

KAVGA BİTMEDİ!

Daha yeni başlıyor...

Metal grevi aynasında Greif dersleri

Greif işçileri tarafından geçtiğimiz yıl gerçekleştirilen işgal eyleminin ayırt edici yönleri, işçi hareketi cephesinde yaşanan her yeni gelişmede kendisini ortaya koyuyor. Son olarak metal grevi sürecinde yaşananlar, Greif deneyiminin devrimci sınıf hareketinin geleceği açısından ne denli önemli sonuçlar yarattığını bir kez daha gözler önüne serdi.

İşte metal greviden yansıyanlar ve Greif işgalinin bir yıl önce ortaya koyduğu paha biçilmez dersleri şu iki başlık altına özetleyebiliriz;

Çıkış yolu fiili-meşru mücadelede

Bugünün Türkiye'sinde işçi sınıfının elindeki en etkili silah olan grev hakkı, burjuvazi tarafından yasal ve fiili yollarla gasp edilmiş bulunuyor. Biz bu gerçeğe metal grevi sürecinde bir kez daha tanıklık ettik. Zira bütün o bilindik yasal mevzuatlar geride kalıp grev çıkıldığında devreye sermaye devleti girdi ve metal grevi yasaklandı.

Birçok deneyim üzerinden biliyoruz ki; bir dizi grev süreci daha bu aşamaya dahi gelmeden, gerek sendikal bürokrasi gerekse sermayenin ve devletin türlü ayak oyunları ile sonlandırıldı. İşten atmalar, grev kısıcılığı, yasaklamalar, polis terörü, sendikal bürokrasinin bin bir türlü ihaneti vb... yöntemler ile grev ve diğer işçi eylemleri bastırılarak sermayenin önü düzlendi/düzleniyor. İşçi sınıfını hedef alan bütün bu süreçlerde sermaye, devlet ve bugün burjuvazinin hizmetinde işçi sınıfını denetim altında tutmak için çalışan yozlaşmış sendika bürokratları aynı cephede, iş birliği içerisinde hareket etti/ediyor.

Bu noktada baskı ve yasak zincirini kırmak, sermaye-devlet-sendikal bürokrasi cenderesini parçalamak için Greif işçilerinin geçtiğimiz yıl ortaya koyduğu eylem çizgisini döne döne irdelemek gerekiyor. Zira Greif işçileri tüm bu ablukanın ve boğucu kuşatmanın ancak ve ancak fiili-meşru mücadele çizgisi ile aşılabileceğini bizzat kendi pratiği ile ortaya koydu. Greif işçileri, bugünün Türkiye'sinde tutulması gereken yolu işçi sınıfına göstererek fabrikalarını işgal etti ve 60 gün boyunca fiili bir grev örgütledi. Grev hakkını bizzat sınıf mücadelesinin fiili-meşru yol ve yöntemlerini devreye sokarak kullandı.

Bu şu anlama gelmektedir aynı zamanda: Dün Kavel işçileri nasıl ki grev hakkını grevle kazanmışlarsa bugün de Greif işçileri yasal ve fiili yollarla elinden alınan grev hakkını işgal eylemi ile söke söke geri almıştır. Zira bugün yasal grev demek, işçi sınıfını sonuçsuz bir sürece sokup süründürmek demektir. İşte bu nedenle bugün işgal vb. yöntemler üzerinden fiili grev süreçleri örgütlenmeden işçi sınıfının sermaye karşısında gücünü ortaya koyabilmesi ve kazanım elde edebilmesi mümkün değildir.

Dün Greif işçilerinin yükselttiği "işgal, grev, direniş" çağrısını maceracılıkla suçlayan işbirlikçi sendika ağaları bu gerçeğin bilinci ile hareket etmiş, Greif işçilerinin fiili mücadelesini bastırmak için sermaye ile aynı safta yer almıştır. Bugün metal deneyimi üzerinden bir kez daha sınanmış oldu ki işgal, grev, direniş çağrısı bir maceracılık değil, tersine işçi

sınıfına çıkış yolunu gösteren eylem çizgisini ortaya koymaktadır. Metal grevine bu gözle bakıldığında Greif işçilerinin çağrısının ne denli yakıcı ve reel olduğu daha iyi anlaşılacaktır. MESS patronları grevi kırmak için elinden geleni yapmış, bunun yetmediği yerde sermaye devletini devreye sokarak grevi yasaklatmıştır. Bu noktadan sonra metal işçilerinin önünde iki yol durmaktadır. Ya yasağa boyun eğmek, ya da Greif işçilerinin açtığı fiili meşru mücadele hattını izlemek. Birincisi kölelik koşullarını kabul etmek anlamına geldiğine göre, aslında metal işçilerinin önünde tek bir yol durmaktadır: Baskı ve yasak zincirini kırmak için işgal, fiili grev ve direniş.

Fiili mücadelenin başarısı için taban inisiyatifi ve örgütlenmesi

Greif deneyimi, fiili meşru mücadeleyi başarılı bir şekilde uygulayabilmek için sermayeden ve onun adına işçi sınıfını denetim altında tutan sendika bürokrasisinden bağımsız örgütlenmenin zorunlu olduğunu ortaya koymuştur. Zira Greif işgalinin gücü tamamen işçi iradesine ve inisiyatifine dayalı olan taban örgütlülüklerinden gelmektedir. 60 gün boyunca Greif sermayesine ve ihanetçi DİSK Tekstil bürokratlarına kök söktüren işgal eylemi böylesi bir örgütlenmenin ürünüdür.

Dönüp bugün metal grevi deneyimine bakıldığında, bu türden bir örgütlenmenin ne kadar yakıcı bir ihtiyaç olduğu tüm çıplaklığı ile görülecektir. Metal grevinin sermaye devleti tarafından yasaklanması, Birleşik Metal yöneticilerinin ise yasağa boyun eğmesi ve işçileri de "örgütsel disiplin" adı altında yasağa boyun eğmeye zorlaması karşısında metal işçileri bağımsız bir tutum geliştirememiş ve gelinen yerde grev büyük oranda sona ermiştir. Bu duruma tepki gösteren ve fiili grev yolunu tutan bir iki fabrika ise sendika yönetimi tarafından yalnızlığa terk edilmiştir. Tablo üzerinden metal işçileri arasında bir hoşnutsuzluk ve her ne kadar güçlü mücadele isteği olsa da, taban inisiyatifine dayalı bir örgütlenmeden yoksun olunması, metal işçisini çıkışsız bırakmaktadır.

İşte Greif işgalinden çıkarılması gereken bir diğer önemli ders budur. Grev yasaklarını ve yasalıcı-icazetçi sendikal bürokrasinin ayak oyunlarını boşa çıkarmak için; işçi inisiyatifine ve demokrasisine dayalı bir taban örgütlenmesi şarttır. Bir başka ifadeyle: kazanmak için fiili-meşru mücadele, fiili-meşru mücadele için bağımsız taban örgütlülüğü ve işçi inisiyatifi.

Bir kez daha: Greif işgali devrimci sınıf hareketinin geleceğidir!

Sınıf devrimcileri olarak Greif işgalinin ardından yaptığımız değerlendirmelerde, bu devrimci işçi eylemini sınıf hareketinin devrimci geleceği olarak nitelemiştik. Bu konuda yanılmadığımızı son direniş ve grev deneyimleri üzerinden bir kez daha görmüş olduk.

Başta Şişecam ve metal grevlerinin sermaye devleti tarafından yasaklanması olmak üzere, geçtiğimiz yıl içerisinde yaşanan bir dizi mevzi direnişin sermaye tarafından türlü yöntemlerle boğulması, işçi sınıfının her başkaldırdığında azgınca bastırılması karşısında; mevcut icazetçi ve yasalıcı-icazetçi sendikal anlayışın sınıf hareketini ileriye taşımak gibi misyonunun kalmadığını döne döne ortaya koydu. Zira mevcut sendikal anlayış işçi sınıfını burjuvazi adına denetlemekte, işçi sınıfı içerisinde burjuvazinin bir kolu gibi hareket etmektedir. Bu yozlaşmış işçi kahyalarından kurtulmaksızın devrimci sınıf hareketinin önünü açmak, burjuvaziye karşı etkin bir mücadele pratiği ortaya koymak mümkün olmayacaktır.

Greif işçileri tam bir yıl önce kendi pratiklerinde bunun en etkili ve kestirme yolunu işçi sınıfına göstermiş oldular. İşçi hareketi üzerine çöreklenmiş bulunan işçi kahyaları ve hizmet ettikleri sermaye Greif'e bakarak kendi sonlarını görüyor ve büyük bir korkuya kapılıyorlar. Gün onların korkularını büyütme için Greif işçilerinin yolundan mücadeleyi büyütme, yeni Greif'lerle işçi sınıfının devrimci geleceğini inşa etme zamanıdır.

Dün Kavel'di bugün Greif...

Bu yoldan yürünmeli, başka çıkış yok!

Metal grevinin başlayacağı günün arefesinde asıl sınavın gelmesi muhtemel grev yasağı olacağı belirtmiştik. Nitekim böyle oldu. Grev yasağı gerçek bir sınav olduğu gibi mücadeledeki safların netleşmesine, konumların belirginleşmesine hizmet etti. Sözün bitip eylemin başladığı bir nokta olarak kimin soluğunun nereye kadar yettiğini gösterdiği gibi, bir yıl önce Greif işgaliyle birlikte gördüğümüz sınıf hareketinde mücadelelerine tanık olduğumuz eski ile yeninin güçlerini sahnenin önüne itti.

Öyle ki son bir hafta içerisinde yaşadıklarımız bize bir kez daha, bu mücadelenin aynı temel çizgiler üzerinden devam ettiğini, bunun öznel tercihlerin değil nesnel bir zorunluluğun ürünü olduğunu gösterdi. Eski ile yeni arasındaki mücadelenin gelip geçici değil, sınıflar mücadelesinin içinde bulunduğumuz dönemini belirleyen esas mücadele olduğunu kesinleştirdi.

Çünkü bu mücadele, hem sınıflar mücadelesinin üzerine yükseldiği zeminin taşıdığı gerilimin ve sertleşmenin hem de bu yeni koşullara uygun güçlerin aşağıdan ve yukarıdan olgunlaşmaya başlamasının bir sonucudur. Sermaye ve uşağı AKP bunun için, kartları açık oynamakta, lafı dolandırmadan siyasal bir düzlemde işçi sınıfına saldırıyor. Çünkü ekonomik kriz ve bu kriz üzerinde sertleşen rekabet karşısında, tüm avantajları ucuz ve daha ucuz işgücüdür. Bu durumu sürdürmekten, dahası gün geçtikçe daha da ağırlaştırmaktan başka bir yol bulamıyorlar. Bunun için teamülleri, diplomasiyi, bürokratik oyunları bir yana itiyorlar, oyun oynamaya gerek duymuyorlar. Çünkü karşılarında da artık sabrı kalmayan, dibi gördüğü için artık ayağa kalkmaya çalışan bir işçi sınıfı var. Bunun için ne yapıp edip onun hakkından gelmeye, ayağa kalkmaması için bastırmaya çalışıyorlar.

Bu halde de sınıf mücadelesi sertleşiyor. Yasalcılık, protestoculuk, işleri eskisi gibi sürdürmeye çalışan bürokratism ve tüm bunların üzerinde yükselen reformizm tüm kurumlarıyla hızla aşınıyor. Fakat öte yandan bir yıl önce Greif'te çarpıcı görünüm kazanan mücadele anlayışı, tarzı, siyaseti de kendisini bir kez daha bu vesileyle gösteriyor. Eski ile yeni arasındaki mücadele henüz bir sonuca bağlanmaksızın Greif'in de birikimleriyle birlikte sürüyor. Eski konumunu, alışkanlıklarını, ayrıcalıklarını, egemenliğini sürdürmek üzere gerici direncini koruyor. Ama öte yandan da ne yaparsa yapsın "yeni"den kurtulamıyor. Çünkü o bu mücadele içerisinde hem nesnel hem de öznel planda kendisini göstermekten bir an için vazgeçemez. Henüz bu mücadelede daha güçlü olmakla birlikte zaferini kazanmış değil. Fakat gelip geçici bir olgu değil, sınıf hareketinin önümüzdeki dönemine her bakımdan damga vuracağını, gelişmelerin onu giderek sahnenin önüne itmekte olduğuna kuşku duyulamaz artık.

Metal grevi süresince yaşanan pek çok gelişme bu gerçeği döne döne kanıtlamaktadır sadece.

Bu süreç içerisinde yaşananları genel hatlarıyla hatırlatarak iddialarımızın maddi temellerini göstermek, çürüten ve dökülen bürokratism-yasalcılık ve reformizmle malül "eski"yi ve karşısında filizlenmekte

İşçi sınıfına bugüne kadar kaybettiren eskimiş, artık miadını doldurmuş yasalıcı-bürokratik anlayış, Birleşik Metal yönetimi şahsında belki de en ileri görünen temsilcileri ile birlikte, kurumları, değerleri, mücadele ve örgütlenme anlayışıyla bir kez daha iflasını tescil etmiştir.

olanı "yeni"yi görünür kılmak istiyoruz.

Sınav anı ve ortaya çıkan gerçekler

21 Aralık'ta yapılan Gebze mitingi aslında Birleşik Metal'e hakim yasalıcı-bürokratik yönetim açısından "eski"ye özgü tipik bir hava boşaltma eylemi olarak kurgulanmıştı. Sendika yönetimi "Biz MESS'e ve satış sözleşmesine tepkimizi gösterdik ama ne yapalım bundan ötesini de yapamayız" diyerek bu defteri kapatmak niyetindeydi, fakat miting alanında metal işçisinin ortaya koyduğu irade ona burada duramayacağını, ileriye gitmek zorunda olduğunu gösterdi.

Tabandan yükselen güçlü ve enerjik mücadele isteği karşısında durma olanakları bulunmuyordu. Öte yandan ise hala devam etme, böylelikle de bozulan imajlarını düzeltme olanağı vardı. Bunun için vitesi geriye aldılar, koşulları değerlendirdiler. Grev kararının alınması ile grevin uygulamaya geçileceği an arasında ciddi bir zaman ve aşılması gereken engellerle dolu bir mesafe vardı. Öte yandan ise hala tabanda yaslanabilecekleri geri bir zemin de bulunuyordu. Zira mitingde kendini gösteren grev isteğini gerçekten sonuna kadar gösterebilecek de sadece birkaç fabrika görünüyordu. O zamana kadar eylemsizlik içerisinde hareketsiz kalan geniş gövdenin grev gibi büyük bir yükün altına girmesi çok olası gözüküyordu. Buna güvenebilirlerdi.

Fakat ne olduysa işte bu ara dönemde oldu. Genç ve öfkeli işçilerden oluşan bu gövde hızla kendisini topladı, eylemler içerisinde özgüven kazanıp doğruldu. Yürüdükçe ufku genişledi, böylelikle daha fazlasını ister hale geldi. İşte bu durumda

grev yasağına kadar yönetimin hala rahatlıkla kullanabileceği geniş alan hızla daralmaktaydı. Ancak yine de bu süre içerisinde sendikal demokrasiyi belli sınırlar içerisinde ve bir ölçüde işletebildiler ve önde yürüyerek 21 Aralık'ta bir parça bozulan fiyakalarını düzeltebilme şansını elde ettiler.

Aslında bu, son dönemde yasalıcı bürokratism sınıf mücadelesinin sertleşmesi ve yeni arayışların söz konusu olması nedeniyle açılmış, ancak sınırları çok belli olmuş bir alandı. Bunun yakın dönemdeki örneklerini Kent ve özellikle de cam grevlerinde görmüştük. Sonuçta güçlü bir taban dinamizmine de yaslanarak bir aşamaya kadar grev yapılabilir, ama sonuçta yine de sermaye ve iktidarın kırmızı çizgileri ezilmeden daha ötesine de geçilemiyordu. Bu ana kadar tabana söz hakkı verildiği nispi bir demokratik süreç işletiliyor, ama kırmızı çizgilere varıldığında bu demokrasi de bitiyor yasalıcılık ve bürokratism teslim bayrağını çekiyordu.

Birincisinde grev artık sermayeyi rahatsız edeceği bir noktaya ulaştığı için bitirilmiş, ikincisinde tabandan yükselen enerji sayesinde sermayenin kırmızı çizgileri bir parça zorlandığı yerde grev yasağı devreye sokulmuştu.

İşte bu yasalıcı-bürokratism ulaşabileceği yeni azami sınır olmuştu.

Bu sınırın bittiği yerden sonra sınıf mücadelesinin yasaları aşan o amansız sert ve devrimci kavgası başlıyordu. Burada ise ne mevcut ayrıcalıklarını sürdürme olanağı vardı, ne de burası onlara sendikal ve siyasal kazanımlar vaadediyordu. Dahası ellerindekinden avuçlarındakinden olmaları kaçınılmazdı, çünkü bu yeni sahada onların üzerinde yükseldiği düzen bitiyor yeni bir düzen başlıyordu. Bu

düzen de kendisine uygun tipte kurumlar ve insanlar istiyordu.

İşte bunun için grev kararları alındığı o ilk anda dahi herkesin gözü aslında alınması kaçınılmaz grev yasağının üzerindeydi.

Sınıf devrimcileri daha bu sırada, herkesin kafasında olan ama sorup cevaplamaya güç ve cesaret bulamadığı bu sorunu dosdoğru ortaya koydular. Tamam her şey güzeldi, fabrikalarda güzel ve enerjik görüntüler vardı, uzun yıllardır görülmedik bir hareketliliğe sahne oluyordu. İyi ama grev yasağı kaçınılmaz olduğuna göre sorumluluk mevkiinde oturanların bu gelişmeleri de dikkate alarak, yasağa karşı, onu geçersiz kılacak net bir tutumları ve belirlenmiş bir eylem planları var mıydı? Kuşkusuz sınıf devrimcileri bu soruyu yönelttikleri yönetimin gerçeğini, onun bu soruya verecekleri yanıtı iyi biliyorlardı. Onlar payına bir teslimiyet kaçınılmazdı. Zaten greve giderken yasaklar karşısında net bir tutuma ve hazırlık yapmamaları bunun bir doğrulaması değil miydi?

Öte yandan sınıf devrimcilerinin grev yasağı karşısındaki tutumları netti. Grev yasağı tanınmamalı, ama onu aşmak için de grev fiilen sürdürülmeli, giderek diğer işkollarını içerisine alacak bir genel iş bırakma ile birleştirilmeliydi. Bunun için daha hem metal işçileri hem de işçi sınıfının diğer bölüklere hazırlanmalı ve bu ikincisi için konfederasyon düzlemine kadar tüm örgütsel zeminler harekete geçirilmeliydi.

Sınıf devrimcileri için yönetimin ne yapacağı belli olduğu ölçüde, grev yasağıyla ilgili sorunun asıl muhatabı sendika içerisindeki öncü-mücadeleci güçlerdi. Onların inisiyatif alması, yönetimi zorlamaları ve giderek bir yerden sonra da teslimiyetle yüz yüze kaldıklarında onu aşacak bir hareket planını şimdiden oluşturmalarını sağlamaya yönelikti. Açık ki yasaları aşan fiili-meşru mücadele çizgisi ancak aşağıdan yukarıya yükselen bağımsız bir sınıf inisiyatifinin harcı olabilirdi.

Bunun için daha o aşamada ortaya konulan seçim şöyle olmuştu: *"Önümüzdeki günlerde olası bir grev yasağının gelmesi bu bakımdan gerçek bir sınav olacaktır. Ya sendikal alana, yasaların koyduğu sınırlara boyun eğiş ya da siyasal alana geçiş ve fiili-meşru mücadele yolundan ileriye... Yani bir kez daha ya teslimiyet ya da işgal, grev, direniş!" ("Grev ve mücadelede yeni evre!", 30 Ocak 2015, Kızıl Bayrak)*

Kuşkusuz bu tek bir çağrı olarak kalmadı, çeşitli biçimlerde ve vesileler doğdukça tarihsel ve güncel örneklerle neden böyle bir seçimin yapılması gerektiği ve elbette neden ikinci yolun tutulmasının kazanmak için şart olduğu döne döne anlatıldı, bu düşünceler metal işçilerine taşınmaya çalışıldı.

Peki beklenen grev yasağı geldikten sonra ne mi

oldu? Yasalci-bürokratism sermaye ve iktidarının kırmızı çizgilerini çekip savaş silahlarını kuşandığı bir anda teslimiyet bayrağını çekti. Elbette bunu öyle çürümüş Türk-İş ağaları ya da Rıdvan Budaklar gibi yapmadı. Ama bazı bakımlardan da tam olarak Budaklar'ın Greif işgali sürecinde tanık olduğumuz diline ve kavramlarına sarıldı. Kuşkusuz bunda şaşırtıcı bir yan yok. Söz konusu olan sertleşen sınıf mücadelesi zemininde safların netleşmesiyle biçimsel ayrımların kaybolması özünde aynı olanların aynı yerde buluşmasıdır.

Grev yasağı açığa çıktıktan sonra Birleşik Metal yönetiminden "Bu yasağı tanımıyoruz"la başlayan sert ve tok açıklamalar yapıldı. Ama düşmanın savaş silahlarını çekip harekete geçtiği bir aşamada aslanan söz değil eylemdi. İşte bu aşamada da bu sert açıklamaların sahipleri payına oportünizmin en bayat örnekleri verildi. Yasağı tanımayanlar tutup gereğini yapıp grevi sürdürmek yerine ona daha ilk aşamada boyun eğdiler. Ama elbette sorun onların ne yaptığından ziyade tabanın vereceği yanıtıydı. Uygulamada belirleyici olan buydu.

Tabanda bağımsız bilinç ve mücadele azminin zayıf, öncü güçlerin de siyaseten geri olduğu fabrikalarda merkez yönetiminin tavrı tam olarak uygulandı. Böylelikle yasağın hemen ardından grev pankartları indirildi ve işçiler birkaç günlük ücretli izinlerle fabrikalardan uzaklaştırıldılar. Yatıştırılmaları ve havanın boşaltılmasına ihtiyaç vardı. Burjuvazi bu bakımdan ihtiyacı biliyordu ve gereğini yapmaktan kaçınmıyordu. Fakat bu türden fabrikalar da bir istisnaydı. Asıl büyük gövdenin havasını almak için iş yavaşlatma, toplu giriş-çıkış gibi ara biçimlere ihtiyaç vardı. Grevin bitirilmesinin ardından bunlara fazlasıyla yer açılıyordu. Elbette içeride bunlar yapılırken dışarıda da basın açıklamaları, yürüyüşler, dava açmak gibi yasalci-bürokratik anlayışın alameti farikası olmuş bıktırıcı biçimlere başvurulacak, işçiler bu yolda iyiden iyiye yorulacak, böylelikle bu süreç cam grevinde olduğu yoldan teslimiyetle noktalanacaktı.

Fakat bu kurgu başlarına gelecek olanı bilen ve kazanmak için motive olmuş işçiler tarafından bozuldu. Sayıları az olsa da dört fabrikadan işçiler, onlarla uyumlu ve öncülerinin inisiyatifiyle teslim olmak yerine grevi sürdürdüler. Yöneticilerin sözde bıraktıkları tutumun gereğini yaptılar. Öte yandan ise pek çok fabrikada ise öncü güçlerin, özelde de temsilcilerinin üst kademe yönetimle uyumlu hareket etmesi karşısında işçiler grevi sürdürme isteklerine karşın, bürokratik müdahalelerle bu yoldan alıkonuldular.

Grev iradesi gösteren işçiler karşısında sergilenen tutum ise özünde ve bazen kaba biçimler halinde Budaklar'ın tutumundan farklı değildi. İlk günlerde sendikanın resmi sayfalarında kaba yok sayan

tutumun örneklerini gördük. Belirtelim ki bu tutum paralel biçimde aynı kulvardaki sol siyasal çevrelerin yayınlarında da tıpkı Greif işgali zamanında olduğu gibi sürdürüldü. Akabinde toplanan Başkanlar Kurulu'nun sonuç bildirgesinde gördüğümüz ifadeler de bir yıl önce Budaklar'ın Greif işgali sırasındaki sonuç bildirgelerinden ifadelerle hemen hemen aynı vurgulara sahipti. "Sendikal disiplin" hatırlatmaları, bunu bozan "dış" güçlere ayar vermeler vs... Sonra ise grev iradesinin onlara rağmen sürdürülmesi karşısında "sahip çıkıyoruz", "iradeye saygı duyuyoruz" açıklamaları ile birlikte yönetsel sorumluluklarından uzak durma ve kendi haline bırakma tutumu...

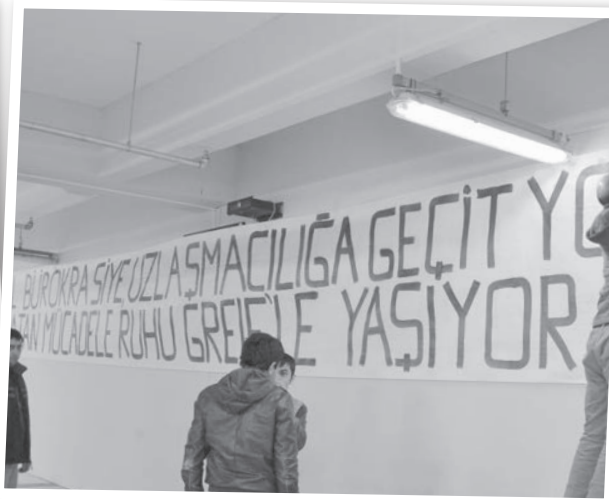
"Eski" ile "yeni"nin mücadelesinin yeni sahnesi!

Böylelikle ortaya çıkmış olan bu tablo gösteriyor ki metal işkolunda tanık olduğumuz, Greif işgaliyle birlikte açık biçimler kazanan işçi sınıfı hareketindeki "eski" ile "yeni" arasındaki mücadelenin yeni bir sahnesinden başka bir şey değildir. İşçi sınıfına bugüne kadar kaybettiren eskimiş, artık miadını doldurmuş yasalci-bürokratik anlayış, Birleşik Metal yönetimi şahsında belki de en ileri görünen temsilcileri ile birlikte, kurumları, değerleri, mücadele ve örgütlenme anlayışıyla bir kez daha iflasını tescil etmiştir.

Öte yandan ise bu tabloda "yeni", mücadele ve örgütlenme anlayışı, tarzı ve güçleriyle sahnede var olmaya devam etmektedir. Böylelikle Greif işgalinde görülenlerin öznel zorlama ya da rastlantsal bir durum olmadığı, aksine tüm baskı ve ezme çabalarına rağmen sınıf mücadelesinde miadını doldurmuş ancak bugüne egemen olan karşısında gelişip serpilecek olanı temsil ettiği bir kez daha kanıtlanmıştır.

Bu noktada gelişmenin sağlıklı ve gerçek sonuçlarına ulaşması ise öznel planda sınıf devrimcilerinin rolünü oynamasına, öte yandan ise bugün belirgin biçimde Greif deneyiminin birikimlerine yaslanarak yol yürümeye çalışan sınıfın yeniyi arayan diri güçlerinin sendikal dar görüşlülükten de çıkarak sınıf devrimciliğine yakınlaşmasına bağlı olacaktır. Aksi halde, sınıf devrimciliğinden uzak durarak sendikal alana sıkışıp kalmak ya da sınıf mücadelesine sadece parlamenter hayallerinin bir yan ögesi olarak bakan reformizmin kulvarlarında paralanmak "eski"nin, "yeni"ye ait bu potansiyel güçlerinin hakkından gelmesini kolaylaştıracaktır.

Ama şuna da eminiz ki, tüm bu yanılgılar gelmekte olanı da engelleyemeyecek, onu sadece geciktirecektir. Çünkü işçi sınıfı "yeni"yi yaratmaya mecburdur. Çünkü yaşanan ve yaşanmakta olanın da gösterdiği gibi dün Kavel'di bugün Greif, işçi sınıfı için başka çıkış yolu yok!

Ya işgal ve direnişle MESS'i ezeriz, ya da boyun eğer sürünürüz!

Metal işçisinin grevinin yasaklanması kimseyi şaşırtmamıştır. Bu beklenen bir karardır, çünkü AKP hükümeti bugüne kadar etkili grevler karşısında her defasında aynı tutumu almıştır. Daha yakın zamanda da cam grevini yasaklamıştır. Toplumun her kesimine karşı baskı ve zorbalıkta sınır tanımayan, hukuk nedir bilmeyen AKP, emek ile sermaye arasındaki ilişkilerin kaderini belirleyecek çapta bir grevi izlemekle mi yetinecekti?

İşte bunun için daha grev kararının alındığı, grev yoluna çıkıldığı ilk andan itibaren "Grev yasağı karşısında metal işçisinin tutumu ne olacak?" sorusunu sorduk ve bu soruyu metal işçisinin gündemine sokmaya çalıştık. "Yetkili kurullar"ın bu soruya önden net bir yanıtının ve somut bir eylem planlarının olması gerektiğini özellikle vurguladık.

Bizimse bu soruya yanıtımız net ve somuttur: Yasak kararı karşısında tereddütsüz tüm fabrikalarda üretim durdurup işgale başlanmalıdır. Hükümetin kararını boşa mı çıkarmak istiyorsunuz, MESS'i dağıtıp tek tek patronları toplu sözleşme masasına mı oturtmak istiyorsunuz? Amacınıza tehditle, protestoyla, kınamayla, iş yavaşlatmayla ulaşamazsınız. Çünkü içerisinde olduğumuz mücadele, sonuçları düzenin geleceğini belirleyecek kritik bir sınıf savaşıysa bunun kuralları bellidir. Hiçbir hukuk tanımayan, isteklerini zorbalıkla elde etmeyi kural haline getiren sınıf düşmanlarının asla size acımaz. Bunun için en kötüsüne hazır olmalı, zora karşı zorla yanıt vermelisiniz. Sadece sözde kalmamalı, iddianızın gereğini eyleminizle yerine getirmelisiniz.

Ya "işgal, grev, direniş" yolundan gidilip yasak kararı çiğnenip geçilecek ya da bir biçimde sineye çekilecektir! Birinci yol MESS'i ve uşaklarını ezip metal işçisini zafere çıkarırken ikincisi sadece süründürür!

Beklendiği gibi grev yasağı geldi, manzara ortada. Şu ana kadar yaptıklarıyla "yetkili kurullar" ikinci yolu tuttuklarını gösteriyor.

Şöyle ki, geleceği belli olan grev yasağı karşısında yönetim, grev yasağını ezecek somut bir yaklaşım

Bolca iddialı sözün arkasından söylenenler, tariflenen mücadele sürecinin işgal gibi kısa ve koparıcı bir eylem olmadığını gösteriyor. En ilerisi iş yavaşlatma ve mesailere kalmama gibi biçimleri içeren bir süreçtir bu. Bu halde de üç kuruşun değil bir düzeni korumanın kavgasını veren sermaye ve iktidarı üzerinde hiçbir etkisi olmayacaktır.

yerine protesto gösterileri ve açıklamalarla yetinmiştir. Grevi bitiren, yasağa boyun eğen bir yaklaşım ortaya koymuştur. Daha en başında tüm fabrikalarda işçilerin pazartesiye kadar ücretli izinli olacağı, pazartesiden sonra da işbaşı yapılacağı kararı açıklanmıştır.

Aşağıdan mücadele inisiyatifinin zayıf olduğu fabrikalarda grev pankartları anında indirilmiştir. Ama taban inisiyatiflerinin güçlü olduğu fabrikalarda yönetime rağmen grev nöbetleri sürdürülmüş, fabrika önünde bekleyişe geçilmiştir. Ejot'ta fabrika işgal edilmiştir.

Ancak bu aşağıdan mücadele eğilimi ise yukarıdan kararlar ve müdahalelerle büyük ölçüde kırılmıştır. Ejot'taki işgal eylemi doğrudan Ejot işçisinin inisiyatifleriyle gerçekleşmiş, merkez yönetimi bu işgali görmezden gelmiş ve en sonunda da Başkanlar Kurulu devreye girmiş, işgal "daha sonra devam etmek üzere" sona erdirilmiştir. Ancak sınıf mücadelesinde mücadele enerjisini soğutan bu tür ara vermelerin ardından işler hiç de daha iyi gitmemiştir, gitmez de.

Ejot işçilerinin işgallerine "ara" vermelerine yol açan Başkanlar Kurulu toplantısı, daha önceden seçilen teslimiyet yolundan bir vazgeçiş yerine, bu yoldan çıkan Ejot gibi öncülerin hizaya getirilmesi kararıyla sonuçlanmıştır.

Başkanlar Kurulu toplantısının sonuç bildirgesi tek bir yerde işgal sözcüğünden bahsetmezken, "Yaşasın cehennem" türünden pek iddialı sözler kullanmakta, fakat öte yandan da bu ülkede yasalçı-protestocu sendikacılığın o bilindik dili ve sözcüklerini sıralamaktadır.

"Mücadelenin daha yoğun, daha kitlesel ve her türlü platforma taşınarak sürdürülmesi" iddiasında bulunan Başkanlar Kurulu AKP'yi de "metal

işçilerinin mücadelesini 38 fabrikanın kapısından kent meydanlarına, başta sizinki olmak üzere siyasi parti binalarının önlerine, mahkeme salonlarına, uluslararası platformlara ama hepsinden önemlisi fabrikaların içine taşıdınız" diyerek uyarıyor.

Fabrikaların içinde ne yapılacağını bir yana koyun diğer hepsi bu ülkede on yıllar boyunca sendika bürokratlarının sonuçsuz ve bıkrıcı eylemlerinin tüm bir özetini verir bize.

Peki asıl önemli fabrika içerisinde ne yapılacak? İşgal mi? Sonuç bildirgesi bize bu sorunun yanıtını şöyle veriyor: "İşverenler grevlerin yasaklanması ile sorunun bitmediğini 2 Şubat Pazartesi gününden itibaren yaşayarak görecekler. Geçtikleri sadece bir deredir. Metal işçilerinin denizinde boğulmak istemiyorlar ise MESS'ten ayrılır, taleplerimizi karşılarlar. Sadece 60 gün değil, yıllarca sürececek bir mücadeleden söz ediyoruz."

Bolca iddialı sözün arkasından söylenenler, tariflenen mücadele sürecinin işgal gibi kısa ve koparıcı bir eylem olmadığını gösteriyor. En ilerisi iş yavaşlatma ve mesailere kalmama gibi biçimleri içeren bir süreçtir bu. Bu halde de üç kuruşun değil bir düzeni korumanın kavgasını veren sermaye ve iktidarı üzerinde hiçbir etkisi olmayacaktır.

Açık ki sert bir sınıf kavgasını vermekten uzak duran, bunun gereklerini yapmak yolunda kararlı davranma iradesi gösteremeyen Başkanlar Kurulu süslü sözler altında metal işçisinin mücadele ateşini söndürmek niyetindedir.

Öte yandan da bu yolu seçtiği görülen merkez yönetimi, aynı sonuç bildirgesinde bürokratik dayatmacılığın o tanıdık kavramlarına sarılıyor. Bolca "Sendikal disiplin"den söz eden kurul, öte yandan

şu çarpıcı ifadeleri kullanarak bir adım ileri gidiyor: "Mücadelenin bu yeni evresinin en önemli koşulu sınıf bilinci ve sendikal disiplin içinde hareket edilmesi, sendikamız kurul kararları dışında hiç bir kararın tartışılmaması, uygulanmaması ve dışlanmasıdır."

Dahası Başkanlar Kurulu bu aynı tutumu dayanışma gösteren kurum ve kuruluşlardan da bekliyor.

Elbette sınıf savaşımı disiplin isteyen, bazen mücadele planı üzerine en ufak bir bilginin dahi sızdırılmaması gereken süreçlerdir. Tam bir örgüt disiplini içerisinde hareket etmek ve sır vermemek, düşmana karşı etkili darbeler vurmak için şarttır. Bu özellikle işgal gibi sert kavgalar için gereklidir, oysa ortada bu yönde herhangi bir kararın izini göremiyoruz. Bu durumda da disiplin adına söylenenler yukarıdan belirlenen tutuma koşulsuz, tartışmasız teslimiyet anlamına gelir.

Burada yüz yüze kaldığımız anlayış bize yabancıdır. Çünkü bize göre, sınıf mücadelesinde en zor kavgalarda başarıya ulaşmanın iki temel kriteri vardır. Birincisi mücadelenin sınıfa karşı sınıf çizgisinde ve fiili-meşru mücadele yöntemiyle sürdürülmesidir. İkincisi ise söz, yetki ve karar hakkının işçilere ait olmasıdır. Bu iki kriterden biri diğerini tamamlar, biri yoksa diğeri zaafa uğrar. Nitekim sendikal demokrasiyle övünen sendika merkez yöneticileri, ne yazık ki bunun gereğini bu kritik anda yapmaktan uzak duruyorlar. Öyle ki grev yasağından sonra hiçbir fabrikada genel işçi toplantılarının ya da komite toplantılarının yapıldığına dair bir veri yok elimizde. Ama şunu biliyoruz ki, bazı temsilciler ve şube yöneticileri dahi sürecin seyri konusunda etkisizdir, edilgen biçimde Başkanlar Kurulu'ndan çıkacak karar beklenmektedirler.

Kararların aşağıdan yukarıya alınmadığı bir tabloda, görevleri mücadeleye önderlik etmek olan yöneticiler, önce ateşi söndürmeye çalışır, iradelerini hiçe sayan bir inisiyatifle karşılaştıklarında da tutup "sendikal disiplin" ve "birlik" adına "yoldan çıkımlı" hizaya getirirler. Aksi halde hareket etmesi muhtemel olanları üstü kapalı bir şekilde "dışlanmak"la tehdit ederler.

Elbette Başkanlar Kurulu toplantısı bir son nokta değildir. Burada çıkan kararlar, elbette bir kısım işçi, temsilci ve yönetici tarafından emir gibi algılanacaktır. Ama öte yandan da süreci grev aşamasına getiren dinamiğin var olduğu, Ejotlar'ın gerçekleştiği bir tabloda her türlü gelişmeye de açık olunmalıdır. Tartışma, bağımsız inisiyatif, militan devrimci ruh DİSK'in ve Maden-İş geleneğinin dışında değil, tam da onun merkezindedir.

Bunun için metal işçisi kazanmak istiyorsa tartışmalı, tabandan bağımsız örgütlenmeli, karar alabilmeli ve tüm bunlarla birlikte fiili-meşru mücadele yolundan yürümelidir.

Metal işçisi arkadaşlarımızın günlerdir mücadelenin ateşiyle ısınan yüreklerine güveniyoruz. Bugün değilse yarın ama mutlaka her şey değişecek ve hiçbir şey eskisi gibi olmayacak!

Metal İşçileri Birliği
1 Şubat 2015

MİB: MESS'e karşı grev, yasağa karşı işgal!

Metal grevinin AKP-MESS işbirliğiyle yasaklanmasının ardından 1 Şubat'ta sokağa çıkan Metal İşçileri Birliği (MİB) metal işçilerine seslendi.

İzmir'de eylem

Karşıyaka İZBAN'da toplanan Ege MİB, "MESS'e karşı grev, zulme karşı birlik, yasağa karşı işgal!" pankartını açtı. Ajitasyonlarda MESS-AKP işbirliği teşhir edilirken metal işçileri ile dayanışma çağrısında bulunuldu. Karşıyaka Çarşı'dan geçen emekçilerin ilgiyle takip ettiği eylemde, işçi sınıfının yasaklara karşı "işgal, grev, direniş" yolunu izlemesi gerektiği vurgulandı.

Marşlar eşliğinde yürüyen kitle sıkı yumruklarıyla yasakçı sermaye devletine karşı sloganlarını tüm coşkusuyla haykırdı. Yürüyüş Çarşı çıkışında İş Bankası önünde bitirildi.

Burada bir konuşma yapan MİB temsilcisi, grev yasağına karşı her yerin artık grev alanı olması gerektiğini vurguladı. MİB'in şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da fabrikalarda ve fabrika önlerinde, servis duraklarında, emekçi mahallelerinde olmaya devam edeceğini belirterek grev sürecinin bitmediğine vurgu yaptı. Herkesi metal işçilerinin yanında olmaya çağırdı. Ardından bir metal işçisi MİB adına basın açıklaması yaptı.

Karşıyaka Halk Forumu, Devrimci Gençlik Birliği, Devrimci Liseliler Birliği ve Anarşist Komünist inisiyatif'in selamlandığı eylem, halaylarla son buldu.

Gebze: Kazanana kadar grev

Metal İşçileri Birliği (MİB) grevin kalbi Gebze'de de eylemdeydi. Aynı saatlerde HDK bileşenleri de basın açıklaması yaptı.

Gebze Eski Çarşı'da toplanan MİB üyelerine yürüyüş sırasında, grevi yasaklanan metal işçilerinden de katılımlar oldu. Meydana kadar birçok metal işçisi

ve emekçi de yürüyüştekileri alkışlarıyla selamladı.

Meydana gelindiğinde HDK'nin de aynı konuda yaptığı eyleme denk gelindi. MİB'liler sloganlarını ortaklaştıkları HDK'lilerin eyleminin bitmesini bekledi.

HDK'nin açıklamasında Birleşik Metal-İş Sendikası'nın yapması gerekenin işçinin iradesine uygun davranmak olduğunun altı çizildi.

MİB: Kavel, Netaş yol gösteriyor!

MİB adına basın açıklamasını Feniş Alüminyum direnişçisi Mehmet Doğan okudu. Doğan, metal işçilerini silahsızlandırmak anlamına gelen bu siyasi ve hiçbir meşruiyeti olmayan faşist kararın çiğnenmesi çağrısı yaptı.

Doğan açıklamaya şöyle devam etti: "Şundan emin olmalıyız ki başka hiçbir ara çözüm yoktur. Bu karara ne protesto eylemleri, ne de iş yavaşlatma eylemleri yetmez. MESS'e boyun eğdirmek mi istiyoruz ya da patronlarımızın istifâ etmelerini sağlayarak MESS'i dağıtmak mı istiyoruz, üretimden gelen gücümüzü kullanmalıyız."

Kristal-İş ve Cam grevi örneğine değinen Doğan "İşte metal işçisi de aynı zihniyetin ürünü olan bu yoldan sürünmek istemiyorsa bugün gereğini yapmalı, işgal ve grev yolundan gitmelidir" dedi. İşbaşı yapmama çağrısı yapan Doğan son olarak şunları ifade etti: "Eyleme katılan Kroman Çelik İşyeri Temsilcisi Engin Kulu da söz alarak genel grev çağrısı yaptı. "Bu süreç devam edecek" diyen Kulu, "metal grevimiz engellenemez" dedi.

Eylemde emekli bir işçiye '76 yılında direnişteki Gebze Belediye işçileri için yazdığı şiiri okudu. Eylemin ardından yeniden Çeşme'ye yüründü. MİB'liler yürüyüş sırasında ve eylemi sonlandırırken Kavel ve Netaş direnişlerini hatırlattı.

Metal işçisi MESS'i ezecek, düzenlerini de yıkacak güçtedir!

DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye 15 bin metal işçisinin greve çıkmasının ardından sermaye partisi AKP, sermaye örgütü MESS'in yardımına koştu. Böylece bir kez daha sermaye devletinin işleyişi apaçık ortaya çıktı. Metal grevinin "milli güvenliğe aykırı" bulunarak yasaklanmasının ardından MESS adına yapılan açıklama yeterince açıklayıcıdır.

Metal sanayisinin Türkiye kapitalizmi için önemi biliniyor. Aynı şekilde Türkiye işçi sınıfı içinde, bu işkolunda çalışan işçilerin rolü fazlasıyla önemlidir. Bu işkolunda yaşanan sınıf mücadelelerinin sınıf hareketinde önemli bir yer tutması da buna bağlıdır. İşkolunda çalışan işçiler ve onların örgütlülükleri ne kadar önemliyse, aynı şekilde metal kapitalistleri ve onların örgütlülüğü de sermaye sınıfı ve devleti için o kadar önemlidir. Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası'nın (MESS) kuruluşu ise 1959 yılına dayanmaktadır. Bu yıllar sınıf hareketinin gelişim seyri için kapitalistler tarafından çok iyi okunduğu ve buna göre önlemlerin alındığı yıllardır. MESS de sermaye için bu ihtiyaçtan doğmuştur. Kuruluşundan itibaren ve özellikle '70'li yıllardan itibaren sermayenin işçi sınıfına karşı bir savaş örgütüdür.

MESS, bu nedenle diğer sermaye kurumlarından daha fazla öne çıkmaktadır. Örneğin TÜSİAD, TİSK gibi sermaye örgütleri, amaçlarını daha çok bir "sivil toplum örgütü" imajıyla gizlemek isteseler de MESS için aynı hassasiyete ihtiyaç yoktur. Diğer sermaye örgütlerinin itekleyici ve belirleyici gücü olarak kendi adlarıyla sınıf savaşımında işçi sınıfının karşısına çıkmaktan çekinmezler.

MESS ile metal işçileri arasındaki savaşım özellikle 1977 ile birlikte doruğa çıktı. DİSK'e bağlı Maden-İş'in örgütlülüğünde MESS'e karşı kafa tutan metal işçilerinin "Büyük Grev"nin başladığı tarih 1977'dir. 30 Mayıs 1977'de başlayan ve toplamda 63 fabrikayı kapsayan MESS Grevi 8 aydan fazla sürdü. İşçi sınıfının onur sembolü olan bu grevin meşhur sloganı ise

Patronlardan AKP'ye: Grev yasağı için teşekkürler!

Metal patronlarının örgütü MESS'in talimatıyla metal grevini yasaklayan AKP'ye patronlardan teşekkür geldi.

2 Şubat'ta Aksaray'da düzenlenen basın toplantısında Ocak ayında ihracattaki gelişmeleri ve dış faktörlerin etkilerini açıklayan Türkiye İhracatçılar Meclisi (TİM) Başkanı Mehmet Büyükeşçi, metal grevine de değindi.

Konuşmasında, metal grevinin kapitalistleri bozguna uğrattığı itirafında bulunan Büyükeşçi, patronlar adına AKP'ye şükranlarını sundu.

Büyükeşçi grevin sermaye cephesinde yarattığı etkiye dair şu itiraflarda bulundu:

"Metal işkolunda Ağustos'ta başlayan toplu sözleşme görüşmeleri 14-17 Aralık tarihlerinde iki güzide sendikamızın 3 yıl için anlaşmasını tamamlamasıyla iş barışı içerisinde devam etmekteydi. Ancak üçüncü bir sendikamızın, senelik

"DGM'yi ezdik, sıra MESS'te"dir. Bu şiar siyasal bir amacı olanın sadece sermaye örgütleri olmadığını, aynı zamanda işçi sınıfının da siyasallaşabildiğini göstermesi açısından fazlasıyla önemlidir. Bu, işçi sınıfının siyasallaşmasının önüne geçen, sınıfın mücadelesini dar ekonomik taleplerle sıkıştıran ve düzenin zoru görüldüğünde bu mücadeleden de uzak duran 'sendikacılar' için de bir hatırlatmadır.

1977, 1978 ve 1980 MESS grevleri, o döneme kadar Türkiye'de yaşanan en kitlesel grevlerdir. Bugün MESS'in imdadına yetişen AKP aracılığıyla grevler yasaklanırken, '77'de bizzat MESS tarafından grevin sürdüğü fabrikalarda lokavt ilan edilmiştir. MESS bu grevleri de kendi sınıfının gözüyle okumuş ve öyle aktarmıştır. MESS'in tespitine göre 1977 grevleri "yalnızca o işkolunun sınırları içinde kalmayıp bütün işkollarındaki işçi-işveren ilişkilerini yakından ilgilendiren bir mücadele haline geldiği gibi, Türkiye solunun iktidardaki Milliyetçi Cephe Hükümeti'ni düşürmek için yürüte geldiği mücadelenin de merkezi" olmuştur. Aynı şekilde Maden-İş Genel Başkanı Kemal Türkler'in faşistlerce katledildiği tarih olan 22 Temmuz

2 milyar dolar ihracat yapan 38 iş yerinde başlattığı grev de ihracatı olumsuz etkiledi. Otomotiv, inşaat ve enerji sektörlerinde faaliyet gösteren bu şirketlerde üretimin durması otomotiv, enerji, boru ve beyaz eşyada üretim yapan ve senelik 20 milyar dolar ihracat hacmine sahip 26 büyük şirketin üretiminin durmasına yol açacaktır. Geçtiğimiz hafta sadece bir şirketimizin üretiminde 70 TIR'a yapılacak yüklemenin direnişle bekletilmesinden tam 22 üretici firma etkilendi."

Büyükeşçi, konuşmasının son bölümünü ise metal grevine yasak getiren AKP'ye teşekkür etti. Sermaye örgütünün temsilcisi şöyle konuştu:

"Hükümetimiz bu etkileri ve taleplerimizi dikkate alarak Bakanlar Kurulu kararı ile bu grevi erteledi. Hükümetimize bu karardan ötürü teşekkür ediyoruz ve bu kararı destekliyoruz. Türkiye'de aynı işkolunda farklı sendikaların uzlaşmasını olumlu buluyoruz, ancak bir başka sendikamızın bu anlaşmaya ayak uydurmasını anlayamıyoruz. Tüm sendikaların ve üye çalışanların bir an önce işlerinin başına dönmeleri çağrımızı yineliyoruz."

1980 gününün, MESS'e karşı grevlerin sürdüğü bir döneme rastlaması da bu ve diğer faşist cinayetlerin sermaye sınıfı ile nasıl dolaysız bir bağı olduğunu göstermektedir. Ayrıca '70'li yıllarda metal işçilerinin bir dizi önemli grevi sıkıyönetim mahkemelerince yasaklanmıştır.

Birleşik Metal-İş Sendikası'nın metal patronlarını MESS'ten ayrılmaya çağırdığı şu son grevden yola çıkarak MESS'in 9 Kasım 1976 günü toplanan XX. Genel Kurulu'nu hatırlatmakta fayda var. Bu genel kurulla MESS, MESS üyelerinin tek tek sahip oldukları toplu sözleşme yapma hakkını MESS Yönetim Kurulu'na devretme kararı almıştır. Grev ve lokavt fonlarıyla bu kararın maddi temelini de yaratmış olan MESS, 1977 yılına o güne kadar hiç sahip olmadığı böyle bir güçle girmiştir.

Grevleri "milli güvenlik gerekçesiyle" yasaklanan metal işçilerinin bir başka ve önemli grevleri de 12 Eylül askeri faşist darbesiyle "demokrasinin ve milli güvenliğin yeniden tesis edilmesi için" yasaklanmıştır. 12 Eylül öncesinde MESS'e bağlı 74 işyerinde 30 bin işçi grevdeydi. MESS grevleri, 12 Eylül 1980 askeri darbesinin ardından yayımlanan Milli Güvenlik Konseyi'nin (MGK) 14 Eylül 1980 tarihli bildirisıyla tüm grevlerle birlikte yasaklandı. 12 Eylül askeri-faşist rejiminin arkasında da MESS'i görmek bu nedenle şaşırtıcı değildir. Tekstil İşverenleri Sendikası Başkanı olan Halit Narin "gülme sırası artık bizde" derken, sermayeyi güldürecek 24 Ocak politikalarının arkasındaki isim olan Turgut Özal, aynı zamanda 12 Eylül öncesi MESS başkanıdır.

12 Eylül'ün ardından tutuklanmayan, işten çıkarılmayan Maden-İş üyeleri bizzat MESS tarafından Türk Metal'e zorla, gerektiğinde habersizce üye yapıldı. Böylece metal işçileri MESS ile hesaplaşmalarını bir süre ertelemek zorunda kaldılar. Bu dönemlerde Türk Metal çetesi, Çelik-İş ve MESS metal işçisinin sırtına kırbaç birlikte vurdular. 2000'li yılların ortalarından itibaren ise metal işçileri yavaş yavaş sahneye daha güçlü çıkmaya başladı.

Direnış eğilimini sürdüren metal işçisi siyasallaşan ve militanlaşan işçi hareketinin önemli bir bölümü olarak, "sınıfa karşı sınıf" duruşuyla, "İşgal, grev, direniş!" şiarıyla MESS'i ezecek, düzenlerini de yıkacak güçtedir.

48. yılında DİSK tarihinin aynasında iki seçenek!

Türk-iş gibi devlet güdümlü sendikacılıktan 1967 yılında kopan DİSK'in 48. yıldönümü yaklaşıyor. DİSK'in kuruluşu Türkiye sınıf hareketinde önemli bir dönemeçtir.

Sermaye devletinin işçi hareketini merkezi bir şekilde denetim altında tutmak için 1952'de kurulan Türk-İş tüm çabalara rağmen başarılı olamamıştır. 1961'de grev ve toplu sözleşme yasalarının çıkarılması için 100 bin işçiyle gerçekleşen Saraçhane mitingi ile başlayan, 1963'te Türk-İş'e bağlı Maden-İş Sendikası'nda örgütlü Kavel işçilerinin grev yasalarını çıkarmaya zorlayan direnişi ile devam eden süreçle DİSK'in oluşumunun önü açılmıştır. Devamında fabrika işgalleri, grevler ve direnişlerle yükselen bir sınıf hareketi söz konusudur. 1966'da Paşabahçe işçilerinin Türk-İş tarafından ihanete uğraması sonucu başlattıkları işgal eylemi ise bu sürecin doruğu olur. Fiili-meşru mücadele yolunu tutarak militanlaşan bir hareket karşısında devlet güdümlü sendikacılıktan kopularak, 13 Şubat 1967 yılında DİSK kurulur. DİSK'in oluşum süreci, uzlaşmacı ve pazarlıkçı sendikal anlayıştan kopuştur. Yasaları aşan fiili-meşru mücadele geleneğinin başlangıcıdır.

Dönem, işçilerin kararlı ve militan duruşu ile işgal ve direnişlerin yaşandığı, işçilerin kendilerine güvenlerinin pekiştiği ve sermaye ile dışa dış kavgaya tutuştukları bir dönemdir. Devrimci, ilerici ve öncü işçiler Türk-İş yerine DİSK'i tercih etmektedir. Ancak DİSK yönetiminin, her ne kadar kuruluşunda "sınıf sendikacılığı" ilkesi benimsense de, işçi sınıfının düzenden kopma eğilimini karşılayacak bir önderlikten yoksun olduğunu belirtmek gerekmektedir. DİSK'in tarihinden bahsederken ayırt edilmesi gereken, yönetimin tabanın devrimci inisiyatifinden farklı olduğu gerçeğidir.

Bu nedenle DİSK için iki ayrı tarihten bahsetmek gerekmektedir. Bu tarihin birinde, taban örgütlenmelerini güçlendirmiş, icazetçi sınırları ve yasal cendereyi parçalayarak fiili-meşru mücadeleyle hak arayan bir sınıf hareketi yazılıdır. Bu tarihte fabrika işgalleri, Alpagut gibi özyönetim örnekleri, 15-16 Haziran gibi direnişler, DGM Direnişi, kitlesel ve görkemli 1 Mayıslar, "Faşizme ihtar" gibi eylem ve direnişler yazılıdır. Ve bu tarih devrimci, ilerici, öncü işçilerin emekleri ve fedakârlıkları ile örülmüştür.

Bu, bugün DİSK'in bu tarihine yaslanarak "çağdaş sendikacılık" yapanların yasalıcı-bürokratik anlayışının tam tersidir. Gerçekte bu anlayışın tarihten devraldığı ise, her kritik anda tabanından gelen fiili-meşru mücadele isteğini engelleyen, bunu yapmadığında ise yalnız bırakan bürokratik anlayıştır. Geçmişte bunun en bariz örneği 15-16 Haziran Direnişidir. Bilindiği gibi DİSK'in kapısına kilit vurmak amacıyla yapılan yasa değişikliğine karşı işçiler görkemli 15-16 Haziran eylemini örgütlerken, DİSK yönetimi bu hareketin gerisinde kalmış, hiçbir DİSK üst yöneticisi bu büyük direnişe katılmadığı gibi DİSK Genel Başkanı da radyodan işçilere fabrikalara geri dönmeleri çağrısı yapmıştır. Ya da Tariş Direnişi'nde olduğu gibi direnişi örgütleyen işçilerin önü kendi sendikası tarafından kesilmiş, DİSK yöneticileri araya

girerek direniş sonlandırılmıştır. Benzeri örnekleri çoktur. Yakın tarihin en bariz örneği ise Greif Direnişi olmuştur. DİSK yöneticileri, Greif direnişinin arkasında durmamış, kazanması için hiçbir şey yapmamışlardır. Greif işçilerinden "yasal sürece uymalarını ve sendikalarından bağımsız hareket etmemelerini" istemişler, bunu da "sendikal disipline uyma" adına yapmışlardır. Oysa ki DİSK'in kuruluşunu oluşturan sürece Türk-İş içinde "sendikal disipline" uymayan işçilerin fiili eylemleri damga vurmuştur.

Bunun son örneği ise yasaklanan metal grevi sürecidir. Metal işçilerinin grevini kendi grevi olarak destekleyeceğini ifade eden DİSK yasaklama karşısında göstermelik açıklamalar dışında bir şey yapamamıştır. Ki biz buna da şaşırıyoruz. Çünkü onların devraldıkları miras fiili-meşru mücadele yolunu tutarak "DGM'yi ezdik, şimdi sıra MESS'te" diyen militan işçilerin yolu değildir. Onların mücadele yolunu sermaye ve devletinin koyduğu yasa ve yasaklar belirlemektedir.

Tarihin aynasında iki seçenek!

48. yıldönümü vesilesiyle DİSK ve tarihi adına pek çok konuşma yapılacak, konuşanlar DİSK'in görkemli geçmişine yaslanarak mangalda kül bırakmayacaklardır. Oysa DİSK'in bu görkemli direnişini bugün temsil eden Greif işçileri "maceracı" sayılacak, metal grevinin yasaklanmasına karşın "işgal, grev, direniş!" diyenler ise "sendikal disipline" uymadıkları için suçlanacaklardır.

12 Eylül'de baskı ve zorbalıkla bastırılan devrimci sınıf hareketi gelinen yerde sermaye ile "diyalog kurumlarına" dönüşen "çağdaş sendikacılık" tarafından engellenmektedir. Bunların mücadele anlayışında işçi sınıfının mücadele yasaları değil de düzen kurumları belirleyicidir. Protesto eylemleri ve mahkeme süreçlerini takip etmekle sınırlı bir mücadele anlayışdır bu.

Sermaye ve devlet çok yönlü saldırırken, işçi sınıfının büyük hak kayıpları yaşadığı, örgütsüzlüğe

itildiği bir süreçteyiz. Patronların bu kadar pervasızlaşabilmelerinin gerisinde ise işçi sınıfının şu koşullarda verili örgütlenmeleri olan sendikaların uzlaşmacı-icazetçi yapılarına duydukları güven vardır.

Bugün işçi sınıfının yaşadığı pek çok sorunda sendikalara hâkim bu anlayışların büyük payı vardır. Türk-İş ve Hak-İş'in misyonlarını zaten biliyoruz. Onlar bu anlamda sermayeye fazlasıyla hizmet etmektedirler. Ancak DİSK'in, hele de tarihine devrimci ve ilerici işçilerin bedeller ödeyerek yazdıkları önemli direnişlere sahip bir konfederasyonun geldiği konum ise kabul edilemezdir. DİSK'e hakim uzlaşmacı, yasalıcı ve bürokratik anlayış, bugün yaşanan sosyal yıkımda ve hak gasplarında büyük bir sorumluluğa sahiptir.

Şöyle ki DİSK, işçilerin büyük hak kayıplarına ve yıkıma uğratan 4857 sayılı İş Yasası'nın yapımında "bilim komisyonunda" görev almakta, "demokrasibilik oyunu olan" Ekonomik ve Sosyal Konsey içinde yer almakta bir sakınca görmemiştir. Sermaye çok yönlü saldırırken "iş barışı" gibi uzlaşmacı söylemleri işçilere öğütleyen de DİSK'tir. Bugün çoğu işçinin Türk-İş ile DİSK arasında pek bir fark görememesinin gerisinde de bu aynı anlayışın pratikleri vardır. Örnekleri çoğaltılabilir.

Taşeronlaştırmanın ve güvencesizliğin arttığı, yasaklamalarla grev hakkının gasp edildiği, işçi katliamlarının olağanlaştığı, yakında kıdem tazminatı hakkının da hedef tahtasında olduğu bu süreçte, bahsettiğimiz DİSK'e hâkim anlayış ile bu saldırılara karşı koymak mümkün değildir. Bilinmelidir ki bu saldırılar ancak dışa dış, fiili-meşru mücadele yolunu tutarak engellenebilir.

Bugün DİSK içindeki öncü işçilerin iki seçeneği vardır. Ya DİSK'in görkemli direnişlerini oluşturan fiili-meşru mücadele geleneğine yaslanarak sermayenin saldırılarına karşı konulacaktır. DİSK tarihi böylesi mücadeleleri içinde barındırmaktadır. Ya da ipler bürokratik yönetimlerin ellerine bırakılacak, bir kez daha sermaye devletinin yasa ve yasaklamalarına takılıp, susulacaktır. Bunun adı da "sendikal disiplin" olacaktır!

Kazanana kadar GREV!

Grevin yasaklanmasının ardından işçiler yasağı 'işgal, grev, direniş' sloganları ile karşıladılar. Ardından yaşanan tepki ve öfke, yasaklayanlardan daha fazla yasağa 'boyun eğenlere' yöneldi. 30 Ocak günü grevde olan metal işçilerinin eline geçen fırsat bir daha ne zaman geçecek bilinmez. Aynı sorunları yaşadığından bu fırsatın çok uzak olmadığı bir gerçekse, işçilere güvenmeyen, taban iradesini hiçe sayan bu sendikal anlayışın temsilcileri o zaman da hala orada olurlarsa yeniden aynı rollerini üstlenecekleri de bir gerçek.

MİB olarak TİS süreci başladığında, sözleşme maddelerinin yetersiz olduğunu vurguladık. Grev komitelerinin önemini, taban iradesinin kazandıracağını vurguladık. Biz bunun üzerine sözümüzü Türk Metal ve Birleşik Metal'in fabrikalarında söyleyip çalışmalarımızı yürütürken Türk Metal metal işçilerine kaybettiren 3 yıllık sözleşmeye imza attı. Bunun karşısında Birleşik Metal'deki metal işçileri GREV iradesini koydular. 21 Aralık'ta GREV hazırlık mitingi olarak da görebileceğimiz mitingde 'Grev kaçınılmaz' ve 'grev yasağını hesap etmeden greve gidemeyiz. Grev yasağı son dönem yaşanan örneklerle fazlası ile mümkündür. Grev yasağını çıkaracak olan sermaye hükümeti için yasak, cam işçilerinin grevini engellediği gibi bir imza sorunudur. Önemli olan bunun karşısında bizlerin alacağı tutumdur. Alacağımız tutum greve devam etmek olmalı, grev hakkını kazandığımız gibi savunmasını bilmeliyiz' dedik. Dağıtılan MİB bildirisi bu cümle ile bitiyordu.

Kimseyi şaşırtmadı grev yasağı. Ancak şaşırmış gibi yapanlar vardı. Her şeyi herkesten çok bilenlerin grev yasağına karşı hazırlık yapmaması, yasağı beklememesi ise 'şaşırtıcıdır'.

İşçiler fabrikalarda öfkeli bekleyişlerini sürdürüyor sendika yönetiminden bir haber bekliyordu. Ancak saatler süren haber gece yarısı geldi. O gece çıkan sonuç (pazartesi gününe kadar bekleme) zaten dağınık olan tepkili, öfkeli, greve devam kararında olan işçilerin sözlerini söyleyecek kanallardan yoksun olmaları, daha fazla dağılmasına neden oldu. İşçilerden, "başkanlar işbaşı kararıyla karşımıza çıkmasınlar" diyen genişçe bir bölük vardı. Yine saatler gece yarısına doğru ilerlerken kitlelere boyun eğme diyenler, kitlelere polisi, copu, gazı, işten tazminatsız atılmayı hatırlatıyordu. Bir de devam etmek isteyenlere 'maceracı' diyorlardı. Kavel işçileri, Netaş işçileri maceracı olarak damgalanacaktı neredeyse. Kendilerine tepki gösterilmemesini, grevi yasaklayan AKP'ye tepki gösterilmesini salık veriyorlardı. Disiplinden, örgütlülüğünden dem vuruluyor, ancak her türlü dedikodunun yayılmasına neden olan dağınık duruma karşı bir adım atılmıyordu. Ötesi fabrikalar arası tek bir iletişim yoktu. Ejot, Paksan üzerine hiçbir şey paylaşılmıyor, bunların dedikodu olduğu söyleniyordu. Her bir alt kademe bürokrati başkan ile haberleşiyor, başkandan gelecek haber bekleniyordu.

Başkanın açıklamasından da 'pazartesi gününe kadar bekleme' çıktı. Konuşmalarda mücadeleden, DİSK'in tarihinden dem vuruldu. DİSK'in tarihinden dem vuranlar, DİSK'in yeni tarihler yazmasını

Metal işçisinin ısınan yüreklerine güvendiğimizi tekrardan belirtiyoruz. Bu gibi fırsatların daha örgütlü, taban iradesi ile örülen süreçlerle karşılanması zorunluluğu ise ortadadır.

istemiyorlar mı? Nasıl olsa tarihimizde var yenilerine gerek yok mu demek istemişlerdir? Artık tarih yazma dönemi geçti mi demek istemişlerdir? Tarih yazacak işçiler şimdilik yok mu demek istemişlerdir? Bildiğimiz, bir tarihsel pratiğe, aynı şekilde yaşayarak sahip çıkılacağıdır ki sürekli hatırlatılarak bir şey kazanılmadığı da ortadadır.

15 bin işçi olarak çıkılan yolda önce herkes kendi fabrikasının komitesinin kararına bırakıldı, sonra ertesi gün toplanacak Başkanlar Kurulu'nun kararına terk edildi.

Çoğunluğu öfkeli, çoğunluğu işgal veya greve devam diyen işçiler hiç de birilerinin kışkırtması ile greve devam veya işgal demiyordu. Artık "MESS dayatmaları bu grev kararlılığı devam ettirilerek aşılır" birçok işçi kendiliğinden öğrenmişti. Öğrenmeyenlere de öğretiyorlardı. Öğrenmek istemeyenler ise yuvarlak laflarla konuşanlar, işçilere güvenmeyenler, sendikal hesapları olanlar, başkanının dediğinden çıkmayanlardı. Madem işçiler grev kararını aldı yine sonucu işçiler belirlensin dedik. Ancak greve devam iradesinde kararlı, öfkeli işçilerin dağınıklığı ne yazık ki işçi sınıfının genel çıkarları açısından kaçan bir fırsata dönüştü. Metal işçisinin ısınan yüreklerine güvendiğimizi tekrardan belirtiyoruz. Bu gibi fırsatların daha örgütlü, taban iradesi ile örülen süreçlerle karşılanması zorunluluğu ise ortadadır. Görevlerimiz bu noktada açıktır; Sendikal işleyişte ne yapıp edip 'söz, yetki ve karar' süreçlerinde tüm işçileri sürece ortak etmek, sınıfa karşı sınıf tutumunu geliştirmektir.

O gece ve sonrasında görülmüştür ki metal işçisinde mücadele, kazanma azmi var. Dalgakıran unsurlara rağmen var. Önemli olan da budur. Sınıflar mücadelesinde engeller kendisini var edecektir. Günün engellerine çubuk büküp aşmaktır esas olan. Burjuvazi

her türlü aracı ile görevini yaparken tartışılması gereken işçi sınıfının ve öncülerinin görevleridir. Ve elbette "mücadele", "boyun eğme", "derslerini vereceğiz" naralarını atıp işçileri arkasına dizip, tam da bunun gereklerini yapma dönemi gelip çatığında yıllardır denenen yasak savma eylemlerle vakit geçirme yöntemlerine başvurduğunda bir cevabı hak etmiş olurlar.

Evet kendiliğindenci bir bakıştan sıyrılarak işçi sınıfının kazanımlarının fiili meşru mücadele hattını örmekle gerçekleştireceğini söyleyen Metal İşçileri Birliği bu gerçekliği sınırlı pratikleri ile kavrayan metal işçilerine o gece ve sonrasındaki günlerde de gitti. Daha grevin yasaklandığı saatlerde Autoliv fabrikasında bir taraftan dayanışma çağrısı yapılıyor diğer taraftan Türk Metal ihaneti teşhir ediliyordu MİB tarafından. Yani taşı suya atıp bulandırmanın ötesinde bir çalışma yürütülüyor, grev ateşi birçok yere yayılmaya çalışılıyordu. Gebze MİB olarak grevle dayanışma komiteleri kurduk, fabrikalara ve servis duraklarına binlerce bildiri dağıttık (yüzlercesini dağıttık), birçok yere grevle dayanışma için pankart ve afiş astık, Türk Metal fabrikaları için ayrı bir organizasyon oluşturuldu... Yani süreçte dışında değildik. Dışında olmadığımız için, sınıfın tarihsel ve genel çıkarlarını bayrak edindiğimiz için her türlü mücadele platformunda yer almayı, ne koltuk çıkarı ne de herhangi bir maddi çıkar için değil, sınıfsal kimliğimizin gereği olarak bir borç ve görev biliriz. Bundan sonra da böyle olacaktır.

Metal işçisinin yaktığı ateşe güveniyoruz. "Sınıfa karşı sınıf", "Sendikalarda söz, yetki, karar hakkı işçilere" diyerek engelleri MİB mücadele programı ile aşmaya çağırıyoruz.

Gebze'de metal grevi üzerine gözlemler

Türk Metal'in satış sözleşmesini imzalamasının ardından metal işçilerinin gözü Birleşik Metal-İş Sendikası'na çevrildi. Birleşik Metal-İş yöneticileri Türk Metal'in "fotokopi sendikası" demesine güvenmiş olduklarından değil de üyelerinin en azından kendileri tarafından durdurulamayacak hak alıcı mücadele eğiliminden dolayı metal işçilerinin grev kararına boyun eğmek zorunda kaldılar.

Gebze mitingi: "Başkan bi'kere 'grev' desene!"

21 Aralık'ta gerçekleşen Gebze mitingine bölgede bulunan fabrikalardan işçilerin özel bir ilgiyle yaklaştığını söyleyebiliriz. Bu söylemimizi bir metal işçisinin "Salon toplantılarına fabrikanın yarısı bile gelmezken mitinge %80 katılım oldu. Hiç beklemediğim insanlar bile çıkıp gelmişler" sözleri doğrulamaktadır. Ki başka fabrikalardan işçiler de benzer şeyler söylemişlerdi. Eylemde fabrika kortejlerinde sloganlar, alkışlar ve ısıklar eksik olmamıştı. Metal işçisinin çağlayarak greve gittiğini gösteren bu miting Metal İşçileri Birliği tarafından da özel bir hazırlıkla ele alınarak adeta "Her şey metal grevi için" şiarıyla seferber olunmuştu.

Grev (Cumhuriyet) Meydanı'nda atılan sloganlarla metal işçileri Birleşik Metal-İş Sendikası'nın yöneticilerine net mesajlar gönderdiler. Birleşik Metal-İş Genel Başkanı şiiirlerle süslediği konuşmasını yapıyordu ki; metal işçileri "aşk karın doyurmuyor" dercesine "Metal işçisi grev istiyor!" sloganını patlatıverdi. Ve bu slogan defalarca kez atılarak genel başkanın konuşmasını planladığının dışına çıkmasına sebep oldu. Her ne kadar genel başkan konuşmasının özü itibarı ile MESS dayatmalarına razı gelmeyeceklerini söylese de metal işçileri bu yuvarlak konuşmaları değil güven verecek açıklamaları bekliyordu. Birkaç defa genel başkanın sözü "Metal işçisi grev istiyor!" sloganıyla kesilse de başkan anlamakta güçlük çekiyordu! Bu kez metal işçileri "Başkan bizi greve götür!" dediler. Baktılar başkan hala anlamıyor(!), sloganlar daha gur bir şekilde atılmaya başlandı ve denildi ki: Başkan bi'kere 'grev' desene! Sanırım başkan bunu çok iyi anladı ve kısa bir süre sonra yağmur başladığı için mitingin sonlandırıldığı duyuruldu.

Bu mitingin coşkusu bile grev iradesini ortaya koyan metal işçilerinin kendi sınıfı adına fabrikaları MESS'e mezar edebileceğini göstermektedir. Nitekim grev arefesinde dört fabrikanın MESS'ten ayrılıp sözleşme masalarına oturmaları mezar kazıcılarından duydukları korku değilse nedir?

Grev günü geldi çatı

Grev günü geldiğinde ise Gebzeli işçi ve emekçilere metal greviyle dayanışma çağrısını sürdürmeye devam eden Metal İşçileri Birliği, grevin başlangıcını Akse Sapağı'nda gerçekleştirdiği eylemle yaptı. Eylemin ardından ise grev fabrikaları önünde bulunan Metal İşçileri Birliği grevin destekçisi olmadığını bu kavganın bir parçası olduğunu gösterdi.

Fabrika önleri adeta düğün yeri gibiydi. DİSK'in grev pankartını astığı Cengiz Makina fabrikası işçileri diğer fabrikalara göre farklı bir yerde duruyordu. Türk Metal çetesinden ayrılarak Birleşik Metal-İş'e geçen bu fabrikanın işçileri Türk Metal'in imzaladığı sözleşmeyi imzalamayı akıllarının ucuna dahi getirmezler.

Bu greve şahit olanlar, grevci işçilerin gözlerinde Spartaküs'ün öfkeli bakışını, havaya kaldırdıkları yumruklarında ise MESS'in beyninde patlayacak balyozu görebilir. İşçilerle yaptığımız sohbetlerde de muazzam bir enerjinin harekete geçtiğinde nelerin açığa çıkabileceğini gördük. Fakat işçiler grevin karşılaşılabileceği tehlikeler ve işçi sınıfının diğer bölüklerine nasıl taşınabileceği konusunda bilinç açıklığına sahip değillerdi.

Greve varana kadar ve sonrasında metal işçisi arkadaşlarımızın kendi kararlılıkları ile çıktıkları bu yolda sendikamızın yukarıda bahsettiğimiz tehlikeler ve işçi sınıfının diğer bölüklerine nasıl taşınacağı noktasında bir uyarısı ya da bilgilendirmesinin söz konusu olmadığını gördük.

Grevin ilk günü Metal İşçileri Birliği'nin Yücel Boru, Çayırova Boru, Kroman Çelik ve Sarkuysan'a düzenlediği ziyaretlerde grev yasağı ihtimali üzerine sohbet ettiğimiz işçiler bunun göz ardı edilemeyeceğini söylemekle birlikte, AKP'nin kendi topuğuna sıkacağı da söylemişlerdi. Fakat "buna karşı ne yapılacak?" dediğimizde "sonuna kadar direneceğiz" denilerek önden hazırlanmış bir grevin savunmasız olduğunu fark ettik. Fabrika temsilcilerinin ise bunu çok iyi bilmelerine rağmen onların da genel merkezden farklı bir bakışa sahip olmadığı aynı dili kullanarak yuvarlak cevaplar vermeleriyle açığa çıkıyordu.

Grevin yasaklandığı gün...

Grevin yasaklandığı haberini ise Metal İşçileri Birliği'nin Türk Metal'in yetkili olduğu Autoliv fabrikası işçilerine grevimizle dayanışma bildirimleri dağıttıktan hemen sonra aldık ve fabrikalara hızlı bir şekilde gittik. Haberi alanlar fabrika önüne gelmeye başladı. İlk ulaştığımız yer Cengiz Makina'ydı ve Cengiz Makina işçileri pimi çekilmiş bir bomba gibi patlamayı bekliyordu. Genel olarak ise işçiler şaşkındılar, öfkeliydiler, meraklıydılar ve kararlıydılar.

Sarkuysan, Yücel Boru, Çayırova Boru, Kroman Çelik işçileri de aynı durumdaydılar. Gergin bir ortamın hakim olduğu fabrika önlerinde işçiler bekliyor, bekledikçe öfke tırmanıyordu. Saatler ilerledikçe işçiler kalabalıklaşıyordu. Bir süre sonra ise sloganlar atılmaya başladı: "AKP yasanı al başına çal!" Bir süre böyle devam ettikten sonra fabrika temsilcileri baştemsilcilerin şubede toplantıya gideceklerini ve buradan çıkan sonucun beklenmesini söylediler. Sarkuysan'ın "boyun eğmeyen" temsilcileri, dışarıdan müdahalelere izin vermemelerini söyleyerek disiplinli ve örgütlü davranılmasını söylüyordu. Bu alt kademe bürokratlarının söyledikleri tanıdık geliyor öyle değil mi? Bir gün sonra asıl söylenmek istenen Başkanlar Kurulu'nun açıklamasında ortaya çıktı. Bu alt kademe bürokratlar her fabrikada kendi mücadeleciliklerinden dem vurarak gerekirse fabrika işgali yapacaklarından söz ettiler. Net olmayan açıklamalar yaparak topu sendika genel başkanına attılar.

Gerçek yüzlerini göstermeye başladılar

İşçilerin mücadele eğiliminin grev yasağından sonra daha da güçlenmesi sendika bürokratları için büyük bir tehlike oluşturmaktaydı. Bu mücadele eğilimi işgal eyleminin dönüşebileceği fabrika önlerindeki bekleyişte görülebiliyordu. Bu eğilimi grevimizin başarıyla sonuçlanması için güçlendirme çabası içinde olan MİB'li işçiler, alt kademe bürokratlarının yarattığı provokatif ortamlarda hedef haline getirilmek istendi. Genel başkanın gelip açıklama yapacağı söylendikten sonra Kroman Çelik önünde bulunan MİB'li bir işçinin Ejot fabrikasında işgal eylemini sesli bir şekilde duyurmasının ardından baştemsilci hemen oracıkta bitiverdi. Ardından ise duyuru yapılacaksa kendisinin yapabileceğini çünkü kendisinin işyeri temsilcisi olduğunu söyledi. Bunu söylemesi ve söylerken provokatif davranışıyla işçilerin bir kısmını arkasına almakla birlikte bir kısmı işçi de karşı durmuş, bu açıklamanın herkes tarafından yapılabileceği grevci işçiler tarafından da ifade edilmişti. Bu tartışma ise genel başkanın gelmesiyle bitti.

Birleik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, Yücel Boru, Çayırova Boru ve Sarkuysan'ın ardından geldiği Kroman Çelik'te de aynı açıklamaları yaparak

Başkanlar Kurulu'nun bir sonraki gün yapacağı toplantıdan çıkacak sonucun bekleneceğini söyledi. Fakat burada diğer fabrikalardan farklı olarak birkaç işçi "Başkan bizi satmayın, yarı yolda bırakmayın. Biz sonuna kadar mücadele edeceğiz" diyerek net açıklamalar beklediklerini ifade ettiler. Genel başkan ise "siz ne dersiniz o, olacak" demişti.

Genel başkan Kroman Çelik önündeki konuşmasını bitirdiğinde "Üretim yapmayarak fabrikalarını işgal eden işçiler var. Bu işgal eylemleri hakkında bilgi verebilir misiniz?" sorusunu soran Kızıl Bayrak muhabirine ise "Ben sizin amacınızı biliyorum" diyerek esasen kendi amacının ne olduğunu göstermişti. Çünkü buna benzer bir soru iki saat önce Radikal muhabiri tarafından sorulduğunda cevaplamıştı.

Çayırova Boru'da da MİB'li işçilere küfür etme cesareti gösteren alt kademe bürokratları işçileri kendi denetimlerinde tutmaya çalışarak mücadele eğilimini güçlendirmeye çalışanları grevci işçilerden yalıtılmak istemişti. Nitekim grev yaşağından bir gün sonra yayınlanan Başkanlar Kurulu açıklaması da bu yöndedir.

Fiili olarak alt kademe bürokratları ve üst kademe bürokratları Başkanlar Kurulu'nun yaptığı bu açıklamaya göre hareket etmekteydi: "Mücadelenin bu yeni evresinin en önemli koşulu sınıf bilinci ve sendikal disiplin içinde hareket edilmesi, sendikamız kurul kararları dışında hiç bir kararın tartışılmaması, uygulanmaması ve dışlanmasıdır. Tüm dayanışma gösteren kurum ve kuruluşların da bu temel ilkeyi gözetmelerini kendilerinden bekliyoruz." (Başkanlar Kurulu Sonuç Bildirgesi 31.01.2015).

Böyle diyecekseniz eğer "Neden Sendika Neden Birleşik Metal-İş (No: 2/2013)" adlı broşürün 30. sayfasında "Yapılan bütün işler, söylenen sözler ve

gelecekle ilgili projeler üyelerle birlikte oluşturulur. Sendika üyeleri işleyişin her aşamasında bilgi sahibidir, sürece katılır. Birleşik Metal-İş üyeleri toplu sözleşmelerinde söz ve karar sahibidir. Taslaklarının oluşturulmasından, masada sözleşmenin müzakeresine kadar bütün aşamalarda işçilerin kararları esas alınır" yazmaktadır. Başkanlar Kurulu Sonuç Bildirgesi'nden anladığımız kadarı ile toplanan bir grup bürokrat, işçi demokrasisini ortadan kaldırarak, kapalı kapılar ardında önden almış olduğu kararları 1 Şubat günü Gebze Şubesi'nde gerçekleştirilen fabrika toplantılarında metal işçilerine zor yoluyla dayatmıştır. Bu kararlarını uygulattırmadığı yani işbaşı yaptıramadığı işçileri de "disiplinsizlikle", "cahillikle" suçlamaktadır. Olmadı üretim yapmayan Cengiz Makina işçilerini fabrika temsilcileri ikna edemediğinde Gebze Şube başkanını fabrikaya göndererek üretime ikna etmeye çalışmıştır. Ve bunu yaparken işçilerin yüzüne bakma cesareti bile gösterememiştir bu bürokrat takımı.

Kısa bir değerlendirme

Grev yaşağı beklenmedik bir şey değildi. Metal İşçileri Birliği de gerçekleştirdiği toplantılarda grevin karşılaşılabileceği tehlikeler olarak grev yaşağını görmekteydi. Grev yaşağı Birleşik Metal-İş yöneticileri tarafından da bilinmekteydi. Fakat onlar MESS dayatmalarına karşı yükselen metal işçisinin öfkesine ve tabandan oluşturduğu mücadele eğilimine boyun eğmek zorunda kaldılar. Grev yaşağı hem sermaye hem de bu bürokrat takımına "hayat öpücüğü" gibi yetti. Bu grevi ne MESS patronları ne de sendika bürokratları göğüsleyebilirdi.

En başında da dediğimiz gibi MESS dağılmaya

başlamıştı. Grevi en başından beri yaptığı yuvarlak açıklamalarla göğüsleyemeyeceğini gösteren sendika bürokratları grevi geliştirmeye, sınıfın geniş kesimlerine mal etmeye çalışanları hedefine alarak "dışardan gelen yabancılar", "provokatörler" yaratarak kendi suçlarını başkalarının üzerine yıkmaya çalışmıştır.

Alstom'da imzalanan sözleşmeden metal işçileri memnun değil. Çünkü kendilerine sorulmadan ve istemedikleri bir sözleşme imzalandı. Alstom işçileri greve çıkmadıklarına üzüldükleri gibi grev günü greve çıkan sınıf kardeşlerinin yanında olmadıklarını da söyleyerek var olan sendikal anlayışa öfkeli. Kroman Çelik'te, Sarkuysan'da, Çayırova Boru'da, Yücel Boru'da, Cengiz Makina'da işçiler buruklukla iş başı yaptılar. Üstelik bu işçiler sendika bürokratlarının geri bilincinden dem vurduğu, AKP'ye oy verdiği için mücadelenin gelişmediğini söyleyen işçiler. Oysa bu işçiler işçi sınıfına güvenmeyenlere, onun geri bilincine yaslanarak mücadele kaçınılılığı yapanlara en iyi yanıtı bu deneyimle verdiler.

Metal işçisi önümüzdeki baharın can suyunu aldı. Henüz kavga bitmiş değil. Türkiye işçi sınıfının geleceğinde bu kış sıcak günlerle geride bırakılmaktadır. Bir Yücel Boru işçisinin dediği gibi: "Biz anamızdan zengin doğmadık. Kaybedecek bir şeyimiz yok. Fakirliğin, yoksulluğun ne olduğunu da iyi biliriz. Kaybedersek, çok bir şey kaybedeceğimizi de zannetmiyorum."

Şimdi zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri olmayanlar, devrimci sınıf sendikacılığı bayrağı altında Metal İşçileri Birliği saflarında mücadele zamanıdır.

Birleşik Metal-İş üyesi bir sınıf devrimcisi

MİB grevin sesi oldu

Metal İşçileri Birliği, grevin başladığı 29 Ocak sabahı ve yaşağın ardından faaliyetlerini sürdürdü.

Fabrikalara sesleniş

MİB'liler Gebze'de Kroman Çelik, Sarkuysan, Çayırova Boru fabrikalarının bulunduğu sanayi bölgesi çevresine, TOSB ve GOSP sanayi bölgelerinin girişlerine metal işçilerini kazanana kadar grev iradesini sürdürmeye çağıran "Yasaklara, MESS dayatmalarına, köleliğe karşı kazanana kadar grev" şiarlı ozalitleri yaygın biçimde yaptı.

MİB'in dayanışmaya çağıran bildirimleri 30 Ocak sabahı Çayırova'da Mandra güzergahında servis noktalarında işçilere dağıtıldı. MİB, öğle saatlerinde de Eskiçarşı Çeşme önünde bildiri dağıtımını yaptı.

Grevin sesi fabrikalarda

MİB üyeleri Türk Metal çetesinin hakimiyetindeki fabrikalara da grevin sesini taşıdı. MİB'liler 30 Ocak akşamı Gebze'de kurulu Autoliv fabrikasının önünde Türk Metal üyesi işçilere seslendi.

Metal İşçileri Bülteni'nin grev özel sayısını dağıtan MİB'liler fabrikadaki temsilcilerin engelleme girişimlerini boşa çıkardılar.

İşçiler servislere binmeyerek beklediler ve bültenlere yoğun ilgi gösterdiler. Fabrika önünde işçilere yönelik bir konuşma yapılarak Türk Metal çetesi teşhir edildi ve grevin duyurusu yapıldı. İşçiler

fabrikadaki baskılara yönelik tepkilerini gösterdiler.

Değerlendirme toplantısı

Gebze MİB 31 Ocak'ta İşçilerin Birliği Derneği'nde değerlendirme toplantısı düzenledi. Toplantıda grev yaşağı ve sendikanın işçilere yaptığı dağılma çağrısı ile fabrikalardan yansıyanlar aktarıldı. Çok sayıda işçinin eğilimi yansıtılırken iradeye rağmen örgütsüz kalınmasının bu sonuca müdahaleyi engellediği ifade edildi.

MİB değerlendirmesinde, işçilerin grev kararı çıkartan iradesinin büyük oranda devam ettiği, sendika yöneticileri tarafından oyalamacı bir tutumun görüldüğü, net ifadeler kullanılmayarak işçilerin belirsizliğe itildiği ve dağılma çağrılarıyla işçilerin fabrikalardan uzaklaştırıldığı ifade edildi.

Toplantıda, MİB programının, sınıf sendikacılığı anlayışının metal işçilerine daha yaygın bir şekilde aktarılmasının önemi belirtildi. "MİB'li ol, güçlü ol!" çağrısının yapılması ve işçilerinin taban iradesini açığa çıkartmanın gerekliliği vurgulandı.

İşçilere grev çağrısı

Gebze MİB, işçilerin yaşağın ardından işbaşı yaptığı 2 Şubat sabahı gündüz vardiyasının girişinde Sarkuysan ve Kroman Çelik fabrikalarına dağıtım yaptı. Kroman Çelik'te işçiler servislerle içeri sokuldu. Sarkuysan'da dağıtım sırasında işçilerin hoşnutsuzluğu görülmüyordu.

MİB 15.00-23.00 vardiyasının girişinde yine Sarkuysan'daydı. İşçiler içeri girilmesine tepkili

olduklarını ifade ettiler. İçeri girmektense toplu şekilde işten atılmayı göze aldıklarını söyleyen işçiler oldu. Sarkuysan işçilerine, üretim yapmayan Ejot, Paksan, Demisaş işçilerinin sesi taşındı.

MİB 16.00-00.00 vardiyasının girişine ve 08.00-16.00 vardiyasının çıkışında bildirimleriyle seslendi. Dağıtımlarda metal işçilerine "Kazanana kadar devam" çağrısı yapıldı. Cengiz Makina'daki dağıtımın ardından ISUZU fabrikasına gidildi. MİB, dağıtıma başladıktan bir süre sonra sendika temsilcileri işçilerin bildiri almasını engelledi.

İzmir'de faaliyetler

İzmir MİB, grev yaşağına karşı yazılımlar yaparak Schneider işçilerine bülten dağıtımını yaptı. 30 Ocak'ta Metal İşçileri Bülteni Çiğli Schneider işçilerine ulaştırıldı.

Çiğli'de MİB imzalı "Grev hakkı Grev'le kazanılır!", "Grev yaşağına karşı direniş!" ve "Yasaklar sökmez, grevler sürer!" yazılımları yapıldı.

Cengiz Makina işçileri...

Sınıfın cendereden çıkış arayışının güçlü ifadesi

Metal işçilerinin yıllardır süren derin sessizliği son buluyor. 29 Ocak grevinde ortaya çıkan manzara bu sürecin ilk sarsıntıları olarak karşımıza çıktı. Toplam olarak sürecin ön hazırlıktan yoksun bir şekilde grev aşamasına geldiği bir ortamda metal işçilerinin ortaya koyduğu grev iradesi yılları bulan sorunlar yumağının çözülmesi bakımından işçi sınıfının saflarında biriken mücadele dinamiği ve enerjisinin dışavurumuydu.

Süreç en başından sonuna metal işçilerinin tabandan ve kendiliğinden oluşan mücadele basıncının etkisi ile bu aşamaya geldi. Metal grevinin kalbi olan Gebze'de fabrikalarda yaşanan mücadele örnekleri bunu net bir şekilde doğruladı.

Cengiz Makina işçilerinin sendika değiştirme süreciyle başlayan, grev süreciyle daha da net bir şekilde ortaya çıkan ve halen de tüm sorunlu ve eksik yönlerine rağmen devam eden sürecin derslerini incelemek ve anlamak bakımından önemli bir örnektir.

Bosch işçilerinin tarihsel çıkışının ardından açılan yoldan yürüyen Cengiz Makina işçileri, sendikal ihanete tepki olarak ve sınıfının etrafına örülen cendereden kurtulmak iradesiyle yola çıktılar.

Adına sendika dedikleri ve işçi sınıfının çıkarları ile uzaktan-yakından alakası olmayan ve en önemlisi ise işleyiş açısından işçilere tamamen kapalı yapılara karşı duyulan öfke ve yenisini, doğru olanı ortaya çıkarma isteği bu mücadelede kendi öncü unsurlarını yarattı. Bu işçi bölükleri dar alanda kalsa da fabrika sınırları içerisinde sermaye sınıfını ve sözde sendikaların patronlarla kurduğu işbirlikçi ilişkiyi somut olarak gördüler. Buna göre konum aldılar.

Bu durumu sendika değiştirme sürecinin başında işten atılan arkadaşlarını sahiplenmelerinde görebiliriz. İşten atılmaları bu süreci tanımayacağını ifade eden patrona karşı fabrikayı terk etmeyerek karşı koydular. Ardından ilk MESS Grup sözleşmesinin yapıldığı dönemde de diri duruşlarını ortaya koydular. 30 Mayıs 2013'te Türk Metal'in MESS Grup TİS anlaşmasını imzalamasının ardından Birleşik Metal yöneticilerinin fabrikaya gelip işçilere "ne diyorsunuz arkadaşlar?" sorusuna işçilerin tepkili bir şekilde "bu soruyu sormak için mi buraya geldiniz?" dedikten sonra hepsinin o sözleşmeyi kabul etmediklerini beyan etmeleri ve mücadele kararlılıklarını dile getirmeleri Cengiz Makina işçilerini farklı bir yere koymaktadır.

Fabrika zemininde sendikal bürokrasiye karşı işçilerde berraklaşan bir bilinç oluştu bu süreçlerde. MESS Grup TİS sürecinde Cengiz Makina işçilerinin aldığı kararlı tutum tam da bunun göstergesi. İletmeden, kararlı ve sonuç almak isteyen işçi iradesiydi söz konusu olan. Grev sabahı TOSB'da hep bir ağızdan haykırılan "İşgal, grev, direniş!" sloganı, sıkı yumruklar ve hesapsız kararlılık her şeyi özetler nitelikteydi. Gemiler yakılmış ve geri dönüş yoktu.

Tablonun daha net anlaşılması için şunu da belirtmek gerekir. Bu işçilerin çok önemli bir bölümü işçilik yaşamları boyunca ilk defa greve katıldılar. Grev yaşayışının ilan edildiği gün ise işçilerin neredeyse tamamı fabrikanın önüne gelerek mücadelelerine

Cengiz Makina işçilerinin sendika değiştirme süreciyle başlayan, grev süreciyle net bir şekilde ortaya çıkan, tüm sorunlu ve eksik yönlerine rağmen devam eden sürecinin derslerini incelemek ve anlamak bakımından önemli bir örnektir.

sahip çıktılar. Yasağa duyulan öfkenin yıkıcı gücünü görmek çok zor değildi. Bu yaşağı tanımadıklarını sloganları ve duruşlarıyla ilan ettiler.

Bu aşamada sendikal bürokrasi uğursuz rolünü oynamış ve yeni işçi kuşağının bilincini bulandırarak, onları korkutarak görevlerinden yan çizmiştir. Bunu yaparken de korkakça yol ve yöntemler seçildi. Kavel'den, 15-16 Haziran'dan hiçbir şey anlamadıklarını ortaya koydular.

Ancak sınıf mücadelelerinin engin deneyimlerinden yoksun işçi bölüklerinin yapabileceklerinin elbette bir sınırı vardır. Dar, kendi sınırları içinde yürüyen mücadele bilinçli işgal biçimini almasa da sınıf mücadelesi kendi içinde bir çıkış yolu bulmuş, "grev yoksa üretmeme eylemi var" diyerek yolunu açmıştır.

Burada eylemin devamını getirememeleri gerçekleşenleri hiç de değersiz kılmamaktadır. Temsilcilerin ve yöneticilerin "işbaşı yapacağız" dediği bir ortamda şaşkınlık içinde kalan işçiler, bu kadarıyla bile çok şey başardılar.

2 Şubat günü 16.00-24.00 vardiyasında işçilere somut açıklamalar yapılmamasından ötürü geliştirilen tepki işçinin mücadele dinamizminin kolay kolay önüne geçilemeyeceğini göstermiştir. Sendikal bürokrasinin fabrikadaki uzantsı olan temsilcilerinin hiçbir hükmünün olmadığını herkes gördü. Deyim yerindeyse işçiler bu alt kademe bürokratlarını yerin dibine soktular.

İhanet pastasının çileğini ise sendika yöneticileri koydu. Bu koşullarda çalışmak istemeyen ve her türlü

bedeli ödeme iradesini ortaya koyan işçileri, her zamanki yuvarlak konuşmaların ardından zorla, ite kaka işbaşı yaptırıldılar.

Gebze'de grev sürecinde dinamik fabrikalardan biri olan Cengiz Makina'nın ön plana çıkmasının temel nedenlerinden biri de genç işçilerin bu fabrikada ağırlıklı olmasıdır. Yeni dönem işçi kuşağı artık somut kazanımlar, sonuçlar görmek istiyor. Bunun olmadığı yerde ise uzlaşmaz davranma eğilimindedir. Bunun ilk ve ilkel eğilimlerini burada gördük.

Mücadele bitmedi, yeni bir evreye girdi. Bu daha başlangıç, mücadeleye devam edecek işçiler. Bu mücadele herkese ve her türlü engele karşı olacak elbette. İşçilerin önünde sermaye sınıfı ne kadar varsa o kadar da mücadele kaçkınları, sendikal bürokrasi var.

Cengiz Makina'da ve diğer fabrikalarda harekete geçen sınıf bölükleri çok önemli deneyimler elde ettiler. Fabrika zemininde sendikalardan bağımsız taban örgütlenmeleri ihtiyacı yakıcı bir şekilde işçilerin karşısına çıktı. Tüm kurumlarıyla işçilerin karşısına çıkan sermaye sınıfına karşı işçilerin bir sınıf olarak hareket etme zorunluluğu yakıcı olarak hissedildi.

Metal işçileri şimdi bir tercihle karşı karşıya. Ya teslim olacak ya da her türlü engele karşı mücadele edecektir. Kuşkusuz bu mücadele kendiliğinden olmayacaktır. Burada Metal İşçileri Birliği'ne ve öncü işçilere önemli görevler düşüyor. Fabrikalarda açığa çıkan bu işçi iradesi MİB'le, devrimci sınıf sendikacılığı anlayışı ve pratiği ile buluştuğunda gelecek işçi sınıfının olacaktır.

Gebze'den MİB'li bir işçi

Gebze'de patlamaya hazır üç volkan var

Gebze'yi metal grevinin kalbi haline getiren stratejik ve kitlesel işçi çalıştırılan fabrikalar önemli bir süreç yaşadı. '91 Grevi'ni Gebze'de yaşayan ustalarından, akrabalarından duyan genç işçi bölükleri, yıllardır eriyen kazanımlarını korumak için greve büyük bir coşku ve umutla başladı. Gebze'de ilk günün sabahında yansıyan bu coşku, grev fabrikalarında kitlesel nöbetlerle, sendika merkezinden bağımsız fiili tutumlarla kendisini gösterdi. Sarkuysan'da grevciler İŞKUR müfettişinin desteğini alan patronun mal çıkışına izin vermedi. Kroman Çelik'te taşeron şirkete fabrikadaki makinasını çıkartması için süre verildi.

Gebze'de sınıf dayanışması adına ilk ziyaret Metal İşçileri Birliği'nden geldi. Grev gecesinde fabrikaları dolaşan MİB üyeleri kazanmak için iradenin örgütlenmesi gerektiğini vurguladı.

İkinci güne grevciler 19 aydır direnen Feniş direnişçilerinin desteğiyle başladı. Feniş direnişçileri sendikal bürokrasiyi aşarak hakları için fiili-meşru direnişi sürdürdüklerini anlatırken grevin güçlendirilmesine vurgu yaptı. Metal işçileri de onları Çelik-İş üyeleri olarak görmediklerini, direnen metal işçilerinin sınıf dayanışması temelinde yan yana durması gerektiğini vurguladı. Gün içinde Nakliyat-İş üyeleri de fabrikalardaki nöbetçileri dolaştı. Nakliyat-İş üyeleri metal grevinin tüm işçilerin mücadelesi için taşıdığı öneme dikkat çekerek, kendilerinin de dayanışma içinde olacağını vurguladı. Grevciler bu ziyaretlerle yalnız bırakılmazken her geçen saat kavgayı güçlendirdi. Kroman Çelik grevcileri gün içinde

ikinci kapıya da grev çadırlarını kurdu. İşçiler grev çadırlarını uzun süreli kullanıma uygun hale getirerek kararlılıklarını gösterdi.

Bakanlar Kurulu kararı ile grevin ertelenmesi, işçilerdeki coşkuyla öfkeye dönüştürdü. Metal işçileri "milli güvenlik" bahanesiyle verilen yasak kararına karşı fiili-meşru mücadele yönünde eğilim sergiledi. Sermaye hükümetinin yayını olan A Haber'de metal grevini darbe olarak yansıtan tartışma programı da işçilerin dilinden düşmedi. Kroman Çelik'te işçilerin temsilciyi dinlemeyerek işbaşı yapmama kararını dillendirmesi, farklı bir eylem önlerine konulacaksa genel merkezden gelip açıklama talep etmeleri öfkenin bir yansıması oldu.

Gebze'de Sarkuysan, Kroman Çelik ve Cengiz Makina işçileri öfkenin lokomotifleri oldu. Diğer fabrikalar Arpek, ISUZU, Çayırova ve Yücel Boru'da da tepkiler görülürken ilk üç fabrikadaki işçiler işgali ve fiili-meşru eylemleri daha çok tartıştı. Yer yer bu öfke sendika yönetiminin geri tutumuna tepki olarak da açığa çıktı. Gebze'deki fabrikalar bundan dolayı üretimin en geç başladığı yerler arasında yer aldı. İşçiler önce Adnan Serdaroğlu ve genel merkez yöneticilerinin konuşmasıyla grev alanlarından ayrılmaya, komite toplantılarını beklemeye ikna edildi.

Ardından fabrikalardaki eğilime göre karar alacak yönetime uyma çağrıları başladı. Başkanlar Kurulu'nun açıklaması ve komitelerin sadece bilgilendirme toplantısı yaparak eylem tarzını tartışmaması Sarkuysan'da da Kroman Çelik'te de işçilerin tepkisini

arttırdı. 41 işçiden 15'inin işgali tartıştığı öğrenilen toplantıda, sendikal bürokrasinin tartışmalara ket vurması nedeniyle toplantıyı terk edenler oldu. Aynı süreç Kroman Çelik'te de tekrarlandı.

Cengiz Makina'daysa işçiler 2 Şubat günü temsilcilere rağmen işbaşı yapmama adına fabrikaya girmeyi reddetti. İşçiler "yasadışı eylem" ve yalnız bırakılma psikolojisi ile bizzat şube ve genel merkez bürokratlarının müdahalesi sonucu işbaşı yaptı.

Gebze'deki fabrikalarda işbaşı yapılsa da fiili iş yavaşlatmalarla süreç devam ediyor. İşçilerse eylem tartışmalarını sürdürüyor.

Çimsataş, Mahle ve Prysmian'da yasağa tepkiler

Birleşik Metal-İş üyesi 15 bin metal işçisinin MESS dayatmalarına karşı başlattığı grevin AKP eliyle yasaklanması Mersin'de bulunan Çimsataş fabrikasında büyük tepkiyle karşılandı. İzmir'de Mahle işçileri yasağa tepki gösterirken Bursa'da grevin adresi olan Prysmian'da sendika temsilcileri 'disiplin içerisinde' grevi sona erdirdiler.

Yasağa rağmen bekleyiş

Mersin'de kurulu Çimsataş'ta işçiler, 30 Ocak günü, Bakanlar Kurulu'nun metal patronlarını 'grev erteleme' adı altında koruma altına almasını öfkeyle karşıladı. Sloganlarla yasağa tepki gösteren işçiler, bir sonraki gün aileleri ile birlikte fabrika önünde toplanma kararı aldılar.

31 Ocak günü toplanan işçiler, Başkanlar Kurulu kararını beklediklerini ancak mücadelede kararlı olduklarını belirttiler. Genel-İş üyesi Akdeniz Belediyesi işçilerinin de dayanışma ziyaretine geldiği Çimsataş işçileri, fabrikadan çıkan patronlarını "Fabrikalar MESS'e mezar olacak", "Vur vur inlesin Çimsataş dinlesin!" sloganları ile protesto etti. Grev

çadırında bekleyişlerini sürdüren işçileri aileleri de yalnız bırakmadı.

Çimsataş işçileri, Başkanlar Kurulu'nun yaptığı açıklamanın ardından çadırlarını kaldırarak, mücadelenin fabrika içinde sürdüreceğini ifade ettiler. İşçiler, işbaşı yapılacağı gün grev yaşayacağını üretim yapmayarak protesto etti.

Mahle'de 'birtakım çevreler' uyarısı

İzmir'de Mahle fabrikasında grev yaşayacağını duyan Mahle işçileri, fabrika önünde toplandı. Birleşik Metal-İş Sendikası İzmir Şube Başkanı Ali Çeltek, grev yaşayacağına ilişkin yaptığı konuşmada, gece 24.00'ten sonra gerçekleşecek grevin yasadışı ilan edileceğini ve işçilerin pazartesi gününe kadar ücretli izinli sayıldığı bilgisini verdi. Çadırda bekleyişin devam ettiği Mahle'de Metal İşçileri Birliği coşkulu sloganlarla işçilerin dikkatini çekti. MİB adına yapılan konuşmada, başta Mahle işçileri olmak üzere direnişte olan bütün işçilerle dayanışma içerisinde olunacağı belirtildi.

Başkanlar Kurulu kararı üzerine işbaşı yapıldığı 2 Şubat gününde ise Ali Çeltek işçilere seslenerek Genel Merkez'in aldığı kararların arkasında olduklarını belirtti. İşçiler, grev yaşayacağını sloganlarla protesto ederken Çeltek, 'Başkanlar Kurulu'nun aldığı kararlardan çıkılmayacağını' ve 'birtakım çevrelerin sendikanın aldığı kararları çarpıttığını ve işçilerin kafasını karıştırdığını' söyledi.

Prysmian'da grev erken bitti

Bursa'da grevin adresi olan Prysmian'da işçiler grev yaşayacağını ardından fabrika önünde toplandı. İşçiler, sendika genel merkezinden gelecek kararı beklediler. Genel merkezden gelen karar üzerine Şube Başkanı Ayhan Ekinci, 'disiplin içerisinde' grevi bitireceklerini söyledi. Konuşmanın ardından işçiler, grev pankartını sökerek dağıtdılar.

Bursa'da kurulu bulunan ve MESS kapsamındaki SCM fabrikasında ise 2 Şubat günü grev yaşayacağına karşı iş yavaşlatma eylemi yapıldı.

Kızıl Bayrak / Mersin – İzmir - Bursa

BDSP'den Ejot işgaliyle dayanışma

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), grev yasağına karşı fabrikalarını işgal eden Birleşik Metal-İş üyesi Ejot Tezmacı işçilerini 31 Ocak akşamı ziyaret etti.

Gaziosmanpaşa'da kurulu fabrika önündeki grev çadırına yürüyen sınıf devrimcileri "Ejot işçisi yalnız değildir!", "İşgal grev direniş!" sloganlarını atarken yemekhaneden çıkan işçiler de sloganlarla kapı önüne gelerek sınıf devrimcilerini karşıladı.

Fabrika önünde konuşma yapan BDSP temsilcisi, Greif işçilerinin de işgal, grev, direnişle yasal ve icazetçi anlayışa karşı mücadele ettiğini hatırlatarak aynı yolu izleyen Ejot işçilerinin mücadelesini selamladı. Başından itibaren metal işçilerinin grevini kendi grevleri olarak gördüklerini söyleyen BDSP temsilcisi, Ejot işçilerinin yasaklara karşı işgal yolunu kuşanarak şimdiden kazandığını ifade etti.

BDSP temsilcisi, Ejot işçilerini "Kavel'den Greif'e... İşgal, grev, direniş" gecesine davet etti. BDSP temsilcisi sözlerini "İşgal, grev, direniş" diyerek sonlandırdı.

Ejot Tezmacı İşyeri Baştemsilcisi İlker Tetik ise desteğe gelen sınıf devrimcilerini selamladı. Tetik, BDSP gibi kendilerine destek veren emek dostlarına teşekkür etti. Ardından Türk Metal üyesi bir MİB'li söz alarak grev ve işgal gerçekleştiren metal işçilerini selamladı. Grev silahını kuşanan işçilerin Türk Metal üyesi metal işçilerine de umut verdiğini ve kendi çalıştığı fabrikada da işçilerin grev sürecini takip ettiğini söyledi. Grev ve işgal silahını kuşanan metal işçilerinin kendilerine yol gösterdiğini ifade eden işçi, kendi buldukları fabrikada da işgal, grev, direniş bakışıyla mücadeleyi büyüteceklerini ifade etti.

Kızıl Bayrak / Gaziosmanpaşa

Direnen işçiler selamlandı

BDSP, DGB ve DLB grev yasağına karşı 31 Ocak'ta Ankara'da sokağa çıktı. Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde yapılan basın açıklamasında 'Grev yasağını tanımıyoruz! Genel grev genel direniş!' pankartı açıldı.

Basın açıklamasında metal sektöründe yaşanan hareketliliğin önemine vurgu yapıldı ve grevin sermaye cephesinde yarattığı tedirginliğe dikkat çekildi. İşçilerin haklı mücadelesini ezmek için sermaye hükümeti AKP'nin grevi ertelemesinin burjuvazi açısından bir 'sınıf dayanışması' olduğu vurgulanan açıklamada, Ejot Tezmacı işçileri başta olmak üzere metal işçilerinin kararlılığı selamlandı. Eylem boyunca 'İşgal, grev, direniş!' sloganları haykırıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Yasağa karşı işgal, grev, direniş!

Metal grevinin AKP eliyle yasaklanmasının ardından Birleşik Metal-İş yönetiminin fiili-meşru mücadeleden kaçan tutumuna rağmen metal işçileri işgal, grev, direniş silahını kullandılar.

Ejot Tezmacı, Paksan ve Demisaş fabrikalarında işçiler yasağa karşı grev yaparak mücadele kararlılıklarını gösterdiler.

Ejot Tezmacı'ta yasağa karşı işgal!

İstanbul Gaziosmanpaşa'da kurulu Ejot Tezmacı fabrikasında Birleşik Metal-İş üyesi işçiler, grev yasağına karşı yürünmesi gereken yolu gösterdi.

Metalde grev ateşinin 29 Ocak sabahı ilk yakıldığı bu fabrikada, grevci işçileri aralarında MİB'in de olduğu kurumlar yalnız bırakmadı.

"İşgal grev direniş!" sloganını haykıran Ejot Tezmacı işçileri komiteler ve toplantılarla hareket ederken kararlılıklarını ortaya koydular.

Fabrika önünde gece boyunca nöbet tutan işçilere grevin ikinci gününde GOP BDSP, Kızıl Bayrak Ejot Tezmacı grevi özel sayısını ulaştırdı.

30 Ocak'ta grev yasağı alınması üzerine, dinlenmek için evlerine giden bütün işçiler fabrikaya döndü. Fabrika önünde coşkulu sloganlarla bekleyen işçiler yasağı tanımayacaklarını "Grev yoksa üretim de yok!", "İşgal grev direniş!" sloganlarıyla dile getirdi.

Fabrika işgali

İşçiler grev yasağı karşısında 30 Ocak akşam saatlerinde fabrikayı işgal ettiler. İşgal eyleminin ardından destek için fabrika önüne gelenlerin sayısı arttı.

İşçiler 31 Ocak'ta Başkanlar Kurulu toplantısının ardından yapılan açıklamayla işgal eylemini sonlandırdıklarını duyurdular.

Fabrikanın ön ve arka kapısındaki çadırlarda 4'er nöbetçi bırakan işçiler akşam evlerine dağıldılar. Buna rağmen mücadeleyi bırakmayan Ejot işçileri fabrikada üretim yapmayarak Ejot patronuna 'Ya MESS'ten ayrılıp sözleşme imzalarsın ya da fabrikayı kapatırsın' mesajı verdiler.

Patrona kararlılıklarını göstermek için fabrikadaki 83 işçiden emekliliğe hak kazanan ve 15 yılını dolduran 40 işçi istifa başvurusuyla fabrikadan ayrılmaya hazır olduklarını duyurdular. İşçilerin bu hamlesi Ejot patronu üzerinde önemli bir etki yarattı.

1 Şubat akşamı Birleşik Metal-İş İstanbul 2 No'lu Şube Başkanı Yılmaz Bayram'la fabrikada toplantı

yapan işçiler ertesi gün Başkanlar Kurulu kararı doğrultusunda fabrikaya gireceklerini ancak üretim yapmayacaklarını belirttiler.

2 Şubat'ta fabrikaya giren işçiler üretim yapmadılar. Ertesi gün de üretim yapmayan işçiler Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu'nun şirket yönetimiyle yaptığı toplantının ardından vardiyalar halinde fabrikaya gelmeye başladılar.

Paksan'da direniş masaya oturdu

İstanbul Bağcılar'da kurulu Paksan Makina'da işçiler 29 Ocak sabahı MİB ve çok sayıda kurumun desteğiyle greve başladılar.

Grevin 2. gününde de kararlılıklarını haykıran işçiler çocuklarını da grev alanına getirdi. Grevin yasaklanması karşısında içeri girilse dahi üretim yapmayacaklarını kararlılıkla dile getiren işçiler fabrikayı işgal ettiler.

Akşama kadar süren işgal eyleminin ardından işçiler işgali sonlandırarak çadırdaki bekleyişlerini sürdürdüler.

İşçiler 1 Şubat'ta gerçekleştirdikleri toplantıyla Başkanlar Kurulu'nun aldığı karar nedeniyle fabrikaya girmeyi ancak üretim yapmamayı kararlaştırdılar. Adnan Serdaroğlu işçilerin üretim yapmadığı fabrikaya giderek toplantı yaptı.

3 Şubat akşamı sendika ve Paksan yönetimi arasında yapılan toplantıda 2 yıllık protokol üzerinde anlaşmaya varıldığı belirtildi. Sözlü olarak yapılan protokole göre, ilk 6 ay için seyyanen, saat ücreti 10 liranın altında olan işçilere net 190 TL, saat ücreti 10 liranın üzerinde olan işçilere net 175 TL zam; ikinci, üçüncü ve dördüncü 6 ay için ise enflasyon oranının üzerine artı yüzde 2 zam yapılacağı ifade edildi.

Demisaş işçisi üretmedi!

Grev yasağının ardından yüzlerce işçinin üretime geçmediği fabrikalardan biri de Bilecik'te kurulu Demisaş oldu.

2 Şubat günü fabrikaya gelen yüzlerce işçi makinelerin başına geçti fakat üretime başlamayı reddetti.

2 Şubat akşamı Birleşik Metal-İş yöneticilerinin katılımıyla fabrika içerisinde yürüyüş gerçekleştiren işçiler üretime başlanmasını isteyen patronun bu talebini reddettiler. Fabrikanın MESS'ten ayrılıp sendikayla sözleşme yapmasını isteyen 500'e yakın işçi 3 Şubat'ta patron tarafından 3 günlük izne çıkarıldı.

Metal işçisi eskisi gibi olmayacak!

Bir müdür: "Grevden sonra yöneticiler eskisi gibi olmayacak!"

Çayırova Boru grevçisi: "Hiçbir Çayırova işçisi de eski işçi olmayacak!"

Gebze'deki yaşanan bu diyalog metal fabrikalarındaki atmosferi yansıtıyor. Zira 24 yıl sonra gelen grev dalgası metal işçileri adına önemli bir dinamizm açığa çıkarttı, kısa sürede önemli bir deneyime dönüştü.

Gebze'de metal işçileri grev iradesini anlatırken 2010 yılında da grevi istediklerini, ancak 'başkanların' imza attığını, bugün grev kararı çıkmasının Gebze mitingindeki basınç sonucu olduğunu belirtiyorlar. İşçiler, grev sandıkları kurulduğunda iki sınıf arasındaki çatışmayı da görmüş oldu.

Seçim öncesi fabrikaya x-ray cihazı kurarak, kameralarla denetim baskısını arttıran, yıllardır sorunlarına sessiz kalan müdürlerin "şirket zarar ediyor" propagandası eşliğindeki mesajı ise bu ayırımın son noktası oldu. Gebze'deki şirketlerin neredeyse tamamı "Türkiye'nin birinci 500 Sanayi Kuruluşu" listesinde yer alırken, bu propagandanın işçiler için sefalet dayatması anlamına geldiğinin herkes farkında. İşçiler şirket yönetiminin patronun hizmetinde olduğunu, taleplerinin karşılık bulması için grevin şart olduğunu gördü. Fabrikalarda biriken sorunlar kapsam dışı çalışanların dahi greve evet oyu vermesiyle de kendini gösterdi. Sermaye hükümetinin greve çıkılmasını engellemek için oylama sisteminde yaptığı değişiklik sınıfın artık eskisi gibi olmadığını teyit etti. Engeller, işçilerin iradesi ile kırılırken tersten grev öncesi motivasyonu ve morali yükselten bir etkene dönüştü.

Grev deneyimi olmayan bir işçi kuşağının ağırlığına rağmen sınıf bilinciyle işçiler, ileri tutumlar geliştirdi.

Metal işçilerinin greve çıkıştaki netliği, tüm fabrika sandıklarından firesiz tek bir eğilimin çıkmasını sağladı. Metal işçileri için artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını grev anında da gösterdi. Grevde yasal gözcü sınırı dayatmasını ilk dakikadan itibaren kabul etmeyen işçiler, kendi iradelerini ortaya koydu. Kilometreleri deviren uzun ve yorucu yürüyüşün ardından fabrika önleri işçilerle doldu. "Fabrika önünü birkaç gözcüye bırakırsak patron saldırı için boşluk bulur" diyen bir metal işçisi gibi birçok işçi de grev alanını sahiplenmenin önemini vurguluyordu. Metal işçileri bir bütün olarak grev iradesini taşımanın verdiği güçle farklı bireysel pratikler de sergiledi. Sarkuysan'da grevçiler "yasada olan" mal çıkışına izni grev komitesi kararıyla kabul etmeyeceklerini açıkladı. Kroman'da taşeron şirketin fabrikadaki makinasını çıkarttılar. Grev çadırlarını kurarak fabrika önlerini eylem alanına çevirdiler.

Grev yasaklanırken işçiler eski işçiler olmadıklarını gösterdi. Susmayan, razı olmayan yeni işçiler, "grev devam" diyen, işgali, E-5'te yol kesmeyi, Ankara yürüyüşünü, işbaşı yapsa da üretim yapmamayı tartıştılar. Mücadeleyi sürdürmekte ısrar ettiler.

Grev iradesi var, örgüt yok!

Sürecin sınıfta biriktirdiği mücadele iradesinin altını çizmek gerekiyor. Öncelikle tartışmasız kabul edilecek

ortak payda; metal işçileri iradelerini ortaya koyarak kavgayı seçtiler. Birleşik Metal-İş Sendikası yönetimi bu iradenin açığa çıkarılması konusunda yeterli bir çaba göstermese de işçilerin mücadele eğilimi kendini ortaya koymayı başardı.

Daha çok bir protesto mitingi gibi hazırlanan 21 Aralık'taki Gebze mitingi fiilen grev referandumuna döndü. Alana çıkan binlerce işçi, disiplini, coşkusu ve öfkesiyle grevi talep ederek yönetimi harekete geçmeye zorladı. Bu coşkun selin karşısında duramayan Birleşik Metal-İş yönetimi de kendi politik hedeflerine uyarlayarak grev kararını aldı. Fakat iradenin topyekûn güce dönüşmesi yine de bürokratik kastlara bırakıldı. Bunun bir yan sonucu olarak MESS'ten ayrılarak tekil sözleşme isteyen şirketlerde işçiler sendikasının neyi kabul ettiğini, niye greve çıkmadıklarını sonradan öğrendi. "İmzalar kurduktan sonra açıklama yapan başkan" durumu ise işçiler için bir itiraz başlığı oldu. Grev iradesini ortaya koyan işçilerin "sözleşmeniz imzalandı" denilerek bilgilendirilmesiyse diğer yandan mevcut işçi iradesinin örgütsüzlüğünün de göstergesiydi. Grev eğitimleri yapıp grev komiteleri kurulsun da işçiler kendi iradelerini temsilciler, şube yönetimi ve genel merkez diye giden bürokrasi çarkının dışı arasında yansıtamadı.

Bu da bir kez daha tek başına grev, direniş, kavgaya iradesinin ortaya konmasının yetmediğini asıl olanın 'mücadeleyi yönetim' iradesinin de örgütlenmesi gerektiğini gösteriyor. İşçilerde mücadele isteği olmasına rağmen harekete geçeceği kanallar kapalı kaldığında dinamizm de sönümleniyor. Grevin ilk günü Alstom örneğinde yaşanan "Ne oldu, kim karar aldı?" şaşkınlığı, ikinci gün Kroman'dan Çayırova Boru'ya, Sarkuysan'dan Yücel Boru'ya, Mahle'den Cengiz Makina'ya tüm fabrikaları sardı. Yalnız işçi iradesine paralel yaklaşan öncü işçiler ve temsilcilerin yönlendirdiği Ejot Tezmac, Paksan ve Demisaş fabrikalarında ileri adım olarak işgaller, işbaşı yapmama eylemi gündeme geldi. Anlamalı ama sınırlı kalan örneklerin sınırı metal işçilerinin kendi iradi mekanizmaları gelişmedikçe değişmeyecektir.

Bürokratik kastın hakimiyeti buna güvenerek sansür politikasına sarıldı. Ejot işçilerinin mücadelesinin büyük fabrikalara taşınmaması için çaba harcadı.

Taban iradesinin karar mekanizmaları olacak komiteleri kurmadan sembolik grev komiteleri kurarak sözde demokratik yönetim örneği sergileyenler, günün sonunda "biz karar aldık işbaşı" diyebildi. Greif örneği işçi iradesinin en berrak temsili olmaya devam ediyor. Greif'te işçilerin topyekûn karar mekanizmalarından geçmemiş hiçbir kararın uygulanmadığı bir işgal deneyimi ile Yatağan'da "maceraya girmeme" söylemine sarılan bürokratların "toplantı demokrasisi" arasındaki ayrımları daha da belirgin hale geliyor.

Ne yazık ki metal grevi de ikinci deneyimin kopyası oldu, "işçilere sorduk" diyen bürokratlar yasal-icazetçi yöntemi sürdürdü. İşçilerin greve devam, grev hakkı için Ankara yürüyüşü, işgal gibi eğilimleri "tüm işçilere sorduk" savunuyla dağıtıldı. Bu aymazlık Sarkuysan'da "işgale biz kararını alırsız", Kroman'da "Biz şirketler grubu olarak işbaşı kararı

aldık" gibi söylemlerle yansıdı. Cengiz Makina'da Türk Metal çetesini aşan irade Birleşik Metal-İş'te de aynı bürokrasi ile karşılaşmanın ağırlığını yaşayarak öğreniyor.

Fakat her set gibi öncü işçiler ancak kaybin ardından bu yakıcı ihtiyacı tartışmaya başlıyor, kendi adlarına ilk adımı atıyor. Yarın sınıf mücadelesini değiştirecek olan tarihi deneyimlerini kendi pratikleriyle birleştiren Kavel'den Greif'e başka bir yol arayanların olacaktır.

'Yeni işçiler'in deniz feneri: Greif işgali

İşçiler, artık eski işçiler olmaktan çıkarken Greif'in sınıf hareketinde açtığı dönemle yeni bir alternatif olduğunu biliyorlar. Bireysel olarak öncü işçilerin mücadele iradesi Greif gibi kolektifleşmiş örneklerle kendine kanal açmaya devam ediyor.

Greif işçileri hak için işgal tutumuyla yasalardan, yargıdan dem vuran, "yapılamaz", "macera" ilan edenlere de meydan okudu. Metal işçileri de hakları için "grev" diyerek aynı ilk adımı attı. Bugün Greif işçilerinin "İşgal, grev, direniş!" sloganını yükselten Ejot Tezmac işçileri de "Ya taleplerimizi kabul eder ya fabrikayı kapatır" diyerek patrona kafa tuttu. Greif işgalinin yolu Ejot'tan tüm metal işçilerine taşınmaya devam ediyor.

Metal işçileri bugün kavganın metodunu tartışıyor, yasak karşısında ileri çıkmayanlara tepki gösteriyor, kendi iradesini ortaklaştırmak için çaba harcıyor. Sınıf hareketi yeni bir yıla başlarken birkaç günde yılların kanıksanmış tutumlarının tartışmasını yürüten, grev okulunda kavganın ihtiyacını gören öncü işçilerle başlıyor.

Pratiğin öğreticiliği bilince, bilincin iradedeki değişimi sonuca götürür. Bugün süreç fiili-meşru deneyimlere daha fazla bakılan, yarının ileri çıkışlarına zemin olacak fabrikaları şekillendiriyor. İşbaşı yapsa dahi memnun olmayan işçiler, grev komitesinin karar mekanizması olmamasına tepki gösterenler yarın yeni bir yol açmayı önlerine alacaktır. Metal işçileri ne 2010'da grev isteği karşılıksız bırakılan ne de bugün grevi ertelendiğinde kabul edecek işçiler olduklarını vurguluyor. Bu yeni işçiler, yarın tüm yasakları, icazet bekleyişlerini, ileri çıkışlarına ket vuranları aşacaktır. Bunun için Çayırova Boru işçileri haklı: "Metal işçisi artık eski işçi olmayacak!"

Geçiş süreci

Devrim ve sosyalizm mücadelesini güçlendir!

Kendimizi yenileyelim, hedefe kilitlenelim!

Devrimci mücadele bir çok zorlukla boğuşma alanıdır. Eniş denizlerin ortasında derin sulardayız. Ve biliniz, her damı çarşaf gibi deşildir denizler. Nice hüçün ve dalgalı halimi görümlüştür. Zorlu dönemimizdir.

K.E. Rüzgar
duruyorsa ve çok yönlü bir devrimci olma gerekliliği kendini dayatıyorsa, kendimize katmanlar gereken çok şey var demektir. Kendimizi yenilemek...

Toplumsal mücadeleye müdahale, yerel örgütler ve yayımlar

Hızlı gelişmelerin yaşandığı bir dönemden geçiyoruz. Gerek dışın siyaseti, gerek sınıf hareketi, gerekse de toplumsal mücadelenin...

A. Eldes
çıkaran bir dizi etken sıralanabilir. Ancak esas sorun politik önderliğe dayalı çalışmaya hazır ve kadro sorunumuzun bütünlüğü ile tarif edilebilir. Bu sorunun parti için kalıcı...

Greif'in direnişçi kadınları ve Emekçi Kadın Komisyonu deneyimi

Greif işgali boyunca ve sonrasında yaşanan süreçte kadınlar hep en ön saffarda yerlerini aldılar. Kuşkusuz kadınların direnişte öne...

Komünistler
konusunda da doğru bir yaklaşım geliştirdi. ENK toplantıları işgal fabrikasında...

Direnise içerden tamıkk...

Yol gösterici bir direniş pratiği!

Greif fabrika işgali, çok önemli deneyim ve birikimler buradan ve değerler yaratılan bir...

Kıyama
krayma bu açıdan önemli bir yerde duruyor. Direnin gerici ideolojileri ile zehirlenme, emeğin sömürülmesinde başat bir rol oynuyor...

Üzerinde durduğumuz zemini sarsmak!

Karanlıkta kendi ışığını yedğini faketsiz bir yılanın hikayesi, açık psikolojinin neler yapılabileceğini anlatır. Elbette bez parmağımızı kullanarak üretim aletlerini yapabildiğimiz andan bu yana...

K. İrmak
sorumlulukları ile geleceği kazanmak arzusunda ki davasının itibarlarına yanıt vermek mümkün değildir. Bu alanda deşipik boyutlarda kendini ortaya koyan zayıflıkları idarelemek, tanımlamak ve kararlı bir mücadelemiz konusu haline...

Devrimci yenilenme ve dönüşüm sorunu

Devrimci iddiası temelinde devrim davasını büyütmeye çalışır. Bu devrimci zaafı, zayıflıkları ve yetersizlikleriyle sistematik bir biçimde uğrayan, kendini yenilemeyi başarmadan bu iddiaya yanıt veremez.

partiden
partiden beklenen ya da nesnel koşulların arkasına sığınma tutumu ile parti ve devrim mücadelesine katılmaya yanıt vermek mümkün değildir. Bu alanda deşipik boyutlarda kendini ortaya koyan zayıflıkları idarelemek, tanımlamak ve kararlı bir mücadelemiz konusu haline...

Yeni dönem ve parti

Komünistler olarak sınıf eksenli çalışmadan ihtilali örgüt sorununa, ideolojik dönüşümden somut meselelere katılmak, yeni tarihsel dönemin ortaya çıkardığı sorunlulukları yenine getirebilmesinin ardından yaşanan bir yerde durmaktadır. Bu geçişi en yakın halde...

olduğunu
olduğunu gözler önüne serdi. Greif ve direnişler yer yer fiili-militan mücadele biçimleri kazandı. Greif işgal eylemi ise bu açıdan yeni bir eşiğin ifadesi oldu. İşçi sınıfının taban iradesi açığa çıkartıp örgütlenişinde sermayenin çözümüne...

Reformizm ve devrim -1

H. Fırat
(7-8 Aralık 2013 tarihinde verilmiş bir konferansın edilen geçirilip kasatılmışı kayıtlarıdır...)

Her biçimle reformizm, devrimci siyasal mücadele açısından her zaman önemli bir sorun...

bu kendisi
bu kendisi ideoloji ve politikada her biçimle reformizm olarak gösterir. Kuşkusuz bu aynı toplumsal katmanlar, özellikle de küçük ve orta...

EKİM
Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!
TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı Sayı: 295, Şubat 2015

Geçiş sürecinde sermaye düzeni

Krizler coğrafyasının göbeğinde

Günümüz Türkiye'si kendisini çevreleyen kriz bölgelerinin tam göbeğinde kendisi de kriz içinde bir ülkedir. Kuzeyinde Ukrayna ve güneyinde Suriye-Irak eksenli kriz bölgeleri bulunmaktadır. Bu iki bölge gitgide kırsal emperyalist rekabet ve paylaşım mücadelelerinin bugün özellikle öne çıkan en önemli iki alanıdır.

İlkinde, Ukrayna krizinde, Türk burjuvazisinin dolaysız bir rolü yoktur. Ancak yarattığı sorunlar, hele de krizin daha da ağırlaşması durumunda, Türkiye'yi iktisadi-

de bu cephedeki "limitler"i gereğinden fazla zorlamaya kalkmasın muhakkak ki önemli bazı sonuçları olacaktır. Bunların etkisinden sıyrılmak ise şimdilerde fazlasıyla hafiflemiş bulunan dönük İnan krizindeki kadar kolay olmayacaktır.

İkincisinde, Suriye-Irak krizlerinde ise, Türk sermaye devleti dolaysız bir aktördür. Hele de Suriye krizinde, her türlü olguyu ve sınıf aşması birinci dereceden bir aktördür. AKP iktidarı kriz patlak verdiğinden beri, emperyalist dünya hesabına olduğu kadar kendi bölgesel gerici ve hayalci hesapları uğruna da, her türlü bir...

Krizler coğrafyasının göbeğinde

Günümüz Türkiye'si kendisini çevreleyen kriz bölgelerinin tam göbeğinde kendisi de kriz içinde bir ülkedir. Kuzeyinde Ukrayna ve güneyinde Suriye-Irak eksenli kriz bölgeleri bulunmaktadır. Bu iki bölge gitgide kırsal emperyalist rekabet ve paylaşım mücadelelerinin bugün özellikle öne çıkan en önemli iki alanıdır.

İlkinde, Ukrayna krizinde, Türk burjuvazisinin dolaysız bir rolü yoktur. Ancak yarattığı sorunlar, hele de krizin daha da ağırlaşması durumunda, Türkiye'yi iktisadi-ticari cephede olduğu kadar uluslararası siyasal ilişkiler cephesinde de ciddi bazı sıkıntılarla yüzyüze bırakacak niteliktedir. Bu konuda şu sıra emperyalist batı blokunun baş hedefi haline gelmiş bulunan Rusya ile olan ilişkilerin bütün bir kapsamını ve önemini hatırlamak bile yeterlidir.

Rusya'ya kuşatmaya alan, ABD liderliğindeki emperyalist batı bloku ile onun saldırı ve savaş örgütü NATO'dur. Türkiye ise ABD emperyalizmine göbekten bağlıdır ve kritik konumda bir NATO üyesi ülkedir. Bu durum, Rusya'yla zaten önemli iktisadi-ticari ilişkileri bulunan, şu sıralar ise bu ülkenin mevcut sıkışmışlığını kendi sıkışmışlığı için yeni bir imkan olarak değerlendirmeye çalışan Türk sermaye devleti payına pek çapraşık bir konumun ifadesidir. Halen birçok cephede "limitleri aşmış" bulunan AKP iktidarının bir de bu cephedeki "limitler"i gereğinden fazla zorlamaya kalkmasının muhakkak ki önemli bazı sonuçları olacaktır. Bunların etkisinden sıyrılmak ise şimdilerde fazlasıyla hafiflemiş bulunan dönük İnan krizindeki kadar kolay olmayacaktır.

İkincisinde, Suriye-Irak krizlerinde ise, Türk sermaye devleti dolaysız bir aktördür. Hele de Suriye krizinde, her türlü ölçüyü ve sınırı aşmış birinci dereceden bir aktördür. AKP iktidarı kriz patlak verdiğinden beri, emperyalist dünya hesabına olduğu kadar bölgesel gerici ve hayalci hesapları uğruna da, her türlü bir...

Bu cephede olayların bugünkü tablosu ve seyri, Türkiye'ye daha şimdiden ağır faturalar çıkarmış bulunmaktadır. Bunların en önemlileri üç ana başlık altında özetlenebilir.

Birincisi, tüm Ortadoğu'yu kapsayan genel bir dış politika çöküntüsüdür. Bu çöküntünün iktisadi, ticari, sosyal, siyasal ve diplomatik alanlarda çok yönlü

sonuçları gözler önündedir. Faturası hayli ağır bu büyük tahribatın nasıl onarılabileceği konusunda ise halen tümüyle bir belirsizlik hakimdir.

İkincisi, Ortadoğu halklarının başına bir dehşet ve vahşet belası olarak sarılan dinci savaş makinesi İŞİD ile kirlili ilişkilerin ağır siyasal ve moral sorumluluğudur. Emperyalist batı blokunun İŞİD'le mücadeleyi Ortadoğu'ya kapsamlı bir yeni müdahalenin baş bahanesi haline getirdiği bugünkü koşullarda bu, Türk devleti için ve özellikle de gerici dinci AKP iktidarı payına, bir başka çapraşık handikaptır. Bu kapsamda bir de İŞİD olgusunun Türkiye'nin iç toplumsal-siyasal yaşamına mevcut ve muhtemel etkileri sorunu var ki, bunun önemi dış politika sorunlarından hiç de daha az değildir.

Ortadoğu'daki saldırgan ve maceracı politikanın Türk sermaye devletine faturaya dönüşen üçüncü önemli sonucu ise, Kürt sorunu ve hareketindeki gelişmelerdir. Kürt sorunu, Suriye-Irak krizlerinin de yarattığı uygun ortamda, artık tamamen bölgesel bir karakter kazanmış bulunmaktadır. Bu aynı gelişmenin temel önemdeki öteki boyutu ise, yaşanan gelişmelere paralel olarak fırsatları en iyi biçimde değerlendiren, böylece gücünü ve etkisini sürekli pekiştiren, bu arada uluslararası ilişkiler alanında gitgide daha çok meşrulaşan Kürt hareketi gerçeğidir. Sorunun bölgesel bir nitelik kazanmasına paralel biçimde Kürt hareketi artık her bakımdan bölgesel bir güç konumundadır.

Dinci iktidar "çözüm süreci" aldatmacasıyla Kürt sorununu idare etmede ve Kürt hareketini oyalamada bugüne kadar büyük bir başarı gösterdi ve bu sayede kendi gücünü ve konumunu pekiştirmede çok büyük avantajlar elde etti. Fakat ilkin artık bu dönemin sonuna gelinmiş bulunmaktadır. Ve ikinci olarak, idare ettiği sorun bugün dünden daha ağır ve oyaladığı hareket dünden daha güçlü olarak dümenini AKP'nin tuttuğu sermaye devletinin karşısında en yakıcı biçimiyle durmaktadır. Bu ise bizzat AKP iktidarının izlediği Suriye-Irak politikalarının da bir sonucu olarak böyle olmuştur.

Bütün bunların, kuzeydeki Ukrayna ve güneydeki Suriye-Irak krizlerinin, bunların ürünü gelişmelerin, Türkiye'nin iktisadi, sosyal, siyasal, diplomatik ve kültürel yaşamına dolaysız etkileri daha bugünden gözler önündedir ve bunun değişik türden sonuçları önümüzdeki dönemde daha belirgin biçimde görülecektir.

Bütünsel krizin pençesinde

Öte yandan Türkiye'nin, tüm bu dış etken ve etkilerden bağımsız olarak, gitgide şiddetlenen kendi iç kriz dinamikleri var ve bunların birleşik bir sonucu olarak, geline yerde ülke artık çok yönlü bütünsel bir krizin pençesindedir.

inde sermaye düzeni

Dünya kadar daha çok rejim krizi olarak kendini gösteren siyasal kriz önplanda idi. Geçirdiği tüm aşamalara rağmen rejim krizi belirli bir yeni denge içinde artık bir sonuca bağlanmış olmak şöyle dursun, denebilir ki şu an en ağır, muhtemel seyri ve sonuçları yönünden ise en belirsiz bir döneminden geçmektedir. Bir yandan çözümünü dayatan Kürt sorununun muazzam ağırlığı, öte yandan son derece etkisiz ve silik bir konumdaki düzen muhalefeti, siyasal krizi ağırlaştırır. Öteki etkenlerdir. Siyasal krizi hemen tüm alanlarda ağırlaşan sosyal kriz, çoğalan belirtileriyle kendini gösteren ekonomik kriz, dinci gericiliğin kendi ideoloji ve uygulamalarını kamusal ve özel yaşamın hemen her alanında tüm topluma dayatması ile belirginleşen ve alabildiğine siyasallaşmış bulunan kültürel kriz, genel bir çöküntü halini almış bulunan dış politika krizi vb. tamamlamaktadır. Özetle günümüz Türkiye'sini çok yönlü bütünsel bir kriz tablosu belirlemektedir.

Bugün önplanda olan hala da rejim krizidir. Emperyalizmin ve onunla kader birliği içindeki tekeli büyük burjuvazinin tam desteğinde uyguladığı bir dizi operasyonla kendinden önceki köhnemiş rejimin oturmuş dengelerini görülmemiş bir kolaylıkla altüst eden dinci iktidar, halen bunun yerine belirgin bir toplumsal onaya dayanan ve istikrar kazanmış bulunan yeni bir şey koyabilmiş değildir. Kolayından koyacak gibi de görünmemektedir. Bu, sonu gelmeyen pervasızlıklara, "yeni Türkiye" söylemi eşliğinde adeta yeni bir rejimin kurulmuş bulunduğunu gürültülü bir biçimde duyurmaya yönelik çok sayıda gerçek ya da sembolik adıma rağmen böyledir. Gerçekte Türkiye bu konuda halihazırda belirsizliklerle örülü bir geçiş süreci içindedir. Durum birçok ihtimale bir arada açıktır.

Durumu karmaşık hale getiren, dolayısıyla belirsizlikleri çoğaltan bir dizi gelişmeden sözedilebilir. Bunlardan ilki, eski rejime yeni bir biçim vermek isteyen güçler koalisyonundaki büyük çatlamadır.

Bu çerçevede ilk göze çarpan ve bugün için öne çıkan, dinci koalisyonun kendi iç yarılması ve çatışmasıdır. Bu çatışma dinci gericiliğin bir iktidar gücü olarak doludizgin gidişinde önemli bir dönüm noktası oluşturmaktadır. Görüntü ne olursa olsun çatışmanın kendisi gerçekte çatışan güçleri, toplamında ise dinsel gericiliği siyasal ve moral açıdan belirgin bir biçimde zayıflatmıştır. Çatışmanın kuralsızlığı, dahası her türlü yol ve yöntemin karşılıklı olarak ölçüsüzce kullanılması, çok sayıda suç ve pislğin ortalığa dökülmesiyle sonuçlanmış bulunmaktadır. Bütün bunlar, askeri vesayet rejimini yıkmak adı altında yapılan bir dizi kirli operasyonun iç yüzünü açığa çıkarmakla, dolayısıyla meşruiyetini yıkmakla kalmadı, bizzat çatışma halindeki tarafların imajında da onarılması olanaksız tahribatlar yarattı. AKP iktidarı silinmez bir biçimde hırsızlık ve yolsuzlukla, Fethullahçı cemaat ise her türlü

Sorun, AKP'nin bu kusursuz hizmeti kendi özel hesap ve planlarına bağlamasından çıkmaktadır. Burada da sorun bir kez daha "limitlerin aşılması"dır ve bu arada "yandaş sermaye" lehine ölçüsü iyice kaçmış bulunan politiklardır.

yol ve yöntemi mübah sayan "kumpasçı"lıkla, üstelik bunu emperyalist merkezlerin maşası olarak yapmakla damgalandı. Bunlar halen tarafların alınlarında silinmez damgalar olarak durmaktadır ve hep de öyle kalacaklardır.

Öte yandan, "bir proje partisi" olarak bizzat emperyalizmin ve siyonizmin ortak planlarıyla siyasal sahnede sivrildiği bugün daha açık biçimde tartışılan AKP, artık bu iki önemli gücün dünkü desteğinden de yoksundur. Gerçekte onlar tarafından kerhen de olsa halen de desteklenmektedir. Fakat bu yalnızca amaca ve ihtiyaca uygun alternatifin düzen içinde henüz yaratılmamış olmasından ve kuşkusuz bunun bilincinde olan AKP iktidarının da onların temel çıkarlarına gereğince hizmet etmeye hala da devam etmesinden dolayı böyledir. Dolayısıyla burada geçici ve iğreti bir denge söz konusudur. Oluşan yeni durum yeni tercihler ve planları zorlamakta, dolayısıyla ne olduğunu ancak zamanla görebileceğimiz yeni kirli ve karanlık oyunlara zemin düzlemektedir.

Emperyalist dünya ile ilişkilerde homojen bir tutumla hareket eden ve uzun yıllar boyunca dinci AKP iktidarını blok olarak destekleyen işbirlikçi büyük burjuvazinin tutumunda da artık göze çarpan farklılaşmalar söz konusudur. AKP iktidarından en

iyi biçimde nemalanan, devasa rantlardan büyük paylar kaptan ve dahası geniş çaplı bir servet transferi umuduyla hareket eden ve daha çok da yeni türedilerden oluşan bir kesim hala da AKP'yi dünkü kararlılıkla desteklemektedir. Fakat özellikle TÜSİAD'da simgelenen, emperyalist dünya ile ilişkileri daha köklü olan geleneksel kesimlerin bugünkü tutumunda, özünde emperyalist ve siyonist güçlerin tutumundaki değişime paralel düşen bir farklılaşma vardır. Kuşkusuz onlar için sorun hiç de AKP'nin genel planda emperyalizme ve büyük sermaye çıkarlarına hizmette kusur etmesi değildir. Sorun, AKP'nin bu kusursuz hizmeti kendi özel hesap ve planlarına bağlamasından çıkmaktadır. Burada da sorun bir kez daha "limitlerin aşılması"dır ve bu arada "yandaş sermaye" lehine ölçüsü iyice kaçmış bulunan politiklardır. İşbirlikçi büyük burjuvazinin bu kesimi AKP'nin kurulu düzenin dengelerini gereğinden fazla zorladığını düşünmekte, keyfi ve kuralsız yönetim anlayışıyla sermaye düzeninin uzun vadeli çıkarlarına zarar verdiği kaygısı taşımaktadır.

Bütün bunlar hiç de önemsiz olmayan sorun alanları olmakla birlikte, sömürü ve soygun politikalarını AKP'nin bıraktığı yerden aynen sürdürebilecek güç ve istikrarda bir düzen içi alternatifi

bir türlü yaratamamak, emperyalizm gibi işbirlikçi büyük burjuvazinin önemlice bir kesiminin de bugünkü açmazıdır ve sürdürülmekte olan kerhen desteğin, dolayısıyla bugünkü kararsız dengenin de nedenidir.

Bu söylenenlerden de anlaşılacağı gibi, sermaye düzeninin bugünkü önemli açmazlarından biri de düzen muhalefetinin mevcut tablosudur. CHP şahsında tüm açıklığı ile görülebileceği gibi, düzen muhalefetinin bugünkü tablosu da bir kriz tablosudur. Bu olgu bir yandan siyasal krizin bir boyutunu oluşturmakta, öte yandan kendi yönünden onu ayrıca da ağırlaştırmaktadır. Bir yanda miadını doldurmuş, alabildiğine yıpranmış ve iyiden iyiye kontrolden çıkmış bir iktidar, öte yandan onun karşısına hiçbir inandırıcı söylem ve programla çıkamayan, bu nedenle seçmen kitlelerinde güven ve heyecan yaratamayan, bundan dolayı da kendi de kriz içinde debelenen bir düzen muhalefeti... Sermaye düzeninin halihazırdaki siyasal tablosu budur.

Bu tablonun kendisi durumu iki yönden ayrıca ağırlaştırmaktadır. Bunlardan ilki, alternatifinin olmadığı inancı ve düzen egemenlerinin tam da bu nedenle kendisini kerhen de olsa desteklemeye devam edeceği inancıyla hareket eden AKP'nin, gücünü ve konumunu bu uygun ortamda mümkün merteye pekiştirmek hesabıyla bir dizi alanda sınırları iyice zorlamasıdır. İkincisi ise, tam da bu pervasızlığın beslediği büyük toplumsal gerilim ve tepkidir. Siyasal krizin kültürel kriz boyutları kazanması da bunun bir parçasıdır. Bugünün Türkiye'sinde dinci gericilik-laiklik gerilimi cumhuriyet tarihinde görülmemiş düzeydedir. Bu, temelde bir kültürel değerler ve yaşam tarzı çatışmasıdır ve toplumu dikey biçimde kesmesi toplam tabloya daha karmaşık bir hal kazandırmaktadır.

Düzenin bu çok yönlü, çok boyutlu siyasal-kültürel krizini, sosyal ve ekonomik kriz tamamlamaktadır. İlki yeterince açıktır ve konunun uzmanları tarafından en ikna edici verilerle döne döne ortaya konulmaktadır. Bugünün Türkiye'si gelir uçurumunun günden güne derinleştiği, yoksulluk ve sefaletin arttığı, işsizliğin sürekli biçimde yükseldiği, enflasyonun yeniden yükselişe geçtiği bir ülkedir. AKP döneminde dolar milyarderlerinin çoğaldığı bu aynı Türkiye'de 30 milyon civarında insan yoksulluk sınırının altında yaşamaktadır, ki bu her üç kişiden biri demektir. İktidarın dümen suyundaki Türk-İş tarafından ortaya konulan verilere göre bile asgari ücret açık sınırlarının altındadır ve bu ülkede işçilerin çok önemli bir bölümünün asgari ücret sınırlarında ve üstelik her türlü güvenceden yoksun olarak çalıştırıldıkları bilinmektedir. İşsizlik, 3 milyonu resmi ve 2,5 milyonu gizli olmak üzere, toplam 5,5 milyondur ve bu oransal olarak çalışabilir nüfusun % 17'si demektir. Doğal olarak bu oran gençler arasında belirgin biçimde çok daha yüksektir. Başta eğitim ve sağlık olmak üzere temel önemde hizmetlere ayrılan pay sürekli düşerken, başta polis ve istihbarat olmak üzere militarist kurumlara ve Diyanet'e ayrılan payların sürekli biçimde ve katlanarak artırılması, bu aynı sosyal krizin bütçe politikalarıyla da itirafından başka bir şey değildir.

Dahası birçok belirti kapıda ağır bir ekonomik kriz olduğunu şimdiden duyurmaktadır ve böyle bir gelişmenin ardından sosyal krizin alacağı yeni boyutları kestirmek güç değildir.

Oniki yıllık iktidarı boyunca AKP'nin yarattığı ekonomik düzenin en belirgin özelliği, dış borca ve kamusal zenginliklerin yağmasına dayanan ranta dayalı ekonomi olmasıdır. İlki, dış borçlar, oniki yılda tam üç kat artarak 130 milyar dolardan 400 milyar doların üzerine çıkmış bulunmaktadır. Kendini sürekli katlayan

bu dış borç çarkıyla bugüne kadarki bütçe ve dış ticaret açıkları denkleştirilmiştir. Devasa özelleştirmeler ve daha çok inşaat sektörüne dayanan ikincisiyle ise türedi bir yandaş sermaye yaratılmış, bu yapılırken de başta kentler olmak üzere doğal zenginlikler yağmalanmış, hırsızlık, yolsuzluk, rüşvet devlet katında adeta kurumsallaştırılmış, böylece bugünkü toplumsal, siyasal ve manevi çürüme ve kokuşmanın zemini düzlenmiştir.

Fakat bütün bunların bir sınırı vardı ve bugün artık o sınıra gelmiş bulunmaktadır. İktisadi açıdan olduğu kadar toplumsal-siyasal açıdan da.

Kararsız dengenin sonuna doğru

Önümüzdeki dönem, Türkiye'deki tüm dengeleri şu veya bu yönde değiştirecek önemli gelişmelere gebe. Bu, son yıllarda peş peşe seçimler kazanan, ardı arkası kesilmez adımlarla devletin hemen tüm kurumlarını ele geçiren, gücünü ve mevzilerini tahkim etmek üzere sürekli yeni düzenlemeler yapan, bu arada hala da önemli bir seçmen desteğini koruyan, şimdiden yeni seçimlerin de favorisi olarak gösterilen, bütün bunlarla gücünün doruğunda görünen dinci AKP iktidarı gerçeğine rağmen böyledir. Zira görünürdeki güçlü konumuna rağmen dinci iktidar gerçekte son oniki yıllık döneminin en zayıf evresine geçmektedir. Boğazına kadar yolsuzluğa, hırsızlığa, eş-dost kayırmacılığına batmış, bu açıdan toplum nezdinde ahlaki ve moral açıdan iflas etmiştir. Bu çok yönlü yozlaşmayı öte yandan modern Türkiye'nin tarihinde görülmemiş düzeyde bir keyfi yönetim anlayışı tamamlamaktadır. Dinci iktidar işlediği sayısız suçların sonuçlarından korunmak, konumunu ve gücünü olanaklı olduğunca pekiştirmek ve kuşkusuz toplumsal mücadelenin önünü kesmek amacı çerçevesinde her türlü keyfi, hileli, kirli ve kanlı yöntemlere başvurmaktadır. Bu doğrultuda mevcut anayasayı ve yasaları bile ölçüsüzce çiğnemekte, bu arada gündelik ihtiyaca göre seri "torba yasa"lar çıkarmaktadır. Bütün bunların sonucudur ki, ortada ne bir anayasal düzen ne de biçimsel yönden bile

bir "hukuk düzeni" kalmıştır. Mevcut iktidar artık yalnızca hırsızlık ve yolsuzluklarıyla değil, dozu günden güne artan faşist baskı, terör ve cinayetleriyle de anılmaktadır. Düne kadarki seçmen desteğinde önemli bir rol oynayan demokratikleşme iddiaları çoktandır her türden anlamını ve inandırıcılığını yitirmiştir. Karşı karşıya bulunduğumuz, kelimenin tam anlamında keyfiliği ve kuralsızlığı çizgi haline getirmiş bir faşist polis devletidir.

Bu denli çürümüş, bu denli kokuşmuş, bu denli kontrolden çıkmış bir iktidarın varlığını hele de güçlenerek sürdürmesi düşünülemez. Dinci gerici AKP iktidarı bunun için artık ne gerekli politik ve moral güce, ne de bunu olanaklı kılacak bir toplumsal desteğe (ki seçmen desteğinden daha farklı bir şeydir bu), dolayısıyla toplumsal-siyasal meşruiyete sahiptir. Seçmenin önemli bir bölümünün desteğini halen de koruyor olması bu konuda yanıltıcı olmamalıdır. Zira daha da önemli, nitelikli ve dinamik olan öteki bir kesiminin de tepki, öfke ve nefretinin baş hedefidir. Haziran Direnişi sırasında resmi rakamlara göre on milyon civarında insanın dinci iktidarı günler boyunca sokaklarda protesto etmesi sıradan bir olay değildir.

Gelişmelerin yönünü bugünden kestirmek yine de kolay değildir. Bunu belirleyecek başlıca etkenler arasında, birikmiş toplumsal-siyasal-kültürel gerilimlerin yeni toplumsal patlamalar olarak kendini göstermesi, çöküntüye varacak bir ekonomik krizin toplumsal patlamalara da yeni güç katacak çok yönlü sonuçları ve nihayet Kürt sorunundaki muhtemel gelişmeler sayılabilir. Bunlara, sayılan bu etkenlerin hemen tümünü de kendi hesap ve tercihleri için şu veya bu ölçüde kullanma olanağına sahip emperyalist merkezlerin ve onlarla kader birliği içindeki işbirlikçi sermaye çevrelerinin alacağı muhtemel tutumları da eklemek gerekir.

Bütün bunların yanısıra sınıf ve kitle hareketi ile sol hareket ve Kürt hareketi üzerinde ayrıca duracağız.

EKİM

(TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Şubat 2015 tarihli 295. sayısından alınmıştır...)

www.tkip.org

Teslimiyetten direniş

Tülin Öngen

(1 Şubat'ta Ankara'da yapılan 'İşgal, Grev, direniş' panel-forumuna hava muhalefeti nedeniyle katılmayan Tülin Öngen'in sunum notları...)

Son yıllarda çeşitli coğrafyalarda meydana gelen halk isyanları, kitlesel protestolar ve işgaller, yükselmekte olan bir dip dalgasının habercileridir. Daha çok mevcut siyasal rejimlere ve hükümetlere karşı bir tepkiymiş gibi görülen ya da öyle gösterilmeye çalışılan bu eylemler, doğrudan sisteme yöneliktir. Nitekim katılımcıların önemli bir bölümünü neoliberal kapitalizmin mağdur ettiği emekçi sınıflar oluşturmuştur. Halen çalışmakta olan vasıflı ve vasıfsız işçiler, işsizler, yakın gelecekte işsiz kalacak olanlar veya gelecekte umut kesen gençler, sınıfsal öfke ve itirazlarını bu yollardan dile getirmişlerdir.

Emek mücadelesinde de benzer bir yükseliş söz konusudur. Bu, gelecek açısından umut verici olmakla birlikte son derece gecikmiş bir gelişmedir. Çünkü işçi sınıfı, neoliberal saldırıya zamanında ve etkili bir biçimde karşılık verememiştir. Sömürü yoğunlaşır, işsizlik ve yoksulluk artar, ücret gelirleri düşer, kazanılmış sosyal ve ekonomik haklar tamamen kaybedilirken, emekçiler bu sürece ya suskun kalarak ya da arka çıkarak teslim olmuşlardır.

Geçmişin muhasebesi yapılmadan gelecek tasarlanamayacağına göre, önce bu teslimiyetin nedenleri anlaşılmalıdır. Elbette her ülkenin ve her dönemin koşulları ayrı ayrı değerlendirilmelidir; yine de tarihsel tecrübelerden ve teorik bilgilerden hareketle bazı çıkarsamalarda bulunabiliriz.

Bu durum, aslında yapısal kriz dönemlerinin tipik bir özelliğidir. Nitekim bundan önceki diğer buhran dönemlerinde de proletarya, nesnel (niceliksel) olarak büyürken, paradoksal biçimde öznel (niteliksel) olarak zayıflamıştır. Bu paradoksun pek çok nedeni vardır.

Bir kere; kriz gibi istikrarsızlık ve güvensizliğin aşırı arttığı kaotik dönemlerde insanlar büyük bir korku ve paniğe kapılırlar. İstikrar ve düzen arayışıyla reaksiyoner (sağcı milliyetçi, ırkçı, faşist, dinci, muhafazakar) akımlara yanaşırlar. Özellikle sınıfın ve solun örgütsüz ve parçalanmış olduğu yerlerde bu eğilim ağır basar. Buna karşılık her ikisi de güçlü ve aralarındaki bağlar sağlamırsa tersi yönde bir radikalleşme de gerçekleşebilir. Bu yüzden kriz dönemlerinde sermayenin ilk işi, sınıfı parçalamak ve solu etkisizleştirmek olur.

İkincisi, kriz dönemlerinde emeğe dönük saldırı, sadece iş yaşamıyla (ekonomik zor) sınırlı kalmaz. Buna -yasal, ideolojik, kültürel, hatta militer zor (şiddet) da eşlik eder. Bu çok yönlü kuşatma, emeğin sınıfsal bağlarından soyutlanıp, atomlaşmasında, sınıfsal kimliğinden uzaklaşmasında etkili olur.

'80'lerden sonra iktidara gelen bütün hükümetler (ister yeni sağ, yeni liberal, yeni muhafazakar ister sosyal demokrat olsun), benzer biçimde davranmışlardır. Nitekim Yapısal Uyum Programları (neoliberal düzenlemeler), hemen her ülkede emeği

dışlayan, baskılayan, dayatmacı (otoriter) siyasal stratejiler eşliğinde uygulanmıştır. Hatta bazı çevre ülkelerinde askeri yöntemlerle hayata geçmişlerdir.

Yine bu süreçte pek çok coğrafyada bölgesel savaş, iç savaş, ırksal, etnik, mezhepsel ve dinsel çatışmalar yaşanmıştır. Aslında bunların hiçbiri yeni ya da münferit/rastlantısal olaylar değildir; hepsi küresel-emperyalist projelerin bir parçası niteliğindedir. Çünkü sistemin çelişkilerinin yoğunlaşması, açığa çıktığı ekonomik durgunluk sırasında sermaye içi çekişmeler artıp, iktidar blokları dağılırken, aynı anda burjuvazinin toplumsal, siyasal ve ideolojik iktidarı da zayıflar. Hatta 'devlet krizleri' bile yaşanabilir. Bu arada sisteme olan güven azalır, dahası sistemden kaçışlar başlar. Bunu önlemenin bir yolu, toplumları, halkları, emekçileri birbirine kırdırmaktır ('böl ve yönet' politikası). Nitekim 1873-93 büyük depresyonu sonrası Kıta Avrupası'ndaki devrim tehlikesi 1. Dünya Savaşı, 1929'daki ise 2. Dünya Savaşı ve faşist rejimlerle önlenebilmiştir.

İşçi sınıfı süreç içinde gelişir, olgunlaşır. Bu, emekçileri diğer sınıflardan ayıran en önemli husustur. Çünkü sermaye, üretim araçlarına sahip olduğu anda öznel bir sınıf oluşturur. Oysa işçiler, birbirinden farklı koşullarda ve bireysel olarak sınıfa dahil olurlar. Yine doğuştan gelen (cinsel, etnik, dinsel vb.) kimlik biçimlerinden farklı olarak sınıfsal kimlik sonradan edinilir. Ancak deneyimlendikçe belirginleşir. Bunun için bireysel ve gündelik deneyimler yetmez; çünkü bunlar işçiye en fazla sınıfsal konumuyla ilgili bazı pratik düşünceler kazandırır. Pratik bilginin paylaşılması ve doğru yorumlanması gerekir ki, bu ancak tarihsel ve teorik bilginin desteğiyle olanaklıdır.

Sınıfsal oluşumu daha yakından irdeleyecek olursak: Kişinin emeğini satması, sınıfsal oluşumun ilk (nesnel) uğrağıdır: 'Kendinde sınıf' konumu. Bu noktada işçi, henüz ne sermaye ile arasındaki çıkar karşıtlığının (antagonistik ilişki) ne de diğer çalışanlarla ortak çıkarlara sahip olduğunun bilincindedir.

İşverene karşı birlikte mücadeleye girdiklerinde işçiler 'kendinde sınıf'tan 'kendi için sınıf'a (proleterden proletaryaya) dönüşmeye başlarlar: Ekonomik-korporatist uğrak. Ekonomik mücadele,

emeğe çalışma yaşamında bazı haklar kazandırabilir; ne var ki bu kazanımların kalıcı olacağına bir garantisi olmadığı gibi işçinin gerçek yaşamında hiçbir değişiklik gerçekleşmez. Sömürü ve bağımlılık olduğu gibi devam eder, sadece gerçekleşme biçimleri veya yolları değişir (sosyal devlet, refah devleti rejimlerinde olduğu gibi).

Sürecin üçüncü uğrağını emekçilerin kısa vadeli ve kesimsel (ekonomik) çıkarların ötesine geçip, gelecekteki ve gerçek özgürlükleri için mücadele etmeleri oluşturur: Politik sınıf mücadelesi. Öte yandan bu iki yönde de gelişebilir: Reformist ve devrimci yönler. Çünkü bazı konjonktürlerde siyasal iktidarlar, sınıf mücadelesini bloke edebilmek için emeğe birtakım tavizler (sus payı) vermek zorunda kalırlar ('pasif devrim' stratejisi). Eğer emek, sorunların kapitalizmin doğasından (yapısal koşullardan) değil de işleyişinden kaynaklandığı zannıyla bu tavizlere yanaşırsa, burjuvaziye kendi rızasıyla teslim olmuş olur. Böylece sermaye düzenin sürmesine ve meşrulaşmasına yardım eder.

Bunun en iyi örneği 1929 Buhranı sonrası refah devletleridir. Sosyal devlet, işçi sınıfını ehliileştirmiş ve sistemle bütünleştirmiştir. Oysa refah politikaları, sermaye çıkarlarıyla (kitlesel üretim ve tüketimin gerekleri) son derece uyumlu olmak dışında sosyalist sistemin genişlemesini önlemek amacıyla da uygulanmıştır. Ne var ki belli bir konjonktürün ürünü olan bu politikaların günümüzde (kriz koşullarında) herhangi bir karşılığı yoktur.

Öyleyse işçi sınıfı, geçmişe bakmaktan vazgeçip, yüzünü artık geleceğe dönmeli; yeni bir dünya inşa etmenin yollarını aramalıdır.

Türkiye özelinde durum değerlendirmesi yapacak olursak: Geç kapitalistleşen ve burjuva devrimini kendine özgü koşullarda gerçekleştiren bir ülke olarak Türkiye'de işçi sınıfının gerek nesnel gerekse öznel gelişimi gecikmiş, kesintili bir seyir izlemiştir. Bu durum, onun geleneksel bağları ve eğilimlerinden (ataerkil, muhafazakar-sağ) kopmasını da ertelemiştir. Bunun tek istisnası '60'ların ikinci yarısı ve '70'li yıllardır. Bu dönemde son derece militan bir sınıf mücadelesi yürütülmüştür. Bunda en önemli etken, solun yükselmesi ve sınıfla organik ilişkilerini

geliştirmesidir.

Nitekim '80'lerden sonra solun ve sınıf örgütlerinin tasfiyesiyle birlikte ilişkiler gevşemiş, işçi sınıfı, tekrar sağcı-tutucu iktidarların güdümüne girmiştir. Bu sırada ('89'da) reel sosyalizmin çöküşü de, geniş kitlelerde düzenin değişebileceği umudunu tamamen yok etmiş, dolayısıyla sermayenin politik, ideolojik ve kültürel hegemonyasını güçlendirmiştir.

(1) Emperyalizmin küresel hegemonya stratejileri de bu süreçte önemli bir rol oynamıştır: Örneğin 'yeni dünya düzeni', 'medeniyetler çatışması', 'yeşil kuşak', 'ılımlı İslam' gibi projeler ile post modernizmin kültürel kimlikçi yaklaşımları, bir yandan işçi sınıfının kendi içinde bölünüp kutuplaşmasına (Kürt, Türk, Alevi Sünni, laik dinci), öte yandan bunların taşıyıcısı dinci-muhafazakar, mezhepçi siyasal iktidarların peşine takılmasına zemin hazırlamıştır.

(2) '80 sonrası iş yaşamıyla ilgili yasal düzenlemeler de sınıf hareketine büyük bir darbe vurmuştur. Sendika, toplu sözleşme, grev gibi sınıf mücadelesinin geleneksel kurumları kötürümleşirken, sendikal yapılar bürokratikleşmiş, savunmacı ve işbirlikçi bir tavır içine girmişlerdir. Emek ile sermaye arasındaki kolektif iş ilişkilerinin yerini bireysel-yüz yüze (patrimonyal) ilişki biçimleri almıştır: Mikro-korporatizm. Bu gelişme, sınıfsal bütünlük, dayanışma ve örgütlenme kapasitesini zayıflayıcı etkiler yaratmıştır. Özellikle taşeron işletmelerde (esnek, güvencesiz ve geçici işlerde) çalışanlar, işverenin doğrudan-etkin kontrolü altına girmişlerdir.

(3) Yine bu dönemde sosyal devletle birlikte ona özgü kurumlar da sırasıyla ortadan kalkmıştır. Buna bağlı olarak hak ve görev anlayışı değişmiş; kamusal hak ve sorumlulukların yerini "muhafazakar hayırseverlik" anlayışı ile ona özgü kurumlar almıştır. Örneğin sosyal yardım ve destekler, İslami yerel yönetimler, cemaatler ve gönüllü kuruluşlar eliyle gerçekleşmiştir. Bunlar verdikleri hizmetlerle yoksul sınıfları siyasal İslam'la bütünleştirmede önemli bir rol oynamışlardır.

Yoksulluğu ortadan kaldırmak yerine muhtaçlığı yeniden üreten, yurttaş ile devlet arasındaki kamusal ilişkiyi sadaka veren-alan ilişkisine (patronaj) dönüştüren bu uygulamalar, emek-sermaye ilişkisini sınıfsal bağlamından koparmıştır. Yine sorunların kapitalist sömürü ve mülkiyet biçimlerinden bağımsız, yardımseverlikle kolayca çözülebilecek konular olarak algılanmasına yol açmıştır.

(4) Neo-liberal-İslami kapitalizmle uyumlu yeni bir iş kültürü (biat kültürü) oluşmuştur. Bu kültür, özellikle piyasacılık ile İslam'ı maharetle eklemleyen (piyasa İslam'ı, İslami kapitalizm) AKP iktidarı zamanında iyice köklemiştir. İşyeri koşullarından iş ilişkilerine kadar hemen her konu dinsel kurallara göre belirlenmekte, böylece sermaye emek üzerinde maddi kontrol dışında manevi bir otorite de kurabilmektedir.

(5) Söz konusu kültür, sosyal ve siyasal yaşamlarda da etkilidir. Nitekim dinsel-mezhepsel, etnik yapılar ve ilişki ağları, bugün işçilerin en başta gelen sosyalleşme aracıdır. Bunlar, siyasal tercihleri de büyük ölçüde belirlemektedir. Emek düşmanı AKP'nin hala iktidar olmayı sürdürmesinin en önemli nedeni, bu ideolojik ve kültürel hegemonyayı başarıyla kullanabilmesidir.

Öyleyse çıkarılması gereken bir başka ders, işçi sınıfının mevcut ideolojik ve kültürel hegemonyadan bir an önce kurtulmasıdır. Bu ise, kendi (sınıfsal) hegemonyasını kurması ve yeniden üretebilmesiyle olanaklıdır: Karşı hegemonya. Bir mevzi savaşı olarak karşı hegemonya, sınıfsal oluşumun önemli uğraklarından ve en etkili araçlarından biridir.

Metal işçisine dayatma, yasak, polis barikadı...

Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi metal işçilerinin 29 Ocak'ta başladığı grevi ikinci gününde yasaklayan AKP, metal işçilerinin hedefindeydi.

Metal işçileri, 3 Şubat'ta bir dizi kentte yürüyüşler yaparak AKP binalarının önünde basın açıklamaları gerçekleştirdi. Metal işçilerinin önü bu kez de polis barikatlarıyla kesildi.

Kartal'da polis barikadı

İstanbul'da Kartal Köprüsü'nde toplanan metal işçileri ve destekçi güçler AKP Kartal İlçe Başkanlığı'na yürüyüş gerçekleştirdi. DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası Anadolu Yakası 1 No'lu Şube üyesi belediye işçileri ve Eğitim Sen'in yanı sıra aralarında DGB, EHP, HDP ve BDSP'nin de bulunduğu ilericiler ve devrimci güçler de yürüyüşe katılım sağladı.

Birleşik Metal-İş üyesi Isuzu, ABB ve Anadolu Motor'dan işçilerin yürüyüşe katılımı dikkat çekti. Yürüyüş korteji AKP binasına yaklaşınca yüzlerce işçi ve emekçinin önü polis barikatıyla kesildi. Eylem, polis barikadı önünde basın açıklamasıyla son buldu.

Bursa'da grev yasağı protestosu

Mudanya'da da AKP ilçe binası önünde gerçekleştirilen eylem için Prysmian fabrikası önünde toplandı.

Eyleme gündüz vardiyasından çıkan işçilerle gece vardiyasına gidecek olan işçiler katıldı. SCM işçileri de eylemde yer aldı. Yanısıra BDSP, Yeşiller Sol ve Gelecek Partisi ile ÖDP de eyleme katıldı. AKP binası önüne gelindiğinde polis işçileri durdurmak istedi fakat ısrar gösterilince trafiği kapatmak durumunda kaldı. Burada basın açıklaması yapılarak eylem sonlandırıldı.

Gebze'de AKP'ye yürüyüş

Birleşik Metal-İş Gebze Şubesi önünde toplanan metal işçileri AKP Gebze İlçe Başkanlığı'na yürüdü. Eyleme DİSK/Lastik-İş üyeleri ve Petrol-İş üyelerinin yanısıra TÜMTİS, Nakliyat-İş, Tek Gıda-İş sendikalarından yönetici düzeyinde destekler vardı. MİB de "Kazanana kadar grev!" şiarlı dövizleriyle metal işçilerine yasağı tanımama çağrısı yaptı. Feniş direnişçileri, DLB, ÜİD-DER, ÖDP de dayanışma için eylemdeydi.

AKP binası önünde metal işçilerinin önü çevik kuvvet ve TOMA ile kesildi. Basın açıklaması barikat önünde yapıldı.

İzmir'de AKP'ye yürüyüş

İzmir'de sendika binası önünde toplanılarak Konak AKP İlçe Başkanlığı'na yürüyüş düzenlendi. MİB'in de katıldığı eylemde AKP önüne gelindiğinde

basın metnini Birleşik Metal-İş İzmir Şube Başkanı Ali Çeltak okudu. Eyleme DİSK'e bağlı Genel-İş'in şubeleri, Lastik-İş, Sosyal-İş, KESK'e bağlı sendikalar, TMMOB, TTB, MİB, DGB, Mücadele Birliği Platformu, Partizan, KP, SDP'nin de aralarında bulunduğu çeşitli ilericiler ve devrimci kurumlar da destek verdi.

Ankara'da grev yasağı protestosu

DİSK, KESK, TMMOB ve Ankara Tabip Odası temsilcileri, grevin yasaklanmasını protesto etti.

Kızılay Süleyman Sırrı Sokak'ta bir araya gelen sendika üyeleri Sakarya Caddesi'ne yürüdü. Başka bir noktadan ilerleyen KESK üyeleri ile polis arasında ise kısa süreli arbede yaşandı. KESK üyeleri polisin biber gazlı saldırısına maruz kaldı. Yürüyüşün ardından sendika üyeleri Sakarya Meydanı'nda toplandı. Kurumlar adına ortak açıklamayı DİSK Ankara Bölge Temsilcisi Remzi Çalışkan yaptı.

Eskişehir'de polis barikadı

Alaattin Parkı'nda toplanıp AKP Eskişehir İl Başkanlığı'na yürüyen işçilerin önü AKP binasının bulunduğu caddede polis tarafından kesildi. Birleşik Metal-İş Şube Başkanı Bayram Kavak polis barikadı önünde basın açıklamasını okudu. Eyleme, aylardır direnişlerini sürdüren ICF işçileri de katılım sağladı.

Mersin'de AKP'ye yürüyüş

Birleşik Metal-İş önünde buluşan kitle sloganlarla AKP Akdeniz İlçe binasına yapılan yürüyüş polis barikadı ile kesildi. Bunun üzerine açıklama barikatın önünde yapıldı. Açıklama Birleşik Metal-İş Anadolu Şube Başkanı Rasim Gündal tarafından yapıldı. BDSP'nin de aralarında bulunduğu devrimci ve ilerici güçler de eyleme destek verdi. Eylemin ardından işçilere *Kızıl Bayrak* gazetesi ulaştırıldı.

Konya'da eylem

DİSK Bölge Temsilciliği önünden AKP Karatay İlçe Binası önüne gerçekleştirilen yürüyüşle grev yasağı protesto edildi. DİSK, KESK, TMMOB, TTB imzalı pankartın taşındığı eylemde okunan basın açıklamasında grev hakkı için mücadelenin devam edeceği vurgulandı.

Çorlu'da eylem

Çorlu'da eylemin adresi AKP İlçe binası yerine Çorlu Belediye Meydanı oldu. Eylem işçi katılımının az olmasının yanı sıra coşku bakımından da sönük geçti. Eyleme Çorlu'da bulunan bütün devrimci ve ilerici güçler destek verdi.

Ankara'da "İşgal, grev, direniş" panel-forumu

'Kavel'den Greif'e... İşgal Grev Direniş Gecesi' hazırlıkları kapsamında 1 Şubat'ta Ankara'da gerçekleştirilen panel-forumda Ankaralı işçi ve emekçiler işgalin yıldönümünde Greif Direniş'i'nin işçi sınıfına gösterdiği yolu ve mücadele derslerini tartıştı.

İşgalci Greif işçilerinden Engin Yılgin ve BDSP temsilcisinin konuşmacı olarak yer aldığı panelde açılış konuşmasının ardından saygı duruşunda bulunuldu. Etkinlik, Greif direnişini anlatan bir sinevizyon gösterimi ile devam etti.

"Söz, yetki, karar bizimdir!" diyen Greif işçileri

Panelde ilk sözü alan Greif işçisi Engin Yılgin "İşgal, grev, direniş!" şiarının altını doldurmanın ancak güçlü bir örgütlülük ile mümkün olabileceğini belirterek Greif'in en büyük gücünün de taban örgütlülüğüne dayanan yüksek sınıf iradesi olduğunun altını çizdi.

"Toplum iki sınıftan oluşur" diyen Yılgin, sınıflı toplumların bu en barbar aşaması olan kapitalizme karşı dişe diş bir mücadele verilmesi gerektiğini söyledi ve işçi sınıfının izlemesi gereken fiili-meşru-militan mücadele hattının önemini vurguladı.

Greif işgalinin öncesindeki örgütlenme deneyimini anlatan Yılgin, bir yılı aşkın süreyle sürdürülen eğitim çalışmalarından, komitelerle işletilen taban örgütlülüğünden, tüm bunlara paralel olarak karşılaşılan zorluklardan söz etti. Yılgin, işçilerin öz örgütlülüğünün hayati önemine dikkat çekti.

Yılgin, işçi demokrasisinin Greif'teki her bir işçide içselleştirdiğinden ve sınıf bilincini kuşanan Greif işçilerinin icazetçi sendikal bürokrasi karşısında "Sendika biziz. Söz, yetki, karar bizim!" diyerek ortaya koydukları sınıf iradesini anlattı.

Yılgin, işgali fabrikaya daraltmadıklarını, Greif patronuna ait diğer fabrikalara bildirilerle, eylemlerle taşıdıklarını, sokaklara indiklerini, sürekli etkinlikler yaptıklarını ve böylece işgal sürecini bir okula dönüştürdüklerini anlattı. Yılgin, bu işgal okulunda özellikle kadın işçilerin nasıl inisiyatif kazandıklarına ve erkek işçilerin kadın sınıf kardeşleriyle gerçek bir sınıf dayanışması pratiği içinde önyargılarını kırdığına vurgu yaptı.

Greif işçilerinin sergilediği taban iradesini ve direniş gücünü işgal sürecindeki saldırılardan operasyona kadar çeşitli örneklerle açıklayan Yılgin, sendikal bürokrasiye karşı devrimci sınıf sendikacılığı için kolları sıvayan Greif işçilerinin DEV TEKSTİL'i kurma sürecine de değindi.

Yılgin, Greif Direniş'i'nin temel sloganlarından olan "İşgal, grev, direniş!" ve "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!" şiarlarının bugün metal grevlerinde havzalarda binlerce işçi tarafından haykırılıyor olmasının ve grev yasakları karşısında sendikal bürokrasiye ve sermayeye karşı Ejot'ta ve Paksan'da olduğu gibi işgal yolunu seçen işçilerin fiili-meşru-militan mücadeleyi yükseltmesinin tesadüf olmadığını söyledi.

'Eski'den 'yeni'ye açılan kapı...

BDSP temsilcisi ilk olarak, Greif işgalinde öne çıkan taleplere değindi. Greif işçilerinin ilk günden son güne kadar yükselttiği taşeronun kaldırılmasına yönelik talebin sınıf hareketi açısından çığır açtığını belirten BDSP temsilcisi, Greif işçilerinin verdiği savaşın sınıfsal önemini vurguladı. Taşeronlaşmaya karşı verilen mücadelenin günlük talepleri fazlasıyla aştığı ve bu yönüyle sadece bugünün değil fakat yarının sınıf bilincini ve iradesini taşıdığını belirtti.

BDSP temsilcisi bir yıl süren veilmekilmek örülen örgütlenme sürecine vurgu yaptı. Konuşmasının bu bölümünde Greif özelinde ortaya çıkan örgütlenme biçimlerine, komitelerde vücut bulan taban örgütlülüğüne, fabrikadaki her bir Greif işçisinin iradesini ortaya koyabildiği gerçek bir işçi demokrasisi deneyimine yer verdi. BDSP temsilcisi, Greif'in geleceği çağrıştırdığını ve işçi sınıfının gücüyle örülecek yeni Haziranlar'ın sorunların esas kaynağı olan sermaye iktidarına son verilmesiyle yepyeni bir dünyanın kurulmasının bir hayal değil, bugün Greif Direniş'i'nde somutlanan işçi sınıfının devrimci geleceği olduğunu vurguladı.

Üçüncü olarak 'eski' ile 'yeni'nin bir çatışması olarak Greif işgalinin yeniye dair nüveler barındırdığını ve işçi sınıfının devrimci geleceği olarak bugünün değil yarının, eskinin değil yeninin bir örneğini sınıflar savaşımı tarihine kazıdığını söyledi. BDSP temsilcisi sınıfın bağrında filizlenen yeni mücadele dinamikleri karşısında sermaye sınıfının ve sendikal bürokrasinin iyice kenara sıkıştığını ve Greif ile birlikte kapıları aralanan yeni mücadele döneminin işçi sınıfının fiili-meşru mücadeleleri ile örüleceğini tekrar vurgulayarak konuşmasını noktaladı.

Direnişçi işçilerin sesi forumda

Forum bölümünde, TEKEL işçilerinden direnişçi Hacettepe işçilerine, Sincan'dan Ostim OSB'ye pek çok işçi söz alarak mücadele deneyimlerini paylaştı.

Direnişçi işçilerin pek çoğu "sağ" kökenli bir çevreden geldiklerini ancak mücadeleye girdikten

sonra tıpkı Greif'te olduğu gibi sınıf kardeşleriyle bir arada hareket etmeyi öğrendiklerini ve kendilerine korkulacak bir şeymiş gibi sunulan devrimci düşüncelerin aslında kendi savundukları değerleri savunan görüşler olduğunu anladıklarını belirtti.

İşçilerin açtığı tartışma ile pek çok işçi yasal mücadele zeminleri ve fiili-meşru-militan mücadelenin gerekliliği konusunda oldukça verimli tartışmalar yürüttü. "Haklar verilmez, alınır. İşçiler sermayenin yasalarına tabii değildir, onlar mücadelenin yasalarını esas alırlar" diyen pek çok işçi hararetli tartışmalar sonucunda fabrikalarda ve iş yerlerinde hak arama mücadelelerini Greif işçisinden ilham alarak ve meşru-militan mücadele yolunu izleyerek sürdüreceklerini vurguladılar.

Katılımcı işçiler, Greif işçisine örgütlenirken nelere dikkat edilmesi gerektiği, sendikal bürokrasiye karşı nasıl bir mücadele verilmesi gerektiği, DEV TEKSTİL'de nasıl örgütlenilebileceği ve metal iş kolunda örgütlenmeye yönelik DEV TEKSTİL benzeri ayrı bir sendikal faaliyetin olanaklarına yönelik pek çok soru sorarak Greif işçisinin mücadele deneyiminden bire bir faydalandılar.

Emekçi Kadın Komisyonları olarak pek çok farklı iş kolundan bir araya gelen kadın işçiler ve emekçiler Greif'teki EKK deneyimi ile ilgili sorularını sordular.

Beyaz yakalı işçiler de söz alarak sermayenin beyaz veya mavi yaka ayırt etmeksizin herkesi sömürdüğünü, farklı unvanlarla sınıf bilinçlerini körelten sermayenin kariyer aldatmacası oyununa gelmeden kendilerini bir işçi olarak tanımlamanın gerekli olduğunu, tüm işçi ve emekçilerle kaderlerinin ortak olduğunu vurguladılar.

Forumda söz alan gençlerse "proletaryanın yüzyılı" olarak içinden geçilen dönemin sınıflar savaşımı tarihinde önemli bir kesit olduğuna, Sovyetler'den sonra burjuvazinin kapsamlı saldırılarıyla tek kutuplu dünya illüzyonu yaratmasına karşılık 21. yüzyılın direniş pratiklerinin umut vaat ettiğine ve işçi sınıfının misyonuna değinen konuşmalar yaptılar.

Etkinlik boyunca Kızıl Bayrak, Metal İşçileri Bülteni, Kamu Emekçileri Bülteni, GREV, Ekim Gençliği ve Eksen Yayıncılık'a ait kitaplarının sergilendiği stand açık tutuldu.

Almanya'da metal işçilerinin uyarı grevleri

Almanya'da metal ve elektrik sanayiinde toplu iş sözleşmesi başladı. Bu yılki yeni TİS süreci Almanya genelinde metal ve elektrik işkollarında çalışan 3,7 milyon işçiyi kapsamakta. Eski toplu sözleşme Nisan ayının sonuna kadar geçerli.

Metal ve elektrik endüstrisi kapsamında birçok orta ölçekli makine mühendisliği şirketinin yanı sıra, elektronik devi Siemens, Daimler ve Volkswagen gibi büyük otomobil şirketleri bulunmaktadır. Kısacası, Almanya'daki metal işçileri de Türkiye'deki sınıf kardeşleri gibi zorlu ve bir o denli de acımasız rakiplerle kavganın içindedirler.

Frankfurt eyaletinde IG Metall Sendikası Toplu Sözleşme Komisyonu Başkanı Detlef Wetzels, TİS görüşmeleri sırasında metal patronlarının önüne üç maddelik bir talep listesi ile çıktıklarını açıkladı. Taleplerini, ücretlerde %5,5 artış, çalışanların eğitimine ve uzmanlaşmalarına daha geniş maddi imkan sunma ve çalışanların yaş haddinden dolayı kısmi emeklilikten muaf tutulmaları olarak formüle ettiklerini belirtti.

Her defasında yaptıkları gibi, metal patronları tek bir ağızdan bu taleplerin kabul edilemeyeceğini ilan ettiler. İkinci oturumda ise işçilerle alay edercesine, 10 ay için ücretlerde yüzde 2,2 artış, geriye kalan iki ay için ise sıfır zam teklifini sundular. "Yapılacak bir şey yok, 2,2'yi kabul etmek zorundasınız" dediler. Kısmi emeklilik için ise özellikle iş yapma sıkıntısı çekenlerin yüzde dörtten ikiye düşürülmesini dayattılar.

Bunun üzerine Kuzey Ren Westfalya, Hessen ve Rheinland Pfalz eyaletlerinde, sendikanın çağrısı üzerine 200 bin işçi uyarı grevine gitti. IG Metall yöneticileri, metal patronlarının işçilerin taleplerine karşılık vermedikleri durumda önümüzdeki aylarda uyarı grevlerinin daha yaygın yapılacağı uyarısında

bulundular. Zaten, Mayıs ayından itibaren sendikanın grev hakkı başlayacak.

Almanya'da bütün verilere göre ekonomi büyümekte. Kimi uzmanların açıklamaları 2015-16 yıllarında ekonominin daha da büyüyeceği doğrultusunda. 2014 yılında metal ve elektrik işkolundaki şirketler 52 milyar avro kâr yaptılar. İstenilen yüzde 5,5 zam verilirse eğer, bunun miktarı sadece 12 milyar avroyu bulmakta. Bu ise patronlar için cironun yüzde 1,2'si gibi küçük bir oran anlamına geliyor.

İş başındaki hükümet de aç gözlü Alman tekelleri de Almanya'nın kirli medyası da işçi düşmanıdır. İşçilerin en doğal ve en meşru taleplerine, grev ya da direnişlerine karşı fazlasıyla saldırmaktadırlar. Geçtiğimiz aylardaki makinistler grevinde sergiledikleri icraatlar ibret vericiydi. Bu acımasız ve haksız tutum şimdi de metal işçilerinin TİS sürecinde ve uyarı grevleri karşısında sergilenmekte. O kadar ki, işçilerin gerek uyarı grevlerini gerekse Mayıs ayından itibaren yapmaları muhtemel grevlerini zayıflatmak ve kırmak için şimdiden tehditler savurmaya başladılar. Baden Württemberg eyaletinde Metal İşverenler Birliği, IG Metall Sendikası ile arasındaki görüşmelerin daha ikinci oturumu yapılmamışken işçi çıkarma tehdidinde bulunmuştu.

Metal sektöründeki kavga her zaman zorlu geçmiştir. Ancak bu kez çok daha sert ve çatışmalı geçeceğe benziyor. Dikkate değer olan şudur ki, bu kez metal işçileri bu durumun daha çok farkındalar. Bu da metal işkolundaki kavganın daha zorlu olacağını kanıttır.

Kızıl Bayrak / Almanya

ABD'de petrol rafinerilerinde grev

ABD'de petrol rafinerileri, terminal, boru hattı ve kimyasal tesislerde çalışan işçileri temsil eden USW, petrol tekelci Royal Dutch Shell'in toplu sözleşme görüşmelerinde işçilerin taleplerini kabul etmemesi üzerine 2 Şubat'ta grev kararı aldı. Grevin sektörde 1980 yılından bu yana en büyük grev olduğu belirtilirken USW Başkan Yardımcısı Gary Beevers, greve çıkmaktan başka seçenekleri olmadığını söyledi.

USW üyesi işçiler, grev kararının ardından Teksas ve diğer bölgelerde bulunan rafinerilerin önünde eylem yapmaya başladılar. Üretimi durduran işçiler, taleplerinin yazılı olduğu pankart ve dövizlerle Royal Dutch Shell'i protesto ettiler.

USW, işçi ücretlerinde artış ve sigorta kapsamının genişletilmesini talep ediyor.

Öte yandan sektörde 1980 yılının ardından yaşanan en büyük grev, petrol fiyatlarının daha çok düşmesine sebep oldu.

Genevre'de emekçiler sokakta

İsviçre'nin Cenevre kentinde yüzlerce kamu emekçisi, 31 Ocak günü yürüyüş gerçekleştirerek ücretlerinin artırılmasını istedi. Talepleri karşılanana dek eylemlerini sürdüreceklerine dikkat çeken emekçiler, grev olasılığını gözden geçirdiklerini vurguladılar.

"Çocuğumuzun geleceğini düşünüyoruz", "Köleliğe paydos" ve "Biz esir değiliz" şiarlı pankartların taşındığı eylemde söz alan SSP Sendikası Başkanı Albert Anor, söz verildiği halde ücretlerin iyileştirilmemesinin kabul edilemez olduğunu söyledi. Anor, "Biz bu yola baş koyduk hakkımızı alana kadar mücadeleye devam edeceğiz" dedi.

Cenevre Kanton hükümeti Ekonomi Bakanlığı basın sözcüsü Serge Dal Busco ise emekçileri hedef aldı. Busco, "Protesto gösterisini etik bulmuyoruz, daha henüz müspet veya menfi bir karar alınmış değildir" dedi.

İrkçılığa geçit yok!

İrkçi 'Almanya için Alternatif (AfD) Partisi'nin Bremen'de 1 Şubat günü gerçekleştirdiği kongre 10 bini aşkın kişinin katılımıyla protesto edildi. Türkiyeli göçmen örgütlerinin de aralarında bulunduğu çeşitli siyasi yapı, sendika ve demokratik kitle örgütleri, AfD Kongresi'ni protesto etmek için kent merkezindeki Am Brill kavşağında toplanarak ırkçı-şovenist partinin kongresinin yapıldığı Maritim Oteli önüne yürüdü.

Eylemciler, otel balkonundan kendilerini izleyen AfD'lileri yuhalayarak "Buradan defolun, bölgemizde ırkçılara istemiyoruz" şeklinde sloganlar attı. Zaman zaman AfD'liler ile kitle arasında gerginlik yaşanırken Alman polisi, ırkçılara koruma altına aldı.

"Leipzig cesaret gösteriyor"

Almanya'da, güç kaybeden ırkçı PEGIDA çetesinin Leipzig'de yapmak istediği gövde gösterisi hezimetle sonuçlandı. 15 bin kişinin katılımı beklenen ırkçı Legida eylemine sadece bin 500 kişi katılırken göçmen karşıtlarının protesto edildiği eylemlerde ise 5 bini aşkın kişi yer aldı.

Leipzig Augustusplatz'da toplanan çeteler, iktidardaki CDU'nun Sachsen Eyalet Başbakanı Stanislaw Tillich'in "İslam Almanya'ya ait değil" sözlerini hatırlatarak, bir kez daha ırkçı konuşmalar gerçekleştirdi ve özellikle Müslümanların ülkeye girişinin yasaklanmasını istediler.

Legida çetelerini protesto eden 5 bini aşkın kişi ise Augustusplatz çevresindeki 9 ayrı noktada "Leipzig cesaret gösteriyor" şiarıyla eylem yaptılar. İrkçi grupların sataşmaları üzerine zaman zaman iki kitle arasında gerginlik yaşanırken 2 bini aşkın polis, çeteleri koruma altına aldı.

Viyana ve Berlin'de PEGIDA protesto

3 Şubat günü Avusturya'nın başkenti Viyana'da Museumquartier Meydanı'nda toplanan binlerce kişi Stefanplatz Meydanı'na yürüyerek PEGIDA çetesini protesto etti. "İrkçılığa ve şiddete hayır" ve "İrkçılar

dışarı" sloganlarının atıldığı eylemde ırkçılık ve göçmen düşmanlığı kınandı.

Yaklaşık 300 kişilik PEGIDA yanlısı ise Avusturya bayrakları ve üzerinde "Avrupa'nın İslamlaşmasını durdurun" yazılı pankartlar taşıdı. Eyleme katılan ırkçıların Nazi işaretleri yapması da dikkat çekti.

Almanya'nın başkenti Berlin'de de ırkçılığa karşı eylem yapıldı. Brandenburg Kapısı'nın önünde toplanan yaklaşık 500 kişi "İnsan hakları evrenseldir, sadece Avrupa için değildir", "İrkçılığı durdurun, insan haklarını koruyun" ve "İrkçılıkla her seviyede savaşaacağız" yazılı dövizler taşıyarak Başbakanlık binası önüne yürüdü. Yürüyüş sırasında neo-nazi örgüt NSU'yu kınayan sloganlar atan kitle çeteler tarafından katledilen 10 kişinin isimlerini saydı.

PEGIDA'nın Berlin uzantısı BAERGIDA ise 100 kişinin katılımıyla tren garı önünde gösteri düzenledi.

Frankfurt'ta PEGIDA'ya kitleselel yanıt!

Neonazilerin yeni versiyonu PEGIDA, bir süredir Dresden'den başlayıp Almanya'nın diğer kentlerine yaymak istedikleri ırkçı gösterilerinden birini de 2 Şubat Pazartesi günü Frankfurt'ta yapmak istedi.

Sayıları 50'yi geçmeyen faşistleri, Hauptwache'de toplanan binlerce anti-faşist saatlerce protesto etti.

Polisin yoğun önlem alarak faşistleri koruduğu eylemde, zaman zaman polislerle gerginlik yaşandı. Anti-faşist kitlenin yer yer yumurta vb. cisimleri faşistlere fırlattığı anlarda polis biber gazı kullanarak gözaltı yaptı.

Sık sık "Naziler dışarı!", "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" sloganlarının atıldığı eyleme Türkiyeli

örgütlerden BİR-KAR ve ATİK de flamalarıyla katıldı.

BİR-KAR çalışanları, Türkiye'de greve çıkan 15 bin metal işçisinin sesini, dağıttığı Almanca bildiriler ve taşıdığı dövizlerle eyleme taşırken, aynı zamanda bu alana yakın bir yerde MLPD'nin her Pazartesi yapmayı sürdürdüğü "Motagsdemo" eyleminde de Türkiye'deki metal grevi ve Almanya'daki uyarı grevlerine ilişkin bir konuşma yapıldı.

PEGIDA parolası ile kendilerini meşrulaştırmaya çalışan Neonazilere, bu kitleselel ve militan eylemle iyi bir cevap da Frankfurt'ta verilmiş oldu.

Faşistlerin polis korumasında bir saat sonra eylemlerini sona erdirmelerinin ardından anti-faşist kitle de dağıldı.

Frankfurt'ta PEGIDA'ya karşı eylemler her Pazartesi saat 17.00-20.00 arası Hauptwache'de yapılmaya devam edecek.

Kızıl Bayrak / Frankfurt

İsrail ve İran'ın Suriye savaşı

Emperyalizmin Ortadoğu'daki en temel saldırı üssü olan İsrail'in 18 Ocak'ta Suriye'nin Kuneytra bölgesinde Hizbullah komutanları ve bir İranlı generali öldürmesi, bölgede yeniden savaş çanlarının çalmasına yol açtı. İsrail saldırısının ardından yapılan birçok değerlendirme, binlerce militanı Suriye'de savaşan Hizbullah'ın -ve onun arkasındaki İran'ın- bu saldırıya yanıt vermeyi tercih etmeyeceği şeklindeydi. Ancak Hizbullah, saldırıdan kısa bir süre sonra yanıtını verdi ve işgal altında tutulan Şebaa Çiftlikleri'nde iki İsrail askerini öldürdü.

İsrail, 2006 yılında olduğu gibi yeni bir Lübnan savaşını tercih etmedi. Lübnan'ın güneyinde bulunan köylere yapılan top atışları haricinde siyonist rejim bir misilleme saldırısını zaten bekliyordu. Yaşanan gelişmelerde dikkat çekici olan unsur Hizbullah ve İran'ın BM güçleri haricinde ABD'nin aracılığıyla saldırının yeni bir savaş değil, sadece misilleme ile sınırlı kalacağını iletmesi oldu. İsrail Savunma Bakanı Moshe Yaalon, Hizbullah'ın Lübnan'daki barış gücü UNIFIL aracılığıyla kendilerine mesaj gönderdiğini ve operasyonun misilleme saldırısı ile sınırlı kalacağı mesajının verildiğini söyledi.

Savaş ertelendi

İsrail'in Suriye'de öldürdüğü İranlı general ve Hizbullah üyeleri için yapılan anma töreninde konuşan İranlı General Abdullahiyan, "İsrail'in saldırısından sonra diplomatik kanallar yoluyla ABD'ye mesaj gönderdik. Bu mesajda siyonistlerin, İran'ın kırmızı çizgilerini aştığını bildirdik" dedi. Daha sonra ABD'nin de verdiği mesajlar, İran'ın Hizbullah aracılığı ile şu için İsrail'le savaş istemediğinin bir başka göstergesi oldu. ABD'den yapılan açıklamalarda olayların bir savaşa yol açacak denli büyük olmadığı söylendi.

Hizbullah lideri Hasan Nasrallah ise daha önemli konulara parmak bastı. İsrail'in 'sınırdaki terör şebekelerine operasyon' şeklinde duyurduğu saldırı

hakkında konuşan Nasrallah, "İsrail Kuneytra'da Nusra Cephesi'nin varlığından nasıl rahatsız olmuyor? Burada sormamız gereken büyük soru budur" ifadelerini kullandı. Nasrallah, konuşmasını şu şekilde sürdürdü: "Nusra'nın elinde her türlü silah olmasına rağmen bu durum İsrail'i endişelendirmiyor. Hatta İsrail Nusra Cephesi'nden yaralıları sahra hastanelerinde tedavi ediyor. Netanyahu ve Yaalon bu durumdan hiçbir şekilde müşteki veya rahatsız değil. Onlara her türlü desteği veriyorlar, havadan koruma sağlıyor, onlardan rahatsız olmuyorlar. Fakat hafif silahlı 6 gençten rahatsız oluyorlar."

Ancak Hizbullah liderinin açıklamasında yer aldığı gibi öldürülen kişiler, 'hafif silahlı gençler' değil, Suriye-İsrail sınırında özellikle el Kaide çizgisindeki el Nusra'ya karşı sürdürülen savaşı yöneten isimlerdi. Siyonist rejimin saldırıları Suriye topraklarında süren savaşın temelinde bir vekalet savaşı olduğunu bir kez daha gözler önünde serdi.

İsrail- el Kaide dayanışması!

Hizbullah liderinin el Nusra-İsrail dayanışmasına ilişkin söyledikleri sadece bir propaganda değil, aynı bölgede görev yapan BM Barış Gücü'nün de teyit ettiği bir gerçek. Siyonist rejim Suriye'de yaşanan iç savaşın neredeyse başından beri silahlı çetelere silahtan, sağlık hizmetine kadar her türlü desteği sunuyor. Üstelik destek verilen gruplar ABD'nin çok öne çıkarmak istediği gibi 'ılımlı muhalifler' değil, el Kaide ile aynı çizgide bulunan ve İsrail'in uzun yıllardır demagoji için sığındığı 'radikal İslamcı teröristler'. İsrail, çetelere sadece lojistik destek vermekle kalmıyor, bölgedeki Suriye hedeflerine de saldırılar düzenleyerek Suriye iç savaşına bizzat dahil oluyor.

Savaşın karşı tarafındaki başlıca güç ise İran. Özellikle Hizbullah eliyle Suriye rejimini ayakta tutabilmek için bu ülke içerisindeki savaşta birçok generalini bulundurduğu gibi kendi nüfuzu

altındaki Hizbullah militanlarını savaştırıyor. İran, asıl ağırlığını şu an için Irak ve Suriye'ye verse de temel hedeflerinden birisi Filistin'de Batı Şeria'yı silahlandırmak. Son saldırıların ardından tekrar dillendirilen bu hedef, molla rejiminin İsrail'e karşı öne sürdüğü restlerden başlıcası. Ancak bir yandan Batı ile ilişkilerin 'normalleştirilme'ye çalışılması ile Batı Şeria'da siyonist rejime karşı Gazze'dekine benzer bir direnişi başlatma hedefi birbirine zıt durumlar. İran halihazırda Filistin direnişine Hamas ve İslami Cihad eliyle destek sunmakta, ama ortaya konulan savların hayata geçmesi ABD emperyalizmi ile İran burjuvazisinin ilişkileri ne kadar normalleştirilebileceğine bağlı.

Türkiye ile İsrail aynı safta!

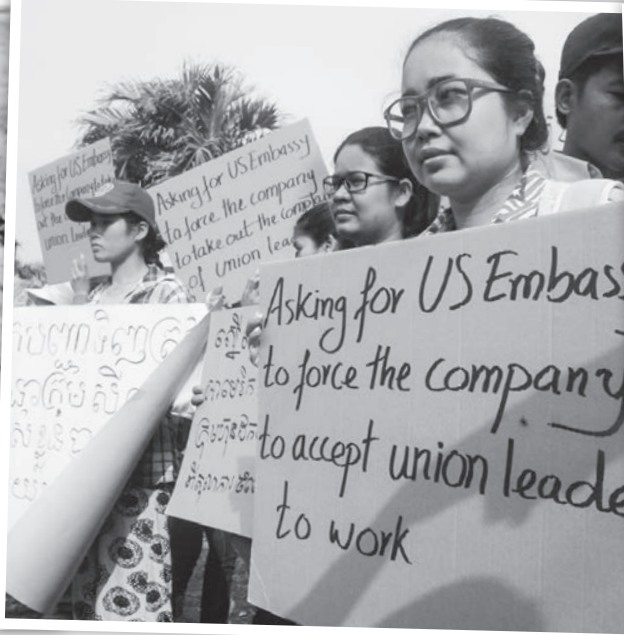
İran burjuvazisinin hedefi Irak ve Suriye'de olduğu gibi Filistin'de de nüfuzunu arttırabilmek; aynı Türk sermaye devletinin yapmak istediği gibi. Türk sermaye devleti de İsrail'e karşı 'müslüman' hassasiyetini kullanarak gerek iç politikada gerekse de Ortadoğu'da prim kazanma peşinde. Ancak bu politikanın altında yatan gerçekler, hiç de görüldüğü gibi değil. İsrail ile Türk sermaye devleti, AKP'nin ters söylemlerine rağmen Ortadoğu halklarına karşı kirli işbirliğini sürdürüyorlar. Suriye'yi cehenneme çeviren cihatçı çeteler kuzeyde Türkiye tarafından beslenirken güneyde ise siyonist rejim tarafından destek görüyor. Bu kirli işbirliği için kullanılan yerin ise İncirlik'teki ABD üssü olduğu biliniyor. Siyonist rejimin Savunma Bakanı Moshe Yaalon, İsrail'de bir gazeteye verdiği demeçte İncirlik'te Türkiye ile birlikte, ABD, Suudi Arabistan ve Ürdün'ün de yer aldığı bir ortak komuta merkezinin bulunduğunu açıkladı. Bilindiği gibi birkaç yıl önce İran'dan İsrail'e gelebilecek füze saldırıları için Kürecik'e NATO radarı kurulmuştu.

Emekçiler inisiyatifi ellerine almalı

İsrail, Suudi Arabistan ve Türkiye'nin desteklediği gerici çetelerin karşısında kendilerini 'direniş çizgisi' olarak tanımlayan İran, Hizbullah ve Esad rejimi bulunuyor. Son yaşanan gelişmeler İsrail, Türkiye ve gerici Arap rejimlerinin karşılarında çetin bir düşmanın bulunduğunu bir kez daha gösterdi.

Taraflar, birbirleri ile savaşmaya devam ederken ele alınması gereken sorun ise işçilerin, emekçilerin ve halkların bu kan deryasından nasıl kurtulabilecekleri. Siyonizm ve 'Yeni Osmanlıcılık' halklara sadece baskı ve yıkım getiriyor. BAAS ve Molla rejimlerinin ise emekçilere sunabileceği ne tutarlı bir anti-emperyalizm seçeneği ne de verebileceği sosyal kurtuluş var. Ortadoğu coğrafyasında yaşayan emekçiler, sadece ve sadece kendi bağımsız güçleri ile inisiyatifi ele alarak ve sömürücülere başkaldırarak birleşebilir ve kazanabilir. Bunun haricinde yıkımı ve savaşı getiren güçler ayakta kaldıkça emekçiler ezilmeye, katledilmeye, açlığa ve sefalete mahkum kalmaya devam edecek.

Dünyadan eylem ve grevler...

Genç işçilerin zaferi

Peru'da 11 Aralık'ta 18-24 yaş arası işçilerin haklarını kısıtlayan yeni bir yasanın parlamentodan geçmesi genç işçileri sokağa döktü. Haftalardır sokaklarda gösteriler düzenleyen genç işçilerin kararlı mücadelesi sonucu hükümet yasayı yürürlükten kaldırmak zorunda kaldı.

Yasanın kaldırılmasından sonra düşük ücret ve sosyal hakların kısıtlanmasına karşı protesto gösterileri düzenleyen 4 bin genç, zaferlerini parlamento önünde kutladı.

Yasaya göre 18-24 yaş arası işçiler mesleki eğitim veya yüksek öğrenimden sonra en az 5 yıl düşük ücretle çalışmak zorunda kalacak, ücret artışı talep edemeyecek, işten çıkarıldıkları takdirde kıdem tazminatı alamayacak ve yıllık izinleri yaşları daha büyük işçilerin yarısı kadar (15 gün) olacaktı. Genç işçiler, diğer işçilerin yılda iki kez aldığı ikramiyeyi de alamayacaktı.

Yasaya karşı en son 15 Ocak gecesi 11 kentte genç işçiler sokaklara dökülmüştü. Başkent Lima'da 5 bin kişinin katıldığı gösterilere polis saldırmış, genç işçiler polise sopa ve taşlarla karşılık vermiş ve sokaklardaki çöp kutularını ateşe vermişti. Gösterilerde biri ağır 16 polisin yaralandığı, 20 kişinin de gözaltına alındığı açıklandı.

Yasanın kabul edilmesinden bu yana gençlik, yüksek okul öğrencileri ve sendikalar yasanın kaldırılması için mücadele ediyorlardı.

Petrol sahaları işgal altında

Peru'nun kuzeyinde Arjantin petrol şirketi Pluspetrol'a ait 14 petrol sahası, yüzlerce kişi tarafından bir haftadır işgal altında tutuluyor. İşgal altında bulunan yerlerden bazıları ülkenin en büyük petrol alanları olurken, petrol şirketi işgal nedeniyle üretimi durdurmak zorunda kaldı.

Pampa Hermosa bölgesinden aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu yüzlerce kişi, Jibarito baz

istasyonunu işgal etti ve büyük bir baz istasyonuna giden ana yolu bloke etti. Burada günde yaklaşık 11 bin varil petrol üretiliyor. Bu da toplam Peru petrolünün dörtte birine tekabül ediyor.

Emekçiler, Arjantin menşeli şirketin kendilerine ait arazileri kullanmak için herhangi bir tazminat ödemediğini ifade ediyor ve petrol üretiminin çevre kirliliği yarattığını belirtiyorlar. Pluspetrol ise bu iddiayı ve tazminat ödemeyi reddediyor.

Pluspetrol ağır metal ve petrol ile toprakların kirlenmesinden sorumlu tutuluyor. Bundan nehirler ve göletler de etkileniyor. Bu şekilde çevrenin kirlenmesi nedeniyle kanser ve karaciğer sirozu bölgede yaygın bir hal aldı. Çevre dairesi OEFA 2013 yılında Pluspetrole tekeline, Lagune Shanshococho de 2,856 metrekairelik bir alanı tahrip ettiği için 6 milyar avro ceza verdi.

Ulaşım sendikalarından grev

Haiti'de 13 sendikanın birleşmesiyle oluşan Haiti Ulaşım Sendikası (CSTH) 2 ve 3 Şubat tarihlerinde genel greve, 4 Şubat'tan itibaren ise protesto gösterilerine başladı.

Yakıt fiyatlarının en az 100 Gourdes (yaklaşık iki dolar) indirilmesi talebiyle başlayan grev nedeniyle ulaşım durdu. Tüm hafta boyunca düzenlenecek eylemlerle, Haiti Başkanı Michel Martelly'i istifaya zorlanacak.

Sendikalar, hükümeti 1996 yılında imzaladıkları anlaşmaya uymaya çağırıyor. Bu anlaşma uluslararası petrol fiyatlarına bağlı kalınmasını öngörüyor. Uluslararası petrol fiyatlarının son altı ay içinde düşük seyrettiğini söyleyen sendikalar, hükümetin de bu anlaşma gereği petrol fiyatlarını düşürmesi gerektiğini, bunun yüksek yaşam maliyetini düşürücü bir araç olduğunu savunuyorlar.

Sendikalar grev ve protestolarıyla çalışma koşullarının düzeltilmesi için grevde bulunan eğitim emekçilerine de destek sunuyor.

Hükümetin, yeni başbakanın atanması ve muhalefeti de içine alarak bir koalisyon oluşturarak ülkedeki krizi çözme çabaları sürerken, ülkede protestolar da patlak veriyor.

Tekstil işçileri grevde

Kamboçya'nın başkenti Phnom Penh'de, Apsara Konfeksiyon'da çalışan yaklaşık 900 işçi daha iyi ücret talepleri için 30 Ocak'tan bu yana grevde. Kamboçya'da, grevciler ağır baskı altında bulunuyor. Polis, arabasında bambu sopası bulunduğu gerekçesi ile bir grev sözcüsünü tutukladı, sendikanın hoparlör sistemini de parçalayarak yok etti.

Öğrenciler gösteri düzenledi

Avusturya'nın Salzburg kentinde yaklaşık bin lise öğrencisi lise bitirme sınavına hazırlık saatlerinin kısıtlanmasına karşı protesto gösterisi yaptı. Protestoları Salzburg'un çeşitli okullarında oluşturulan Eğitim Kesintilerine Karşı Platform düzenledi.

Suyun paralalaştırılmasına tepki

Geçtiğimiz hafta Fine Gael-işçi Partisi hükümeti tarafından uygulamaya konan su ücretleri tanıtımına karşı İrlanda'nın çeşitli kentlerinde binlerce kişi sokaklara çıktı. Dublin'de gerçekleşen en büyük gösteriye 20 bin kişi katıldı. Cork, Donegal, Galway, Limerick, Sligo ve Waterford'da da protestolar vardı.

Yüz binler kemer sıkmaya tepkili

İspanya'nın başkenti Madrid'de 31 Ocak günü düzenlenen ve kemer sıkma politikalarının protesto edildiği gösterilere 300 bin kişi katıldı. Gösteriler için işçi ve emekçiler ülke genelinden başkente geldiler. Gösterilere, "Öfkeliler" hareketinden doğan "Podemos" (Biz yapabiliriz), partisi çağrı yaptı. Kamuoyu yoklamalarında Podemos birinci sırada yer alıyor.

Emekçi kadın çalışması ve yayınlar

Kapitalist sistem sınıflı bir toplumdur. Sömüren ve sömürülen sınıflardan oluşur. Bu sistem içerisindeki tüm ilişkiler buna göre şekillenir. Toplumsal yaşamdaki her olgu, durum, olay, kurum, kuruluş, kişi, örgüt bu iki sınıftan birinin tarafında, çizgisinde yer alır. Kadın sorununu ele aldığımızda görüyoruz ki sorunun sınıfsal bir temeli var. Ve bizler de kadının kurtuluşu sorununa sınıfsal bir pencereden bakıyoruz. Kadın sorununun TV, yayın vb. kitle iletişim araçlarında işlenmesi de, medyanın, kitle iletişim araçlarının kullanımının da durduğu bir yer, hitap ettiği bir kitle tüm bunları yaparken hizmet ettiği sınıfsal bir taraf vardır.

Kadın çalışması ve yayınlar ilişkisini incelerken 21 Aralık'ta gerçekleşen Emekçi Kadın Kurultayı çalıştayında yapılan sunumu ve yürütülen tartışmaları eksen alacağız. Kapitalizm, medya ve kadın ilişkisi, burjuvazinin tekelindeki medyada kadın, kadın sorununu işlemede solun tablosu ve sınıf devrimcilerinin kadın çalışmasıyla yayınlar arasında kurduğu bağ ve kitle iletişim araçlarının durumu ve kullanımını açmaya çalışacağımız başlıklar olacak.

Kapitalizm, medya ve kadın

Üretim araçlarını ellerinde bulunduranların, sömürenlerin egemen olduğu kapitalizm her şeyi tahakkümü altına aldığı gibi medya ve kitle iletişim araçlarını da kendi tekelinde tutar. İdeolojisini yaymak, toplumu yönlendirmek için kullandığı temel bir araç medyadır. Kitle iletişim araçlarının ortaya çıkma, gelişme süreçlerinin kapitalizmin gelişme dönemiyle eşzamanlı döneme denk gelmesi, ticaretin en önemli unsuru olarak bu araçların kullanılması bir tesadüf değil tamamen emperyalist-kapitalist sistemin sömürü zincirinin bir halkasıdır.

Kapitalist medya tekellerinin kadınların yaşadığı sorunları ele alıp almadığına ve nasıl işlediğine baktığımızda yeri geldiğinde yok sayan yeri geldiğinde köleleştirilen bir bilinci empoze eden politikayla hareket ettiğini görüyoruz. İşçi ve emekçi kadınlar sabahdan akşama kadar süren sabah programları, kadın programları, dizilerle uyandırılıyor. Medya ve pazarlamanın güçlü bağı ile başka hayatlara özendirilen, sahte güzellik algısı empoze edilen kadınlar tüketime yönlendiriliyor. Metalaştırılan kadın bedeni reklamların, eğlence programlarının, cinsel içerikli ve pornografik film ve programların vitrin malzemesine dönüştürülüyor. Tüm bunlar yapılırken reklamlarda, dizilerde, TV programlarında, gazeteler ve dergilerde kadınların "toplumsal görevleri" sürekli hatırlatılıyor. Ve kadınların karşı karşıya kaldığı sorunlar (taciz, tecavüz, şiddet, cinayet) karşısında kör, sağır ve dilsiz oluyor, suçluyu gizliyor yeri geliyor suçluyu övüyor.

Aynı zamanda medya kadına yönelik gericiğin de kürsüsüne çevriliyor. Aileyi kutsallaştırın, hamile kadınların dolaşmasını edepsizlik sayan, kadınların kariyerini çocuk bakmak olarak yansıtan, kadınların giyimine karışan birçok açıklama yer yer bakanlar ağzıyla yapılıyor, spotlar yayınlanıyor, dizilerin içeriği

buna uygun hale getiriliyor.

Medya kadınların cinsel kimliği üzerinden saldırgan veya ikinci cins olmayı kabul ettiren mücadele içerisindeki kadına karşı da yok sayan veya saldıran bir tutumla hareket eder. Haziran Direnişi sırasında barikat başındaki, mücadele alanlarındaki kadınlara dönük nasıl bir dil ve zihniyetle yaklaşıldığını gördük, okuduk. Yeni Akit, "Taksim'deki en seksi devrimci" manşetiyle hem kadına hem devrimcilere saldırdı. Kadınların katılımının yoğun olduğu Haziran Direnişi'nde kadınlara evlere dönme çağrısı yapıldı. Kadınlar ahlaksızlıkla suçlandı. Annelere "çocuklarınızı kurtarın" diye seslendirildi.

Kobanê Direnişi'nin özellikle ilk zamanlarında da direnişe saldıran veya altını boşaltan yaklaşımlarla karşılaştık. Kobanê'de emekçi Kürt kadınlarınca cephenin en önünde yer aldılar. Uluslararası alanda yoğun destek alan bu direnişin altını boşaltmak için direnişçi kadınlar magazin dergilerine kapak yapıldı, konu edildi.

Mücadele eden ve özgürleşen kadınlara karşı yapılan bu karalamalarla kadınların örnekler görmesini engellemeye, çifte ezilmişi kabul etmekten başka bir yol olduğunu kavramalarını engellemek istiyorlar.

Sol basının kadın sorunundaki tablosu

Emperyalist-kapitalist sistemin kitle iletişim araçları üzerinden saldırıları ve sömürüleri devam etse de gerçekler gizlenemiyor. Kitle iletişim araçlarının, internet kullanımının yaygınlaştığı düşünüldüğünde

haberlerin anlık düşmesinin önüne geçilemiyor. Bu düzende yıllardır devrimci, muhalif medya oluşmuş durumda. Türkiye'de Haziran Direnişi alternatif medyayı hızla arttıran bir dönem oldu. Penguen basının karşısında muhalif, ilerici internet televizyonculuğu, e-gazete, en çok da facebook, twitter yaygınlaştı.

Sol yelpaze içerisinde kitle iletişim araçlarının medya tekelleri karşısında bir sınırı var. Ama internetin bunun aşılmasını bir oranda sağladığını söylemek gerek. Sol açısından en çok kullanılan gazeteydi, geniş kitlelere ulaşma noktasında ne düzeyde olduğunu biliyoruz. TV'si olanı var, radyosu olanı var ama solun geniş kesimi aktif bir şekilde site, facebook, twitter kullanıyor. Evet, solun kitlelere ulaşma kanalları var, kadın sorunu çerçevesindeki gündemler de işleniyor, ama nasıl bir bilinç verdiği ve nasıl bir mücadeleye sevk ettiğine bakmamız gerekiyor.

Evrensel ve *Birgün*'ün Ülker reklamını almaları örneği bu basının durumunu, düzeyini ve algısını ortaya koyuyor. Kadın sorunu çerçevesinde baktığımızda reformist-feminist çizgi devrimcilik iddiası olan hareketlere kadar sirayet etmiş durumda. Devrimci bir mücadele çizgisine ve örgütüne sahip olduğunu iddia eden örgütlerin büyük bir çoğunluğunun da son yıllarda kadın sorunu eksenli yaşadıkları kaymanın yansımasını yayınlarında, temel makalelerinde görüyoruz. Kadınların yaşadığı sorunların ele alınmasında ve bunlara karşı yapılanlar sistematik bir şekilde işlense de, özel bir eğilime dönüşse de bakıştaki çarpıklığı yansıtıyor.

Düzenin gerçekleştirdiği ideolojik saldırganlığın yanı sıra sol adına söylenen sözler de işçi ve emekçilerin bilincini bulandırmaktadır. Kadın-erkek karşıtlığı eksenine sıkıştırılan bir anlayış yayılıyor. Marksizm adına söz söylenip Marksizm çarpıtılıyor. Kimileri tarafından Marksizm'e açık bir saldırı da görebiliyoruz. Marksist-Leninist dünya görüşüne sahip bizler kitle iletişim araçlarıyla düzenin hegemonyasını kırmak için uğraşacağımız gibi reformist-feminist çizginin yarattığı bilinç bulanıklığını berraklaştırmakla da mükellefiz.

Yayınlarımızın içeriğinin-kullanımının durumu ve hedefleri

Yayınlarımız sözümüzü söylediğimiz kürsümüzdür. Aynı zamanda her yayın kendi düzeyinde ve kendi alanında bir örgütlenme aracıdır. Hareketimizin en merkezi yayından yerellerde çıkarttığımız bültenlere kadar her düzeydeki yayını kadının sorununa kendi düzeylerinden yanıtlar oluşturabilmeli ve aynı zamanda kendi alanlarında örgütlenmenin de bir aracına dönüşebilmelidir. Yayınlarımızı, kadın çalışmamızın iç ihtiyaçlarını yanıtlamalı, ideolojik-teorik bakışı yansıtmalı, çalışmaya politik-pratik bir hat sunmalıdır.

Sınıf devrimcileri olarak siyaset sahnesine çıktığımız ilk yıllarda kadın sorunuyla ilgili bakışımızı, çizgimizi ortaya koyduk. Kadının sorununun tarihsel, sınıfsal kökenine, güncelde yaşanan sorunlara dair verilen konferanslar, kaleme alınan makaleler Marksizm'in ışığında kadın sorununa nasıl bakmak, nasıl işlemek ve nasıl bir çalışma planı koymak gerektiğini ifade ediyor.

Kadın sorununa bakışta hareketimiz açısından bir netlik ve güçlü bir teorik birikim varken yayınlarımıza bunun yansımada eksiklikler olduğuna dair özeleştirimizi yapmamız gerekiyor. Geriye dönük incelemeler yaptığımızda 8 Mart gibi özel gündemlerde yoğunlaşma yaşandığını görüyoruz. 2010'nun öncesine baktığımızda 8 Mart dönemlerinde yayınlarımızda kadın sorununa eğinildiği görülüyor. Özellikle ayrışmanın yaşandığı yıllar 2004, 2005 ve sonrasında yazılan bu yazılar ayrışmanın nedenleri ve politik anlamı üzerineydi. Ekim Devrimi'nin yıldönümünde sosyalizmde kadınların kazanımları, seçimler süreci varsa seçimlerin kadınlara bir şey kazandırmayacağına dair yazılar sınırında kalabiliyordu. Yayınların en güçlü beslendiği diğer dönemler Emekçi Kadın Kurultayı ve Devrimci Kadın Kurultayı süreçleri. Bu süreçlerin ardından bir sistematik kazandırılmaya dönük çaba da gözlemleniyor. DKK sürecini, kadın çalışmamız ile yayınlarımızın daha güçlü bir bağ kurması bakımından ve sistematik bir katkının örgütlenmesi yönünden yeni bir aşama olarak tanımlayabiliriz. Kadının sorununa düşünsel bir yoğunlaşma içerisinde olduğunda ve kadın çalışması yürütüldüğünde bu çaba yayınlarımıza yansımaktadır. Kadının çalışmasının sistematik bir hatta oturmasıyla birlikte yayınlarımıza yapılan katkı da süreklileşmektedir. Kadının çalışmamızla yayınlarımızın kurduğu bağın nitelikli ve sistematik olması, çalışmamızın ve düşünsel yoğunlaşmamızın durumuyla doğru orantılıdır.

Devrimci Kadın Kurultayı sonrası olarak tanımlayacağımız dönemde, gündemi tutma bakımından bir başarımız olduğunu söylesek de kaçırdığımız veya politik bir çalışmaya dönüştüremediğimiz gündemler olduğunu söylemek gerekiyor. Gündemlerle ilgili, özellikle kadın cinayetleri vb. gelişmelerde teşhir yazıları kaleme alabiliyoruz fakat tam da söylediğimiz gibi EKK'nın odak

Hareketimizin en merkezi yayından yerellerde çıkarttığımız bültenlere kadar her düzeydeki yayını kadının sorununa kendi düzeylerinden yanıtlar oluşturabilmeli ve aynı zamanda kendi alanlarında örgütlenmenin de bir aracına dönüşebilmelidir.

olmasını sağlayacak bir politik taraflaştırmada eksik kalabiliyoruz. Açıklamalarımızla ve elbette hesap soran bir güç olarak da bir taraf olmalı ve taraflaştırmalıyız.

İdeolojik mücadelenin önemli olduğunu söylediğimiz yerde hareketimizin merkezi yayını, haftalık gazetemizi ve günlük sitemizi bu çerçevede ele alınabilecek konularla beslemeliyiz. Bu yönlü çaba yayınlarımızı güçlendireceği gibi her yazı yazma çabasının aynı zamanda ideolojik-teorik donanım açısından birikimin artmasını sağlayacak bir eğitim süreci de olacağını da unutmamalıyız.

Yerel yayınlarımızda, bültenlerimizde, gençlik ve lise yayınlarımızda da kadın sorunu işlenmelidir. Çalışma alanındaki kadınların yaşadıkları sorunlar tarihsel-toplumsal-sınıfsal çerçevesiyle işlenerek kadının çifte sömürsü ele alınmalıdır. Yerel yayınlara bakıldığında 8 Mart süreçlerinde 8 Mart'ın tarihi ve mücadele çağrısı yer alıyor. Yerel yayınların her sayısında kadın işçilerin sorunları çerçevesinde işlenebilir. Yerel yayınlarda, yerel EKK çalışmalarının hedefleri ve gündemleri çerçevesinde yazılara yer verilebilir. Ve bu yayınların EKK'nın hedefleri doğrultusunda da satışı veya dağıtımı yapılabilir.

EKK çalışmamızın kendi yayın ve seslenme araçlarımız olarak Emekçi Kadın Bülteni'ni, çıkardığımız broşürleri ve facebook adresimizi değerlendirelim.

Emekçi Kadın Bülteni - Bültenimiz merkezi düzlemde belli dönemin ihtiyacına göre planlandı. Geçtiğimiz sene belli gündemler üzerinden çıktı. Haziran Direnişi, 25 Kasım, 8 Mart, 1 Mayıs, 15-16 Haziran gündemleri içeriğinde çıktı. Seslenme, gündemi oluşturma aracı olarak işlevsel olan merkezi bülten çalışmanın bütünselliğini yansıtmaya açısından da önemli. Geçtiğimiz yıl içerisinde İzmir'de 8 Mart ve 1 Mayıs öncesinde çıkartılan yerel emekçi kadın bültenleri var. Yerel emekçi kadın çalışmasının ihtiyaçlarını ve gündemlerini işlemesi, aynı zamanda bir örgütlenme aracına dönüşmesi açısından daha işlevli olabilir. Bir başka örnek 2009 yılında Metal İşçileri Kurultayı'nın öncesinde bu sektördeki kadın işçilere seslenen ve sorunlarını işleyen bülten. Geçtiğimiz yaz gerçekleşen Kent Gıda grevinde EKK ziyareti gerçekleşirken EKK'nın direnişe bülten ile

seslendi. Özellikle kadın işçilerin olduğu direnişlere EKK X Direnişi özel sayısı çıkartabilmeliyiz.

Twitter-facebook - Bazı yerel çalışmalarımız facebook veya twitteri kullanıyor. Bir süredir EKK'nın facebook adresini 25 Kasım öncesiyile birlikte kullanmaya başladık. Bu sayfanın kadın sorunu eksenli iyi işleyen bir haber portalına dönüştürülmesini sağlamalıyız.

Broşürler - Broşürler de belli konulara dair bakışımızı ortaya koyan, deneyimler aktaran ve eğitici bilgilendirmeler yapan işlevli araçlar. Geçen sene Kadın İstihdam Paketi'ne dair hazırlanan bir broşürümüz var. "Kadın işçilerin çalışma yaşamında yaşadıkları sorunlar ve talepleri", "EKK'nın işlevi nedir", "Sosyalizm ve kadın", "Greif deneyimi ve kadın işçilerin örgütlenmesi" başlıklı broşürlerimizin hazırlığı tamamlanmış durumda. Merkezi çıkan broşürlerin dışında Gebze'de geçtiğimiz sene içerisinde broşürler çıkartıldı. Kadın İstihdam Paketi'ne dair yerel bir broşür çıkartmanın yanı sıra kadın devrimcilerin bir kısmının, -Clara, Rosa, Krupskaya- ölüm yıldönümlerinde onların yaşamını ve mücadele deneyimlerini anlatan broşürler çıkartıldı. Kadın devrimcilerin yaşamları, kadın işçilerin ön planda olduğu direnişlerin deneyimleri çerçevesinde broşürler çıkartılabilir.

Tüm yayınlarımızda kendi kitlesine göre diline, içeriğine ve anlaşılabilirliğine dikkat etmeliyiz. Bakışımızı ortaya koyan, düzen teşhiriyle birleştiren ve kadınların kurtuluşunu, devrimi, sosyalizmi anlatmanın vesilesine dönüştürmeliyiz.

Yayınlarımızın nasıl kullanıldığı önemlidir. Yayınlarımızın yaygın kullanılması devrimci dünya görüşümüzü de kitlelerle buluşturmamızda hızlı ilerlememizi sağlayacaktır. Yayınlarımızı emekçi kadın çalışmamızın hedef kitlesine ulaştırmalıyız. Hedef fabrikalara, alanlara seslenen, buraları örgütleyen araçlar oluşturmamız. Bültenlerimiz, bildirimlerimiz, broşürlerimiz bu ihtiyaçlar çerçevesinde ele alınmalıdır. Ayrıca yayınlarımız veya kadın sorunu eksenli kitaplar üzerinden emekçi kadınların ve kadrolarımızın eğitimine de eğilmeliyiz.

Sermayeye ucuz işçi olmayacak, ucuz iş-gücü doğurmayacağız!

Sermaye devleti işçi sınıfını her türlü hak ve güvenceden yoksun bir şekilde çalıştırmak için bir biri ardına saldırı programları açıklıyor. Kıdem tazminatının gaspı, özel istihdam büroları, bölgesel asgari ücret, evden/çağrı üzerine/uzaktan çalışma gibi esnek çalışma biçimlerini kapsayan "Ulusal İstihdam Stratejisi Belgesi", kadın emeğinin yoğun sömürsünü hedefleyen "Kadın İstihdam Paketi"nden sonra şimdi de özel istihdam bürolarının genç ve kadın istihdamı üzerinden gerçekleştirilmesini öngören "Ailenin ve Dinamik Nüfus Yapısının Korunması Programı" açıklandı.

TBMM Başkanlığı'na sunulan paketle; çocuk bakımı, ev işleri gibi toplumsal işlerin kadın üzerinden çözüme kavuşturulduğu "ailenin korunması" ve sermayenin ihtiyaç duyduğu artdeğer için "artı nüfusun oluşturulması", yanı sıra geçici iş ilişkisiyle kadın emeğinin esnekleştirilerek "kadın istihdamının sağlanması" hedefleniyor.

Pakette çeyiz hesabı oluşturulması, evlilik öncesi eğitim merkezleri gibi düzenlemelerle evliliğin kolaylaştırılması sağlanırken evlenen kadının da doğum yoluyla kademe kazanma, doğum sonrası part-time çalışma, her bir doğumda arttırılarak yapılan para yardımı gibi düzenlemelerle de çocuk doğurması teşvik ediliyor. Annelik kariyeri, çocuk bakımı üzerinden kadının ev içi köleliği pekiştirilirken, kadının emek gücünün piyasa şartlarına uyumlu hale getirilip esnekleştirilerek çifte sömürsü katmerleniyor.

Doğum yoluyla kademe ilerleme

Erkeklerde memuriyet öncesi ya da sonrasında askerlikte geçirdiği sürenin telafi edilerek kademe derecelendirmede değerlendirilmesi kadınlarda ise doğum yoluyla sağlanıyor. Bu düzenleme kamuda çalışan kadın için cüzi bir ücret farkı sağlayan yasal kıdem ilerlemesi sınırında kalıyor. Kademe değerlendirme kullanılan aylıksız izin süreleri, her yıl için bir kademe ilerlemesi ve her üç yıl için bir derece yükselmesi verilmek suretiyle değerlendiriliyor.

Doğum yapan kadına part-time çalışma tam ücret hakkı

Aile paketinde, doğum yapan kadınlara; 8 hafta doğum öncesi ve 8 hafta doğum sonrası olan analık izni sonrasında çocuğun hayatta olması kaydıyla birinci doğumda iki ay, ikinci doğumda dört ay, sonraki doğumlarda ise altı ay süreyle günlük çalışma süresinin yarısı kadar çalışma hakkı tanınıyor. Fakat bu düzenlemede günde 1,5 saat olmak üzere kadının 6 aylık süt izni gasp ediliyor.

Part-time çalışma süresince ödeneceği söylenen tam ücretin yarı zamanı patron, izinli günleri ise devlet tarafından karşılanıyor. Patronların maliyet yükünü yarı yarıya azaltan devlet, izinli günlerin parasını ise yine işçilerden kesintilerle oluşturulan işsizlik fonundan, yani işçinin cebinden karşılıyor.

Sermayenin kadınları hedef alan paketlere karşı...

* İşçi ve emekçi kadınlar bu paketlerin içeriği hakkında bilgilendirilmeli ve yaşanan hak gaspları teşhir edilmelidir.

* Bununla birlikte hak gasplarını içeren paketlere zemin hazırlayan "kadının tek kariyerinin annelik olduğu" vb. türden ideolojik saldırılara karşı da bilinçlendirme faaliyetleri yürütülmeli.

* Kadının ev içi köleliğinin özel ev işlerinin, çocuk, hasta, yaşlı ve engelli bakımının toplumsal hizmet kapsamına girmesi yoluyla mümkün olduğunu, bunun için mücadele yürütülmesi gerekliliği ortaya konulmalıdır.

* Aile paketinde yer alan düzenlemelere karşı güvenceli iş olanakları, ücretsiz, nitelikli kreş hakkı talepleri yükseltilmelidir.

Ev işleri ve çocuk bakımı gibi toplumsal işleri kamu kaynaklarıyla çözmeyen devlet, bu işleri aile, özelinde kadın üzerinden çözüme kavuşturmakta ve muazzam bir kâr elde etmektedir. Aile paketindeki bu düzenlemeyle ise kadınların hem bu toplumsal işleri ücretsiz bir şekilde yerine getirmeyi sürdürmesi aynı zamanda emek gücünün esnekleştirilerek piyasa koşullarına da dahil edilmesi amaçlanıyor.

Bunun yanında doğum yapıp part-time çalışma hakkı tanınarak ev çocuk bakımıyla ilgilenen kadının yerine gelen yarı zamanlı işçi de esnek ve güvencesiz bir şekilde çalışmış olacak. İlk adımları kadınlar üzerinden atılmaya çalışılan bu esnek çalışma yöntemleri ise giderek işçi sınıfının geneline yaygınlaştırılarak özel istihdam büroları da bu yolla hayata geçirilmiş olacaktır.

Belediyelere kreş-gündüz bakım evi açma yükümlülüğü

Aile paketinde kreş hakkına dair düzenlemede ise kamu kreşi sayılarının artırılması ya da yasalarda tanınan kreş açma zorunluluğunun uygulanması yönünde adımlara rastlanmıyor. Halihazırda Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlı kurumlara uygulanan 5 vergilendirme dönemi gelir vergisinden istisna tutulma uygulaması özel sektör için de uygulamaya geçiyor. Özel kreşlere teşvik verilerek kamusal bir hizmet olan kreş hakkı piyasalaştırılıyor.

Evliliği teşvik amacıyla destek modelleri oluşturma

Bu kapsamda aileler çocuğun doğumundan sonra "çeyiz hesabı" açtıklarında devlet hesapta biriken paranın %15'i oranında bir miktarı evliliğe teşvik olarak verecek. Bu uygulama 27 yaşına kadar gerçekleşecek evlilikler için geçerli olacak. Bu maddeyle genç yaşta evliliğe, aile kurmaya teşvik edilirken elbette ki erken evlilikle birlikte çok çocuk doğurma politikası hayata geçirilmeye çalışılıyor. Bu politika yine bu pakette yer alan evlilik öncesi eğitim programını yaygınlaştırma, aile danışmanlığı hizmetleri adımlarıyla da desteklenmektedir.

Kendisini önceleyenler gibi aile paketi de tam zamanlı, güvenceli çalışma hakkını gasp eden; çocuk ve engelli bakımı gibi devletin sağlamakla yükümlü olduğu hizmetleri güvenceli çalışma hakkını elinden alarak kadına yıkan bir anlayışın ürünü olarak karşımıza çıkıyor. Kadınların hem sermayeye ucuz işgücü olması hem de ucuz işgücü kaynağı üretmesi amaçlanıyor.

Kadının köleliğinin sürdürdüğü "kutsal" aileye, kadının iş gücünden serbestçe yararlanan özel mülkiyete karşı mücadele perspektifiyle saldırı paketlerini sokaklarda parçalayalım.

Emekçi Kadın Komisyonları

Faşist baskılara, gericiliğe ve paralı eğitime geçit yok!

Barikatlarınızı tanımıyoruz!

Eğitim alanının sermayenin rantına açılması konusunda bir dizi adım atan ve son olarak 4+4+4 gerici, piyasacı, ırkçı ve cinsiyetçi eğitim sistemini hayata geçiren AKP, eğitim sistemini adeta yap boz tahtasına çevirerek 11 yıllık süreçte 13 temel değişikliğe imza attı. Bu değişiklikler eğitim sisteminin çürümüşlüğüne teşhir etmekten başka bir işe yaramadı.

Okul değil hapisane

“Okul Güvenliği” kapsamında alınan kararlar, okullardaki güvenlik önlemlerinin kışla ya da hapisane mantığına paralel bir şekilde ele alındığını gösterir. Öğretmenlerin “suç potansiyeli taşıyan” öğrenciler hakkında emniyetten bilgi alması, ilkokul ve ortaokulda öğrenci disiplin yönetmeliği çıkarılması ve mevcut disiplin yönetmeliğindeki cezaların ağırlaştırılması, okullara turnike ve kameraların takılması, öğrencilerin dedektörle aranması, okul duvarlarının yükseltilmesi, tuvaletlere duman sensörü takılması gibi temel insan hak ve özgürlüklerine aykırı kararlar alındı ve uygulamaya geçiliyor.

Asimilasyonun adı “değerler sistemi”

Hapisane uygulamalarının yanı sıra hayata geçirilen gerici uygulamalar ise “dindar ve kindar bir nesil” yetiştirmenin adı olmuştur. Din eğitimi, “değerler eğitimi” adı altında maskelenmiştir. Bu kararlara göre, “dini ve milli masallar” aracılığıyla

“Allah sevgisi”, “Allah”, “cennet” ve “cehennem” kavramları öğretilmektedir. Bunun yanında zorunlu Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi dersinin ilkokul 1. sınıftan itibaren okutulmaya başlanmasına karar verildi. Hiçbir meşruiyeti olmayan bu karar, dersin “çoğulcu” bir anlayışla ele alınacağı belirtilerek meşrulaştırılmaya çalışılmıştır. Çoğulcu şura (!), Aleviliğin görüşülmesini “gündem maddemiz” değildir diyerek reddetmiş ve tekçi zihniyetini bu şekilde ortaya koymuştur.

Aynı zihniyet meslek liselerinde sömürüyü katmerleştirmek için birçok uygulamayı devreye sokmuştur. Meslek liselerinde firma müdürlerinin bulunma hali, okulların sermaye ile işbirliğini yasal zeminlerine kavuşturacaktır.

Barikatlarınızı tanımıyoruz!

Onlar uysal ve itaatkar bir nesil istiyorlar. Her dayatmalarına tıpış tıpış boyun eğelim istiyorlar. Aslında onlar karakteri aşınmış, yarınları çalınmış, ruhu içinden çekilip alınmış birer robot görmek istiyorlar karşılarında...

Peki ya biz ne yapacağız? Önümüze konulanı suskunca kabul mü edeceğiz yoksa hep birlikte değiştirecek miyiz?

Biz de sistemin gerici abluhasına, faşist barikatlarına “artık yeter!” diyorsak; okullarımızda el birliğiyle lise meclislerimizi oluşturalım, örgütlenelim, birlikte özgürleşelim. Zira, gücümüz birliğimizdir!

(Liselilerin Sesi dergisinin, Şubat 2015 tarihli 64. sayısından alınmıştır...)

Bir DGB’linin Feniş işçileriyle bir günü

Sabah erken saatlerde Metal İşçileri Birliği’nin mücadele programını grevleri yasaklanan Kroman Çelik ve Sarkuysan işçilerine taşımak, mücadelelerini doğru bir kanala akıtmak amacıyla fabrika önüne gittik. Önce Sarkuysan ardından da Kroman işçilerine bildiri ve ajitasyon konuşmalarıyla seslendik. İşçiler içeri girdikten sonra Feniş Alüminyum fabrikasında direnişlerini sürdüren işçilerin yanına gittik. Yaklaşık 17 aydır mücadelesine leke sürdürmeyen, direnişlerine devam eden Feniş işçilerine “günaydın” deme fırsatı bulduk. Bir işçi ağabeyimiz yorgun geçen nöbetin ardından bizimle çayını ve ketesini paylaştı. Hep beraber kahvaltı etmek için direniş çadırına geçtik.

İşçi sınıfının güneşi görmesine engel olan grevi yasaklama kararına ilişkin tartışmalar yürüttük. Üretime devam etmeyen Ejot, Paksan ve Demisaş işçilerinin mücadelelerinin tüm metal işçilerine yol gösterdiği fikrinde birleştik. Daha sonra direnişteki diğer fabrikalardan gelen haberler üzerine tartışmalar yürüttük. Direniş çadırının kalabalıklaşması üzerine ortak seçilen bir film izleme kararı aldık. Kısa süren film tartışmasının ardından Muzaffer Hıçdurmaz’ın “Çark” filmi izleme kararı aldık. Filmi daha önce izlemiş olmamdan dolayı bir ön bilgiye sahip olmam direnişçi işçilere film üzerinden bilgilendirme yapmamı da sağlamış oldu. Filmin çekildiği Kazlıçeşme Deri fabrikasındaki işçilerin çekimlerin bitmesinden 20 gün sonra greve gitmesi ve bu grevin 12 Eylül faşizminin karanlığını yırtan NETAŞ greviyle birlikte öneminden bahsettik. Ardından direniş çadırında örgülerini ören ablalar ile sohbet etme fırsatı bulduk.

Filmin ardından direnişçi bir ağabeyimizin getirdiği yemekleri hep beraber yemeye başladık. Yemeğin ardından tekrar hep beraber fabrikalardaki son durumdan haberdar olmak için *Kızıl Bayrak* gazetesinin internet sitesine girdik. Fabrikalardan gelişmeleri okuduktan sonra Ejot Tezmaç İşyeri Baştemsilcisi İlker Tetik’in ve Feniş işçilerinin “Kavel’den Greif’a işgal, grev, direniş” gecesine çağrı videolarını izledik. Bir işçi ağabeyimiz bize kendi sosyal medya hesaplarından gülümseten videolar izletti. Ardından fabrikadan ayrılıp yeni Greif’ler yaratmak ümidiyle grevci metal işçilerinin fabrikalarına doğru yola çıktık.

Kafesin bu yanı

Perdenin arasından yüzüme yansıyan cılız ışık sabah olduğunu fark etmemi sağlasa da evin içi oldukça soğuk olduğu için yataktan çıkmak istemiyorum. Yorgana daha çok sarınırken, bir yandan da bugün yapacağım işleri kafamdan geçiriyorum. Günlerden Pazartesi, yani görüş günü... Böyle günlerde yüreğimin dost sıcaklığıyla dolacağını bildiğimden, sabahın soğuğu moralimi bozuyor. Her hafta olduğu gibi bu hafta da sanki şehir dışına yolculuk yapacakmışım gibi hazırlanıyorum. En başta da görüş günü kıyafetlerimi giyiyorum. Yani hiçbir metal/ madeni parçanın olmadığı, saf kumaş kıyafetlerimi... Ama her nedense, her hafta aynı korkuyu yaşıyorum. Ya üzerimde bir şey unutup içeri giremezsem diye telaşlanıyorum. Görüş saatinden yaklaşık üç saat önce yola koyulurken, çantamı kontrol ediyorum. Haftalık gazete, kitap ve bolca selamı yüklenip sırtıma düşünüyorum yola. Bitmek bilmeyen bu uzun yolda, görmeye gideceğim yoldaşımın Pazartesi özlemini düşünüyorum. Malum haftada bir gün anne, baba, kardeş ve yoldaşlarla camların ardından kucaklaşmanın anlamını, o ilk karşılaşma anının sıcaklığını şimdiden içimde hissediyorum. Onun da sabah erkenden kalkıp görüş saatini heyecanla beklediğinden kuşku duymuyorum.

Yolculuğun ilerleyen dakikalarında çantama uzanıyor, hapisaneye götürdüğüm kitapları incelemeye koyuluyorum. Önce bir şiir kitabının kapağını aralayıp gözümü ilişen dizeleri sessizce okuyorum. "Göğü kucaklayıp getirdim sana, kokla açılırsın. Solmuşsun, benzin sararmış. Yorgun bir işçinin yüzüne benziyor yüzün. Öyle bükük bakma bana. Çam kolonyası getirdim sana, kentli dağlıların haklı sevdasını..." Sayfaları bir bir aralarken, okuduğum her dizeyi ilk defa bu kadar iyi anlıyorum. Kafamda imgeler ve mısralar uçuşurken metronun son durağına geliyorum. Koşar adımlarla metrodan çıkıp saatte bir geçen hapisane otobüsüne yetişebilmek için imgeleri, mısraları unutup dakikaları hesaplamaya başlıyorum. Otobüs durağına geldiğimde bekleyen insanları görüp, otobüsün halen geçmediğini ve geç kalmayacağımı düşünüp garip bir mutluluk duyuyorum. Daha sonra kulaklığımı takıp, bulunduğum durağa hınca hınç dolu gelen hapisane otobüsünü beklemeye başlıyorum. Yaklaşık on dakika sonra durağa yanaşan otobüse itiş kakışlar arasından zar-zor binerek tutunabileceğim tek çıkıntıdan tutunuyor ve ani frenlerde düşmemeye çalışarak şehrin dışında itilmiş hapisaneye doğru ilerliyorum.

Bu esnada otobüsteki her yüze bakmaya çalışıyorum. Çoğunluğu esmer olan bu yüzlerde, acıyı, özlemi ve yoksulluğu okuyorum. Bir yandan da tahmin yürütmeye çalışıyorum. Kimler siyasilere kimler adli tutsakların görüşçüsü çıkarmaya çabalıyorum. Otobüsün arka taraflarında tanıdık bir yüz görüyorum. Başka bir yapıdan. Gözlerimizle selamlaşıyoruz. Sonra bir çocuğa takılıyor gözüm. Annesinin kucağında oturmuş şaşkınlıkla etrafına bakınıyor. Muhtemelen babasının görüşüne gidiyor. Benim ona baktığımı fark edince biraz utansa da, ben gülümseyince o da gülümsüyor. Onun esmer ve kirli yüzünü seviyorum.

Yine utanıp başını önüne eğiyor. Sonra çocuğun annesinin de içinde olduğu bir grup kadın bağıra bağıra sohbet etmeye başlıyor. Ben de ilgiyle onları dinliyorum. Bir tanesi beni fark edip soruyor: "Güzel kızım, sen kimin görüşüne gidiyorsun?" "Arkadaşımın abla." "Kız mı erkek mi arkadaşın?" "Erkek" Hepsi yanlış anlıyor muhtemelen, sonra bir tanesi "Allah kavuştursun, çok zor" diyor. "Arkadaşım F1'de" diyorum. Anlamadıklarını görünce de uzatmıyorum.

Otobüs hapisane kampüsünün kapısına yanaşiyor. Anlayamadığım bir telaşla koşturan insanların arasında kayboluyorum. Gergin adımlarla ilk arama noktasına vardığımda sırt çantamı ve ince aramaları aşamayacağımı bildiğim her eşyama girişteki dolaplara koyuyor, en tehlikelisini "illegal" fikirlerimi ise en teknolojik kapıların bile algılayamayacağı kadar içime saklıyorum. İlk kapıdan sorunsuz bir şekilde geçtikten sonra, ring bekleme noktasına geliyor, saatimi de dolaba bıraktığımı fark edince, müthiş bir merakla saat aranmaya başlıyorum. Duvarda ya da herhangi bir yerde saate rastlayamadan, ringin yaklaşmakta olduğunu insanların kapıya doğru hareketlenmelerinden anlıyorum. Ring yanaştıktan sonra gardiyanlar bekleme salonunun kapısını açıyor ve itiş kakış arasında ringi doldurduktan sonra hapisane kampüsü içinde yola koyuluyoruz. L1, L2, Çocuk-Gençlik... Ring neredeyse boşalıyor. Yaşlı bir adamla ben kalıyorum yalnızca. Amca bana sesleniyor. "Kızım F1'i geçtik mi?" "Yok amca" diyorum. "Ben de orada ineceğim daha gelmedik." Ve nihayet ring F1'in önüne yanaşiyor.

Ankara Kalesi ve Türk bayrağı resmedilmiş demirden kapısıyla F1 binası karşımızda duruyor. Ne kadar manidar diye düşünüyorum. Diğer hapisanelerin kapısına çiçek, ağaç, doğa resmedilmişken siyasi tutsakların kaldığı duvarlar bir kaleyi anımsatmak istercesine koyu ve soğuk renklere boyanmış. Kimliklerimizi doğrulatmak için gardiyanların giriş yaptığı bölüme geçiyoruz. Burada üzerimiz arandıktan sonra bu kez asker kontrolünde bir kez daha teknolojik cihazlardan geçiriliyoruz. Kapıdan geçtikten sonra bir üst araması daha. Bilmem kaçınıcı kez üzerim arandıktan sonra nihayet görüş bölümlerine doğru ilerlemeye başlıyorum ki bu bölüme geçebilmem için girişte verdiğim parmak izimi doğrulatmam gerekiyor. Bu zor sınavı da başarıyla atlattıktan sonra yaşamın her gün inanç,

disiplin ve coşkuyla var edildiği hapisanenin içinde buluyorum kendimi. Yalnızca görüşüne geldiğiniz tutsağı görebilirsiniz. Başkalarıyla sohbet etmeniz yasak. Kuralları çiğnerseniz görüş cezası alırsınız. Ama ben yine de görüşe çıkmış tutsaklara selam vermeden geçemiyorum. Hatta telefonu kısa süreliğine alıp halleri hatırlarını soruyorum. Hiç tanımadığım insanlar. On yıllardır tutsak olanlar var aralarında. Vakur bir tebessümle karşılıyorlar, yıllardır tanıştırmışız da sokakta karşılaşmışız gibi sohbe başlıyorlar.

Nihayet Orhan'ı da getiriyorlar görüş kabineine. Sağlıklı ve dinç görünüyor. Morali gayet iyi. Telefonu önce annesi alıyor. Ana yüreği, başlıyor evladının ne yiyip ne içtiğini, hücrenin ısınıp ısınmadığını, temiz nevesim alıp almadığını sormaya. Orhan, mahcup. Annesini rahatlatmanın derdinde. Bir saatlik görüş vaktini herkese eşitçe paylaşmaya çalışıyor. Sürekli saatine bakıyor. Sıra bana geldiğinde "N'aber, nasıl gidiyor yoldaş?" diyor ve söylemeyi tasarladığı her şeyi arka arkaya soruyor, öneriyor, paylaşıyor. Kalem, kağıt olmadığından söylediği her şeyi içimden tekrarlıyorum unutmamak için. Ben de kodlanmış selamlarla onun zihnini yoruyorum. Sana yıllar önce saatini veren arkadaşın selamı var diyorum. Hatırlayamıyorum. Ancak haftalar sonra bir başka görüşte hatırladığımı ve benim de ona selam söylememi istiyor. Görüş saatinin bitmesine ve ışıkların sönmeye saniyeler kalmışken Ekin'i soruyor. Sağlık durumunu merak ediyor. Tedavisinin engellendiğini söylüyorum ve ışıklar bir anda sönüyor. Lacivert üniformasıyla asık suratlı bir gardiyan beliriyor kabinin kapısında. Telefon ahizesini bırakıp zafer işaretleriyle uğurluyoruz onu.

Temiz çamaşırları ve kitapları yatırıyoruz Orhan'ın hesabına. Çıkıyoruz hapisanenin kapısından. Yarım saatten fazla otobüs bekliyoruz şehre dönmek için. Otobüs bomboş geliyor ve yorgun yükünü alıp hareket ediyor. Bu kez hiç kimse konuşmuyor otobüste, çocuklar bile. Herkes camdan bakıyor, düşünüyor. Bense kavruk ve esmer bu yüzlere yeniden bakıyorum. Suç ve adalet kavramlarını bu insanların yüzlerinden okunan gerçeklikle yeniden masaya yatırıyorum. Hapisaneleri yoksullar dolduruyor diye düşünüyorum. Çelişkilerini bilince çıkarırlar bir yanda, çelişkilerin batağında kaybolanlar başka bir yanda. Ama aynı çatının altında.

Almanya'da emekçi kadın toplantısı

Almanya'nın çeşitli kentlerinden emekçi kadınlar 31 Ocak-1 Şubat tarihlerinde gerçekleştirdikleri toplantıyla yurtdışında emekçi kadın çalışmasını örgütlemeye çalışmanın sorunlarını tartıştı. Toplantı iki gün boyunca oldukça yoğun ve verimli tartışmalara sahne oldu.

Toplantıda oldukça yaratıcı öneriler sunulurken önemli kararlar alındı. Sıcak ve coşkulu bir atmosferde gerçekleşen toplantının en dikkate değer yanı, tüm katılımcıların tartışmalara aktif biçimde katılması ve çalışma için belirgin bir istek duymasıydı. Bu, görev alma ve sorumlulukların paylaşımında da gözlemlendi.

Toplantı, katılımcıların kendilerini tanıtmaları ve toplantıdan neler beklediklerini anlatmalarıyla başladı. Ardından

- Yurtdışında emekçi kadın ve eğitim sorunu
 - İdeolojik donanım sorunu ve önemi
 - Yurtdışında emekçi kadın çalışması ve çalışmanın sorunları
 - Çalışmanın araçları, biçimleri ve tarzı
- başlıkları dört ayrı oturum halinde tartışıldı.

Enternasyonal Emekçi Kadın Komisyonu kuruldu

Bu amaçla önden ifade edilen eğilimler dikkate alınarak konulara ilişkin sunum yapımları için 4 ayrı

çalışma grubu oluşturuldu. Her çalışma grubu kısa süreli de olsa kendi aralarında bir hazırlık yaptı. Sonra, her konuya ilişkin sunumlara geçildi.

Grupların tümü de konularına ilişkin başarılı sunumlar yaptılar. Bu zeminde verimli tartışmalar yürütüldü. Emekçi kadınlar görüş, düşünce ve önerilerini dile getirdiler.

İkinci günkü çalışmada ilk elden sağlıklı ve doyurucu bir merkezi önderliğin mutlak koşul olduğunun altı çizildi. Toplantıda daha çok inisiyatifli ve yeterliliği olan yerel çalışmanın sorunları üzerinde duruldu. Bu konuda olumlu deneyimlerden hareketle öneriler sunuldu. İnisiyatif almanın da sağladığı itilimle bu konudaki heyecan göze çarptı.

Toplantının son bölümü ise kısa ve uzun dönemde yapılacak politik ve pratik çalışmalara dair bazı kararların alınmasına ayrıldı.

Genel eğilim gözetilerek çalışmanın bundan sonra Enternasyonal Emekçi Kadın Komisyonu adı altında yürütülmesi, çalışmanın aracı olarak Almanca ve Türkçe olarak bir bülten çıkartılması, mümkün olan her yerde 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü etkinliklerinin düzenlenmesi toplantıda alınan başlıca kararlardı.

Her anına emekçi kadın inisiyatifinin damgasını vurduğu, verimli tartışma ve değerlendirmelerin yapıldığı toplantı başarıyla tamamlandı.

Kızıl Bayrak / Almanya

450 çocuk hapisaneye mahkum

Sermaye devletinin cezaevi politikaları sadece siyasi tutsakları değil çocukların da yaşam hakkını gasp ediyor.

AKP'nin Adalet Bakanı Bekir Bozdağ, anneleri cezaevinde bulunan 0-6 yaş arasındaki çocukların yasa gereği onların yanında kalabildiğini hatırlatarak, "Gönlümüz arzu etmez bir çocuğun ve annesinin

cezaevinde olmasına ancak böyle de bir gerçeğimiz var. Şu anda cezaevlerinde 450 civarında annesiyle kalan çocuk var" itirafında bulundu.

Bozdağ, "Dışarıda kendilerini koruyacak kimsesi olmadığı için annesinin yanında cezaevinde kalan kaç çocuk var? Buna ilişkin bir düzenleme düşünüyor musunuz" sorusu üzerine, "Şu anda cezaevlerinde 0-6 yaş grubu arasında çocuklardan bazıları annelerinin yanında kalıyorlar. Yasa da buna izin veriyor. Gönlümüz arzu etmez bir çocuğun ve annesinin cezaevinde olmasına ancak böyle de bir gerçeğimiz var" yanıtını verdi.

"Bu dava bizim için kapanmayacak"

Cumartesi Anneleri, 31 Ocak'ta gerçekleştirilen 514. hafta eyleminde 2001 yılının Ocak ayında kaybedilen Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz'in akıbetini sordu.

Eylemde söz alan Cemil Kırbayır'ın abisi **Mikail Kırbayır**, 20 yılı aşkın zamandır Galatasaray Meydanı'nı kendilerine mesken ettiklerini belirterek 35 yıldır adalet arayışı içerisinde olduklarını söyledi.

Ebubekir Deniz'in yakını **Mehmet Deniz** ise Kürtçe yaptığı konuşmasında 15 yıldır başvurmadıkları yer kalmadığını söyledi.

Serdar Tanış'ın babası **Şuayip Tanış** ise Serdar'ın JİTEM'ci Levent Ersöz tarafından tehdit aldığını ve kendisiyle konuşmak için Silopi Jandarma Komutanlığı'na gittiğini bir daha geri dönemediğini söyledi.

Şuayip Tanış'ın kardeşi **Avukat Hakim Tanış**, Dargeçit'te kemiklerin olduğu bilinen bir bölgenin açılması için defalarca kazı talep ettiklerini ancak taleplerin her defasında geri çevrildiğini söyledi.

Cumartesi Anneleri adına basın açıklamasını **Sibel Uzun** okudu. HADEP'in Silopi'de ilçe teşkilatı açması için çalışma yapan Serdar Tanış'ın Şırnak İl Jandarma Alay Komutanı General Levent Ersöz ve Silopi İlçe Jandarma Karakol Komutanı Yüzbaşı Süleyman Can tarafından tehdit edildiğini söyleyen Uzun, Tanış'la Ebubekir Deniz'in kaybedilmesi ile ilgili bilgileri paylaştı.

Eyleme, Emekçi Kadın Komisyonları da destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2015/05 * 6 Şubat 2015 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Cd. Kodaman Sk. No: 111/15 Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Greif Direnişi 1. yılında işçi sınıfına yol gösteriyor...

* Greif işçileri ağır sömürü ve kölelik koşullarında çalışıyor, sefalet düzeyinde yaşıyorlardı. Tıpkı milyonlarca sınıf kardeşi gibi düşük ücretlerle, sosyal haklardan ve en temel güvencelerden yoksun, uzun mesai saatleri içerisinde ömür tüketiyorlardı.

* Greif fabrikalarında sömürü çarkı sorunsuzca dönsün diye taşeron sistemi hüküm sürüyordu. Sadece Hadımköy fabrikasındaki 850 işçiyi 44 taşerona bölmüşlerdi.

* Devrimci işçiler bir yılı aşkın bir süre boyunca bölüm bölüm yoğun bir emek harcadılar. İşçilerin evlerinde, mahallelerinde, kahvelerinde, düğünlerindeydiler.

* Sadece patrona karşı değil, sermaye düzenine ve onun işçi sınıfı içindeki uzantısı sendikal bürokrasiye karşı da bir örgütlenmeydi bu.

* Aylara yayılan TİS görüşmelerinde, ücret zamları ve taşeron maddelerinde anlaşma sağlanamadı.

* İşçiler ya sendika patronlarının "çok iyi" dedikleri sözleşmeye taşeronu ve düşük ücret artışını kabul ederek "evet" diyeceklerdi, ya da hakları ve gelecekleri için fiili meşru mücadele yolunu tutacaklardı.

* Onlar fabrika içindeki örgütlenmelerinin uzun hazırlıklarının güvencesiyle eylemi seçtiler. Fabrikayı işgal ettiler.

* 60 gün boyunca tüm baskı ve saldırılara, örgütlü olmanın gücüyle karşı koydular.

* Türkiye'de sınıf mücadelesine yeni ölçütler kazandıran bir manifestoyla noktalan Greif işgali geleceğe perspektif sunan bir kazanım olarak mücadele tarihinde gururla dalgalanmayı sürdürüyor.

İŞGAL, GREV, DİRENİŞ!

